CHRISTINA DODD

Doamna în negru

Traducerea și adaptarea în limba română de
CARMEN CAMELIA COMȘA

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Tu cine naiba ești? – ridică el surprins din umeri, trăgându-și brațele afară din mânecile hainei.

– Eu sunt valetul, domnule.

Reid privea neîncrezător în vreme ce ea, mișcându-se cu eleganța unui angajat bine școlit, luă haina din mâinile lui și o înmână unui lacheu, îmbrăcat într-un minunat costum, aidoma secolului al XVIII-lea.

Înainte să apuce să i-o ceară, Reid își apucă pălăria de margine și o azvârli prin holul larg de la intrare, până ateriz? scurt în suportul pentru umbrele, pictat în formă de papagal.

– De cât timp ești angajată aici?

– De optsprezece luni, domnule.

– Și-a pierdut mințile de tot? Sau s-a senilizat?

Este singura explicație care îmi vine în minte pentru a te fi angajat. Ce vârsta are acum?

– Nouăzeci și doi de ani, domnule, dar sunt convinsă că bunicul dumneavoastră are deplin discernământ. Îl găsiți în bibliotecă așteptând cu nerăbdare sosirea dumneavoastră.

Impasibilă, îl conduse, oprindu-se doar cât să culeagă pălăria.

– Pe aici, domnule.

– Cunosc drumul, spuse el printre dinți. Aici am crescut!

– Cum doriți, domnule.

Ea deschise ușa bibliotecii și anunță:

– Nepotul dumneavoastră, domnule.

Reid înaintă în încăperea tapetată cu cărți, pe lângă biroul încărcat de hârtii și ajunse la bărbatul veștejit ce zăcea în scaunul cu rotile.

– Bunicule, ai înnebunit? De unde ai colecționat valetul?

Se aplecă și-l îmbrățișă pe bătrân cu multă afecțiune.

– Nu-ți place? întrebă Jim întorcând într-o parte căruciorul argintiu și cercetă, împreună cu nepotul, silueta nemișcată în costum de mătase neagră. Este absolventă a Școlii londoneze de valeți. Serioasă, de încredere, calmă, prevenitoare…

– Sunt convins, spuse el măsurând-o cu privirea ascuțită a unui cunoscător.

– Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnilor?

– Margaret, nu pleca încă, spuse Jim, zâmbind viclean. Reid, un bărbat de vârsta mea trebuie să aibă bucuriile lui. Ia privește-o! Cu ochii aceia mari și albaștri și părul blond strălucitor ca gheața, îți încântă privirea…

– Vă mulțumesc, domnule. Îmi permite-ți acum să…?

– Cum o cheamă?

– Margaret Guarneri, rosti tărăgănat Jim, urmărindu-și atent nepotul.

– A.M. Guarneri? articulă glacial Reid.

Margaret își înfrână dorința de retragere.

– Da, domnule. A-ți mai auzit despre mine?

– Da, dar n-am făcut legătura cu noul valet al bunicului. O iscodi, din nou, cu o deosebită înțelegere în priviri. Asta explică multe.

Au intervenit iar schimbări, bunicule?

– Mi-ai spionat treburile, nepoate?

– N-a fost nevoie. Avocatul tău a fost destul de îngrijorat ca să mă caute.

– A f?cut el asta? murmură mulțumit bătrânul.

– Da. Nu fi neliniștit, l-am concediat, spuse răutăcios Reid.

– Așa ai făcut? și murmurul deveni mai sonor.

– Nu poate să ne fie consilier dacă ne înșeală încrederea. Tulburat de satisfacția care radia pe chipul bunicului, el continuă: ar fi trebuit să faci același lucru.

– Nici nu-ți poți închipui ce-am făcut, izbucni în râs bătrânul, ești un tânăr necopt la minte.

– Tânăr? Mulțumesc, dar am treizeci și opt de ani; erai pe-aproape.

– Atunci ești doar fără minte. Margaret, poți pleca. Întorcându-se apoi către nepot: să nu fi fost Margaret, n-aș avea nici o prietenă.

Margaret închise cu grijă ușa bibliotecii în urma ei. Nu gustase umorul bătrânului, dar informațiile eronate pe care Jim i le oferise nepotului aveau să-i aduc? mai multe necazuri decât se așteptase când deschisese larg ușile masive ale intrării principale, ca să-l întâmpine pe Reid James Donovan al treilea.

Sigur, știa câte ceva despre el. Ba chiar îl văzuse, în tablourile pe care dragul lui bunic le atârnase pe pereți. Și la televizor, dezbătând efectele guvernării asupra industriei. Ea făcuse pregătirile, când Jim îl însoțise prin Europa și Japonia, știind că Reid nutrea o recunoștință profundă pentru bătrân, încât s?-i ceară sfatul în materie de afaceri. Dar nimic n-o pregătise să-l întâlnească.

Reid arăta minunat. Era cu un cap mai înalt decât ea, o calitate importantă. Avea părul roșcovan, chiar castaniu cu reflexe roșiatice, drept și tuns scurt. Un păr mai lung ar fi îndulcit linia feței, atenuând forma abruptă a pomeților și bănuia că nu voia asta. Era renumit pentru duritatea lui,

pentru spiritul caustic și energia înfrigurată, asemeni baracudei. Era bogat, puternic, frumos și știa asta.

Dar, ca orice om, nu ținuse cont de farmecul lui. Oare era chiar așa de neobișnuit? Oare era ea pregătită? Era sigură până-n pânzele albe că, atunci când l-a văzut stând chiar în fața ochilor ei și a remarcat părul și ochii castanii roșcat și robustețea ce-i definea trupul, cu siguranță n-ar fi trebuit să simtă, pentru prima dată în trei ani, acea neliniștitoare senzație de dor.

Era tipul de bărbat care îi reamintea că reprezint? și altceva decât un motiv de supărare; era genul care îi trezea o spaimă de moarte, altfel decât mai simțise vreodată.

Fusese atrasă de postul de valet în casele celor înstăriți, pentru că excludea exteriorizarea sentimentelor. Rolul de valet blazat îi convenea, binecuvântând-o cu un regulament rigid care prevedea orice situație, inclusiv pe aceasta. Și totuși, de ce devenise foarte atent când i-a auzit numele?

Când ajunse jos opri semnalul persistent al stației fixate de centură. Paznicul de la intrarea principală îi transmise mesajul cu vocea întreruptă de pierderea legăturii radio.

– Doamnă Guarneri, domnul Martin urcă pentru raportul zilnic.

– Mulțumesc, răspunse ea, și, după ce închise stația, adăugă: minunat!

Deschise ușa și păși în veranda uriașă. Își simți, pe sub ciorapi, picioarele acoperite de transpirație iar bluza de mătase albă stătea lipită pe sub betelia fustei. Părul, prins în coc, atârna greu pe gât. Căută, cu degetele, să slăbească nasturele de sub nodul cravatei negre și își dădu jos vesta neagră.

În fața caniculei, singura ei alinare era imaginea lui Cliff Martin, care urca aleea șerpuită, mergând pe bicicletă. Cravata din lână îi atârna strâmb pe piept, îngreunată de umezeală; c?maşa albă avea pete de transpirație la subțiori. Haina de la costum era spânzurată de coarnele bicicletei, iar burta lui mare tresălta când gâfâia. Fața îi strălucea, roșie de efort, și, renunțând la mașina lăsată la intrarea în reședință, șeful firmei de securitate conducea o bicicletă veche, cu o singură viteză, către castelul familiei Donovan. Margaret părea impasibilă, ascunzându-și amuzamentul.

– Domnule Martin, ce plăcere să vă văd, intonă ea maiestuos, încântată să-l vadă dându-și ochii peste cap cu dezgust.

– Cred ca bătrânul Donovan ar putea să dea naibii siesta lui, pufni el, lăsându-și bicicleta sprijinită pe umbrarul din tufe de mirt, lângă scara principală. Se pare ca gândul la noi, simpli muritori, târându-ne dosurile prin cuptorul asta, îi produce bucurie!

Cum Margaret avea aceeași impresie, nu reacționă la comentariul lui.

Trase afară din buzunarul hainei lui maro cu dungi subțiri o bandană roșie, uriașă, își tamponă fața udă leoarcă și spuse ceea ce milioane de oameni spun în fiecare zi de vară în Houston: " Nu-i canicula, este umezeala!".

– August nu-i luna yankeilor, spuse ea, țuguindu-și buzele cu falsă simpatie.

– Nu sunt yankeu, sunt din Kentucky, spuse el, privind-o lung, gata de harță.

– Chiar și așa!

Cu satisfacție, ea realiză că accentul ei englezesc era mai puternic prin comparație cu timbrul lui nazal. Îi deschise și ținu ușa de stejar, observând cu interes politicos, cum se lupta cu ideea că o femeie îi ține ușa pentru el. Oare îl subestimat ca bărbat, sau o făcea pentru că era angajat pe o poziție superioară?

– Pe aici, domnule Martin.

Ridicând din umeri, bărbatul masiv intra cu pași nesiguri, abia strecurându-se prin spațiul strâmt.

– Bătrânul Donovan este în toane bune? Ea deveni sobră. Bădăranul ăsta încerca, așa credea el, să se pună bine cu ea.

– Nu am permisiunea să spun, replică ea, închizând ușa în spatele ei cu o mișcare precisă, și se îndreptă spre interfon.

– Domnule Donovan, domnul Martin a sosit la raport.

– Trimite-l sus și adu mâncarea pe care am comandat-o, replică vocea iritată a lui Reid.

– Da, domnule.

În timp ce suna la bucătărie și vorbea cu Abigail, îl observa pe domnul Martin, care își făcea vânt cu mâna, ca apoi să își coboare mânecile cămășii. În timp ce ea îi studia profilul, el își puse haina și-și îndreptă cravata, iar Margaret rămase surprinsă de privirea lui extrem de inteligentă pe chipul de obicei bovin.

Când aruncă o privire spre ea expresia lui se schimbă.

– Cred c-ar fi mai bine să intru, nu-i așa? Bătrânul Donovan s-ar putea răzgândi la mine, rânji el binevoitor, în timp ce ea se depărta.

Traversă grăbită sufrageria și se opri în holul întunecat ce ducea la bucătărie. Acolo, în umbră, stătea nemișcat un bărbat. Răsucindu-se pe călcâie, Margaret ateriză în poziție de atac.

– Nu este necesar, vorbi statuia pe un ton clar, plat, ca al unui automat. Sunt aici, în slujba domnului Reid Donovan.

– Ce faci aici în spate, lângă bucătărie? întrebă ea neîncrezătoare.

El se mișcă atent, aprinse lumina și o măsură cu privirea din cap până-n picioare, ca pe un intrus.

– Sunt bodyguardul domnului Reid, spuse el în sfârșit. Datoria mea este să stau de pază în spatele ușii.

Ea se ralaxă, dar prevăzătoare, examină tipul butucănos din fața ei.

Umerii lui erau pătrați, sub haina maro șters, căptușită cu pernițe pentru umeri ca să pară și mai masivi. Mâinile, cu palme și degete groase, complet imobile, se legănau pe de lături. Părul negru, tuns scurt, perie, completa forma colțuroasă a bărbiei. Era atât de plat, din față până în spate, atât de imobil, încât Margaret aproape crezu că, în grabă, fusese pus într-un prăjitor de pâine și scos afară în forma asta. Iar prăjitorul din care ieșise fusese dat la maximum, pentru că pielea lui avea aceeași nuanță cu costumul.

Când își incheie inspecția, bărbatul își strecură mâna în buzunarul jachetei. Fără să pară că se grăbește, dar înaintea ca ea să poată reacționa, în palma lui deschisă, cu degete ca niște spatule, odihnea un portofel deschis din care apăru legitimația lui.

– Corporația Donovan, citi ea cu glas tare.

– Așa, acum cine ești tu? o chestionă el cu aceeași voce plată.

– Eu sunt valetul.

– Bine, admise el, de parcă ea răspunsese la o întrebare dificilă. Ești A. M. Guarneri.

– Cum se face, că toată lumea îmi cunoaște numele? întrebă ea, uimită.

– Datoria mea este să am informații despre oamenii din fiecare casă în care intră Reid.

– Și el îmi știa numele, însă nu știa că sunt valetul, spuse ea, îngustându-și privirea. Sau mă testa?

– Probabil că A.M. Guarneri, are o semnificație specială. Dar nu ca valet, spuse el, înclinându-se impasibil și se depărtă în tăcere, purtat de picioarele lui butucănoase.

Rămase privind lung în urma lui. Dacă pentru el, ea ca valet nu însemna ceva, atunci de ce să fi devenit atât de cunoscut numele ei? Și de unde, de unde-și pescuise Reid bodyguardul?

Nedumerită, își continuă drumul spre bucătărie. Energicul Reid Donovan și robotul lui impasibil! Ce cuplu bizar!

Bucătaria era o cameră în alb și argintiu, bucătăria viitorului – acum treizeci de ani. Previziunile designerului nu se adeveriseră și, acum, avea un farmec anacronic, înviorată de plantele înflorite și de o bucătăreasă de culoare, costumată în volane roz, verzi și portocalii.

– Ah, Abigail, de unde ai uniforma asta? întrebă ea în derâdere, acoperindu-și îngrozită gura cu mâna.

– Nu toți putem fi îmbrăcați ca pinguinii, o asigură Abigail, în timp ce scotea bucăți de pui dintr-o cutie și le aranja pe un platou de porțelan fin.

Lui Margaret, aroma de friptură îi gâdilă nările și stomacul o anunță cu un geamat că fusese neglijat.

– L-am copiat de la M.A.S.H. Îl purta Kliger!

– Nu mai spune, începu Margaret, prăbușindu-se pe un scaun de bar și studiindu-și prietena. Turbanul acela! Și cerceii din pene ...

– Perfecțiunea tușelor finale, nu-i așa? își arătă Abigail dinții albi ce luminau chipul cu gropițe în obraji. Își ridică brațele, se roti și etală o poză grațioasă.

– Perfect!

Totdeauna am crezut că nu te poți autodepăși, ca apoi să faci pe grozava, purtând o altă născocire bizară.

Încurcată, Margaret privea cum scoate afară, dintr-o caserolă desigilată, fasole roșie și orez, le pune într-un platou de servit, apoi ia chifle dintr-o pungă de hârtie și le așază într-un coșuleț.

– Ce faci aici?

– Reid m-a chemat îndată ce a sosit și mi-a spus să comand pui gata prăjit, de la ferma N'Awlens, spuse Abigail, ridicându-și privirea spre chipul uimit al lui Margaret și pufnind în râs. Meniu picant, continua ea, lingându-și ostentativ degetele, în timp ce Margaret înghițea în sec.

– Nici nu mi-am dat seama cât îmi era de foame până n-am simțit aroma. Este seara ta liberă!

– Tocmai de aceea port la lucru cea mai noua creație a mea. Ori de câte ori vine Reid în oraș, tot ce trebuie să fac în prima seară, este să ridic receptorul și să sun la ferma de păsări și ei livrează.

La fel și în a doua și a treia seară, pâna când domnul Jim face plângere.

– Domnul Donovan este atât conservator, că n-aș fi crezut niciodată că ar putea mânca pui gata preparat!

– Domnul Donovan? Vrei să spui ... Vorbești despre Reid?... spuse Abigail, care rămase cu gura căscată când Margaret încuviință. Conservator? N-are nici cea mai mică urmă de conservatorism!

– Atunci, șovinist!

– Șovinist! Da de unde, copilă, omului ăstuia nu-i pasă de originea socială, sex sau vârstă. Nu, atâta timp cât îți faci treaba! Știi ce-a făcut? Domnul Jim voia să m-angajeze, dar domnul Reid voia să-l angajeze pe un francez. Reid i-a sugerat un bucătar străin care să gătească în prima seara și eu în a doua. După ce a gustat din crevețiii mei înăbușiți, m-a chemat în sufragerie implorându-mă să-l iert pentru neîncrederea față de mine și să accept să lucrez pentru bunicul lui, spuse Abigail, râzând în hohote cu capul dat pe spate. Aveam douazeci și doi de ani și eram timidă, dar el a fost foarte amabil. Sunt de opt ani aici. La salariul pe care-l plătește, cine

sunt eu să-l învinovățesc dacă vrea să manânce pui gata preparat, la prima lui cină acasă!

– N-a părut prea încântat să mă vadă, o informă Margaret. Probabil c-a devenit un snob în cei opt ani.

– Nu, infirma ea. Un bărbat care, anul trecut, în timpul unei serate, a coborât să danseze cu mine prin bucătărie, nu este snob. Poate ești tu!

– Ce grozav! Aruncă o privire superficială și hotărăște cât ai clipi.

– Aruncă o privire superficială?

– Da, privirea superficială a unui bărbat pentru o femeie! A trecut mult timp de când un bărbat a îndrăznit asta.

Abigail se trase înapoi și o măsură cu privirea.

– Hmm! Interesant! Bărbatul ăsta o să îndrăznească orice!

– Nu începe și tu, Abigail! spuse Margaret, ridicându-se și îndreptându-și reverele. Nu sunt de vânzare!

– Nu toți bărbații trebuie să moară, să știi! Așează platoul pe măsuța de servit. Cât timp a trecut?

– Doi ani și șapte luni. Privirea pe care mi-a aruncat-o domnul Donovan nu era tocmai o definiție politicoasă a atracției. Era un rânjet! După ce mi-a auzit numele, părea mai degrabă ... malefic.

Margaret scoase niște tacâmuri de argint din dulap și le așează alături, pe tavă.

– Lasă-mă pe mine, spuse Abigail luând argintăria pe care o aranjase Margaret și așezând-o într-un model geometric. Poate este doar îngrijorat de amenințările la adresa bunicului lui. Ar fi deajuns ca să te dea peste cap!

– Și eu sunt un pic îngrijorată de asta, spuse ea zâmbind brusc amuzată. Însă dragul domn Jim nu mi-a făcut nici o favoare. Știi ce-a spus? "Dacă nu era Margaret n-aș fi avut nici o prietenă!"

– Ia te uită, escrocul ăla bătrân și depravat, chicoti vesel Abigail.

– Abigail, cine era tipul de pe culoar?

– Cine? Ah, te referi la Nagumbi?

– Acesta era numele de pe legitimație, confirmă Margaret. Cine este? Un zâmbet se juca pe buzele lui Abigail.

– Bodyguardul domnului Reid. Nu ți-a spus el?

– Da, sigur că mi-a spus. Este de mult angajatul lui?

– De o groază de ani, răspunse Abigail cu mâinile în șold, și, fixând măsuța de servit, explică: vezi tu, după absolvirea liceului, domnul Reid își dorea aventură și domnul Jim n-a vazut nimic rău în asta. Așa că, a angajat un om umblat prin lume, să se asigure că nimeni nu se va amesteca în aventurile nepotului și să aibă certitudinea că planurile aventuroase ale nepotului nu vor fi atât de iresposabile, încât să nu-l lase să revină acasă. Omul ăsta este Nagumbi!

Margaret aruncă o ocheadă spre cina aburindă.

– Totdeauna este atât de ager și spiritual?

– Este o provocare, într-adevăr, fredonă Abigail, pe melodia cântecului "Este o noapte fermecată", așezând farfuriile pe măsuță.

– O provocare? E prea bătrân să te provoace pe tine!

– Așa spune și el. Dar semnificația este că nu-i atât de rapid ca să se poată ascunde de mine.

– Ar trebui să-ți tragă o palmă peste fund!

– Și eu tot asta îi repet!

Râzând, Margaret o lovi ușor peste umăr.

– O să văd dacă pot aranja o înscenare.

Din difuzorul interfonului se auzi un urlet nervos.

– Unde naiba este cina mea?

Abigail aruncă pe măsuță un teanc de șervete de pânză, în timp ce Margaret prinse mânerele măsuței și-o trase înapoi.

– E pe drum, Reid, anunță Abigail. Margaret a trebuit să repare roțile măsuței.

– Cine?

– Valetul, spuse cu satisfacție Abigail și-i făcu cu ochiul lui Margaret, care părăsea în fugă camera.

În timp ce împingea măsuța, arboră atitudinea ei sobră și ajunsă aproape de intrarea în bibliotecă, auzi vorbele aspre ale lui Reid:

– Care-i poziția poliției față de toate astea?

– Răpirea este o acuzație gravă, spuse Cliff stând pe marginea scaunului, cu mâinile lipite între genunchi, privindu-i grav pe Reid și Jim, așezați de o parte și de alta. Poliția este îngrijorată, dar nu poate asigura supravegherea permanentă ca să avem certitudinea că este în siguranță.

Cliff privea cum Margaret împingea măsuța mobilă în mijlocul triunghiului format de cei trei bărbați.

Retragându-se, ea se aplecă peste umărul lui Jim Donovan și murmură:

– Îmi permiteți să vă servesc?

– Da, răspunse Jim și se trase înapoi făcându-i loc să-i fixeze tava de mânerele de la scaun. Dacă puiul ăsta condimentat n-o să-mi ardă gura înainte să-l înghit!

Reid își întrerupse contemplarea avidă a cinei și spuse:

– Asta da zi, Jalapeno Jim. Abigail n-a comandat pentru mine și porumb fiert pe știulete? întrebă cu o privire care-i atrase atenția lui Margaret.

– N-aș putea să vă spun, domnule. Doriți s-o chem aici?

Puse tacâmurile în stânga lui Jim, așezând pe tavă o farfurie plină cu fasole, o chiflă și o aripă de pui, și se pregăti să-și îndeplinească atribuțiile.

– Nu ești tu valetul, Margaret? întrebă caustic Reid. Nu alegi tu meniul?

– În mod normal, da, domnule. Dar...

– Fără "dar". Asta este obligația ta!

– Nu fi cap pătrat, Reid, interveni Jim. Margaret n-are nici o legătură cu cina asta, și știi asta. O să ai porumb fiert pe știulete mâine seară, lângă blestemații tăi pui condimentați.

Bătrânul și nepotul se priviră în ochi și nici unul nu părea c-ar vrea să dea înapoi, până când Cliff chicoti.

Cu un fals accent texan el spuse:

– Femeile astea! Schimbă totdeauna rolurile cum le convine lor.

În primul rând, vor ca noi să le ținem ușile deschise, și în al doilea rând vor să ne ia slujbele. Vor doar să ne facă nouă, bărbaților, viața mai grea!

Reid și Jim se traseră fiecare într-o parte și-l priviră pe intrus. Jim spuse:

– Cred că nu sunt atât de bătrân încât să pierd din vedere un bărbat sau o femeie fără un plan.

– Viața ar fi destul de grea fără demarcarea câmpurilor de luptă între sexe, continuă Cliff. Nu fac nici un fel de compromisuri în chestiunea asta!

"Cliff, ce ticălos ești", gândi Margaret, în timp ce curăța de piele aripa de pui, pentru Jim. " Afară încerci să-i întărâți pe angajați împotriva patronilor; înăuntru, îi instigi pe bărbați împotriva femeilor. Dezbină și cucerește".

– Ce aș vrea să știu, spuse Reid răscolind prin bucățile de pui și capturând un piept, este cum a ajuns al doilea bilet de șantaj pe biroul bunicului?

– Simplu! Șantajiștii au un complice în interior, explică Cliff, cotrobăind în buzunarul interior al hainei de unde trase afară o țigare scurtă, turtită.

– Am crezut c-ai renunțat la asta! spuse Jim, privind mirat cum scapără din brichetă și-și aprinde țigara.

– Am renunțat, spuse Cliff pufăind din țigară până când jarul cuprinse șomoiogul de tutun bine răsucit și fumul începu să se ridice din colțurile gurii. Câteodată dorința e prea puternică!

– Ești nervos, sugeră Reid. Cu noi n-ai de ce să fii agitat, spuse privindu-l de sus, în timp ce anostul agent molfăia capătul țigării, lăsând să-i cadă de pe buze firișoare maronii de tutun.

– Margaret, adu dosarul privind micul meu necaz!

– Mic necaz! explodă Reid.

Jim zâmbi privirii iritate a nepotului.

– Ce se întâmplă băiete? Am trecut eu prin situații mai rele.

– Da, dar atunci nu aveai nouăzeci și doi de ani. Bunicule, îmi doresc să te văd împlinind nouăzeci și trei!

– Când am avut optzeci și doi de ani nu mi-ai purtat de grijă și eram al naibii de bătrân și atunci. De fapt, de ce există

bărbați care care cedează și mor la optzeci de ani? Numai femeile nu fac asta, spuse el stând rezemat de spătar și-i făcu cu ochiul lui Margaret, care adusese din cabinet dosarul cu eticheta RĂPIRE. De asta stau ele prin preajmă! De asta îi fac curte unui bătrân ca mine. Unui bătrân bogat ca mine, se corectă el.

– Da, nu uita de partea cu bogăția, adaugă Reid, privind cu înțeles către Margaret.

– Recunoaște, te sperie doar infarctul care m-a pus în scaunul ăsta.

– Da, recunosc! Tu ești toată familia mea; tu m-ai crescut și m-ai educat, și nici un criminal n-o să-ți curme viața.

– Nu, băiete, nici un criminal nu vrea să-mi ia viața.

– O spui ca pe o promisiune, deși ești mai neajutorat decât ai fost vreodată. Ce-ai să faci dacă cineva se repede la tine? Îl calci cu roțile pe picioare?

Jim îi înmână lui Margaret farfuria lui, luă dosarul cu mâna validă și-l răsfoi.

– Primul bilet l-am găsit pe douazeci și unu august, dar ar fi putut apărea pe biroul meu oricând, cu o săptamână înainte.

– Întocmai, observă Reid.

– Biroul meu este într-o dezordine totală!

– Există amprente?

– Da, ale lui Margaret. M-a ajutat să fac puțină ordine și a găsit biletul.

– Margaret l-a găsit? Reid o privi lung și rece, în vreme ce ea ridică o scrumieră, cu ochii lipiți de țigara prinsă între degetele dolofane ale lui Cliff.

– Margaret a fost verificată de firma de pază?

– Este născută și crescută în California, absolventă a Școlii de literatură engleză Berkley. Căsătorită la douăzeci și trei de ani cu doctorul Luke Guarneri, se mută la Houston, unde lucrează pentru o companie petrolieră, care acum nu mai există. Doctorul Guarneri a lucrat pentru Centrul de Cercetare a Cancerului M.D.Anderson.

Jim își ridică privirea spre chipul imobil al valetului și plesni cu latul palmei măsuța din fața lui.

– Ajunge, treci la fapte! Ai gasit ceva în neregulă?

– Nu, doar că vorbește cu accent englezesc după ce a locuit în Anglia doar un an. În glasul lui Cliff răzbătea bucuria unei victorii meschine, dar Margaret se adâncise în pescuitul scrumului scuturat din țigara lui.

– Mulțumesc, scumpo! spuse Jim.

– Accentul englezesc este o condiție în fișa postului, spuse sec Reid. Sunt convins că te voi putea contacta dacă o să am nevoie de vreo informație mai devreme de mâine!

– Ah! Desigur, oricând!

Cliff rămase pe scaun fără să realizeze o bună bucată de timp că prezența lui aici era inutilă. În lipsa oricărei sugestii, Margaret se îndreptă spre ușă și o deschise.

Când o roșeață supărătoare cuprinse nasul și urechile lui Cliff, devenind o adevărată erupție pe obraji, el se ridica brusc și strivi țigara în scrumieră.

– Voi continua să fac toate verificările pentru dumneavoastră. În ceea ce privește seriozitatea, firma mea este excelentă pentru mai multe motive. În primul rând, supervizează îndeaproape tot personalul care lucrează pentru mine, spuse el, înfundându-și mâinile în buzunare și răsucindu-se pe călcâie. Da, domnilor, faptele de natură violentă, ca acestea, sunt specialitatea mea.

– Ținem cont de asta, zâmbi politicos Reid.

– În al doilea rând, la Agenția Martin, fiecare caz se bucură de atenția mea personală. Sunt un bărbat care urmărește realizarea responsabilităților asumate.

Reid se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Este un gând liniștitor, domnule Martin.

Cliff continuă ca un fundaș care, neîndemânatic, ezită.

– În al treilea rând, spuse el pășind pe hol, îmi selectez subordonații.

Margaret se pregătea să-l urmeze, când Reid îi puse mâna pe umăr, oprind-o.

– E minunat, domnule Martin. Se aplecă la de urechea ei și-i șopti: să-l conducă lacheul. Avem nevoie de tine aici.

– Cum doriți, domnule.

Când îi dadu drumul și se întoarse la locul lui, ea îl anunță pe Simon și urmări cum îl conducea pe Cliff Martin, pe sub lăncile încrucișate, și mai departe, prin verandă. Apoi îl văzu reluându-și postul, lângă armura de cavaler. Ea se întoarse către cei doi domni care o așteptau.

– Ești sigur că nu el este răufăcătorul nostru? testă Reid.

Jim ridică din sprânceană privindu-și cercetător nepotul.

– Te referi la Martin? Nu, nu-i Martin. E prea prost!

– Este, murmură Reid. Oare chiar așa o fi? continuă el pe un ton ridicat. Dacă-i de-ajuns de inteligent să conducă propria firmă de pază...

– Ei bine, tatăl lui a plătit că să-l promoveze în afaceri, spuse Margaret.

– Ei și? Și bunicul m-a sprijinit în afaceri și am făcut totul cum trebuie.

– Da, n-aș fi crezut niciodată c-ai să te descurci atât de bine în afacerea cu componentele electronice, dar, cu siguranță, m-ai salvat din impas când piața petrolului s-a prăbușit, zâmbi Jim satisfăcut.

– Mulțumesc, însă mă îndoiesc să fi fost în dificultate în ce privește pierderile, spuse Reid, privindu-și bunicul. Nu

încerca să-mi distragi atenția. Vreau informații despre Cliff Martin. Cine l-a recomandat? Ce a lucrat înainte? Cum...

– L-a recomandat Manuel, îl întrerupse Jim.

– Unchiul Manuel? se miră Reid, vizibil încurcat, nedorind să abandoneze o astfel de pistă. Relațiile lui din poliție sunt la fel de bune ca întotdeauna?

– O să treacă pe aici; de ce nu-l întrebi pe el?

– Și să-l chem la raport fluierându-l în stil spaniol? Nu, nu, dacă unchiul spune ca firma lui e în regulă, îi voi da crezare până la proba contrarie. Însă nu știu cum s-o scot la capăt cu el. Totdeauna e așa limbut?

– Martin? chicoti Jim. Doar când este nervos, când tu încerci să-l determini să plece. Exasperant, nu-i așa?

– Terifiant! Nimic nu mă deranjează mai mult. De aici înainte am să-i evit irascibilitatea. Și despărțirile. Și țigările lui. De unde își cumpără acadelele alea? De la Woolworth?

– Dă drumul la ventilator, Margaret, comandă Jim. În aer plutește duhoarea, nu-i așa?

Margaret le cercetă atent chipurile. Jim era vesel. Acum totul îl amuza. Fusese un bărbat deosebit și un nume printre giganți, mișcând lumea cu agerimea lui în afaceri. Iubise viața, savurase dragostea, persiflase pericolul, însă acum, tot ce putea face era să privească. Nu-l deranja. Nu-și plângea independența pierdută.

Urmărea comedia vieții cu o licărire parșivă în ochii lui veștejiți, și, de aceea, ea îl iubea.

– Vino aici!

Comanda scurtă îi atrase privirea spre Reid, către ochii lui de culoarea vișinei coapte, care străluceau plini de virilitate, și imediat și-o mută spre perechea de spiriduși cu coarne de cerb, scuptați pe grinda de deasupra lui. Păși lent și maiestuos spre cei doi bărbați, dar Jim mârâi:

– Lasă de o parte prestanța de valet și așazăte chiar aici!

Arătă spre locul pe care abia îl părăsise Cliff.

– Domnule, nu se cuvine...

– Dacă ți-e teamă c-a transpirat în fotoliu, stai dincolo. Îi arătă locul din dreapta lui, de care îl despărțea doar o măsuță mică de servit. Oricum, e mai bine. Poți să-ți pui jos farfuria, dacă ai nevoie.

Margaret se opri.

– Farfuria?

– Da, îți pot auzi stomacul gol mârâind până aici. Nu-ți respecți orele de masă? Stai jos și ia niște pui!

– Domnule, regulamentul serviciului nu îngăduie să iei masa cu stăpânul.

– Stai jos! Răgetul lui Reid îi propulsă picioarele spre scaunul confortabil pe care i-l arătase. Studia satisfăcut înfățișarea ei scandalizată. "Așadar, acesta e modul în care poți

fi manipulată!". Margaret stătea țeapănă, dar el nu-i dădu nici o atenție și, ținând o farfurie deasupra platoului, o întrebă: mai prăjită sau albă?

Nu-i putu răspunde imediat, neștiind ce ar fi fost mai ușor de mâncat.

– Un copan, spuse el. Chiflă?

S-ar fi făcut firimituri pe fusta ei neagră.

– O să-l tăvălesc prin unt.

Reid îi observă frustrarea și-i adăugă o lingură plină cu fasole și orez, lângă copan.

– Poftim!

Îi înmână farfuria încărcată.

– Lingura? întrebă ea nesigură. Furculița?

– Poți mânca totul cu lingura sau cu furculița. Se folosește una din ele, spuse el ținând o combinație de lingură-furculiță din plastic, cu o cupă rotunjită și dinți scurți la capăt. Se folosește o furculingură.

– O figură, corectă ea.

El i-o oferi, dar ea îi arătă locul gol de lângă cotul ei, unde el o așeză. Cu o delicatețe de care nu l-ar fi crezut în stare, Reid se întoase cu fața spre bunicul lui, lăsându-i intimitatea de care avea nevoie.

– Dă-mi voie să văd biletul, spuse el, cercetând copia. Cine are originalul? Poliția? Ce fel de imprimantă este asta?

– Imprimant? matriceală. Ochii i se luminară brusc. Imprimanta mea! N-am mai folosit blestemăția aia de când am luat imprimanta cu laser. O păstrez doar pentru situa?ii de urgență.

– O păstrezi doar pentru că tu nu arunci niciodată, nimic, îl corectă Reid. Se uită lung la b?trân, apoi la Margaret. Ce ai de gând să faci?

Bătrânul blând pe care-l știa Margaret dispăruse și locul lui fusese luat de un dictator rece, calculat și insensibil.

– O să-i dibui pe nenorociți! Când am permis eu cuiva să mă trateze în felul ăsta?

– Da, mi-am închipuit, încuviință nepotul. Ce s-a întâmplat după ce ai primit primul bilet?

– Prima dată a trebuit s-o liniștesc pe Margaret, spuse el, cu chipul întunecat. Alerga de jurîmprejur, cotcodăcind ca o găină oripilată la vederea unei omlete triple.

Cu un zâmbet de prădător satisfăcut, Reid se aplecă și șterse cu șervetul o urmă fină de grăsime din colțul buzelor ei.

– Hopa, nu mi-a reușit prea bine. Șervetul meu e tot atât de unsuros ca și friptura. Privește! Luă apoi un ?ervet curat, îl umezi pe limbă și o șterse cu el pe fa?ă.

Complet nemișcată, încerca să-și amintească, din ce învățase la școala de valeți, ce ar putea face în astfel de situații. Mintea îi era goală.

– Așa, continuă Reid, studiind șervetul alb. Nici o urmă de machiaj. Cum de ai tenul ăsta fantastic? Trebuie să fi de origine scandinavă.

– Nu, domnule, americană, răspunse ea, satisfăcută să-l vad? ofensat de propria obrăznicie, dar el se replie rapid.

– Face excepție accentul englezesc.

– Așa cum spuneați, domnule, face parte din serviciu.

– Ce părere ai despre onorabilul nostru agent?

Întrebarea lui veni ca un glonț ?i ea intui planul lui criminal de a o interoga. "Lasă victima să se liniștească și sari la gât!" Își puse farfuria jos și se șterse pe mâini, pregătindu-se.

– Agenția de securitate Martin ne-a fost recomandată de domnul Manuel, în urmă cu mai mult de șase luni, iar poliția și-a dat acordul. Activitatea firmei se desfășoară în Houston, de peste paisprezece ani. Cliff Martin este fiul lui Frank Martin, proprietarul celui mai mare lanț de firme de pază din lume.

Când am găsit primul bilet...

– Ce scria acolo?

– N-o să uit niciodată, spuse ea cu glas întretăiat. Închise ochii și imediat textul îi apăru în memorie, înșiruindu-se continuu, ca pe o imprimantă:

"Către cei interesați:

Siguranța fizică a vârstnicilor presupune un cost ridicat și este ușor ca un bărbat într-un scaun cu rotile să aibă o pană de cauciuc.

Trebuie să-l faci să alunece doar o dată, și bătrânul este al meu, iar tu ai inima sfâșiată. N-ar fi mai ușor să plătești anticipat pentru a-i asigura viața?

Te caut când ești disponibil.

Știu sigur când ești sau nu ocupat!"

– Știe când dormi, vorbi sacadat Reid. Știe când ești treaz. Știe dacă ai fost rău sau bun... Emisese o absurditate pe un ton atât de senzual, încât ea izbucni în râs. Care-i părerea ta despre Cliff Martin? o chestionă el.

– Pare să fie foarte capabil, răspunse ea, reluându-și locul și tăie cu dinții o bucată mare de carne.

– Când n-are gura plină de mâncare, îl sf?tui Jim pe Reid, ea spune că tipul se poate baza pe propriul fel de a fi care-i îndepărtează pe oameni, și nu doar pentru că el fumeaz? țigări puturoase.

Când Reid îi zâmbi dulce – cel mai dulce și senzual zâmbet pe care-l văzuse vreodată dincolo de ecranul cinematografului – ea uită să mai mestece. Dumnezeule mare! Îl pusese într-un dosar cu eticheta BARACUDA, dar poate că era nevoie să facă modificări.

Poate un dosar cu eticheta ȘARLATANUL? IMPOSTORUL? SEDUCĂTORUL?

Își încleștă dinții. Ea nu era altceva decât o văduvă care se uita după cel mai viril armăsar.

Și el știa asta. Privește-i rânjetul atotștiutor, privește felul în care-i privește picioarele când și le leagănă de surescitare și cum îi studiază ticul nervos al mâinii care tot trage în jos poalele fustei!

Dar putea să încerce să-l deruteze, să-l facă să-și piardă zâmbetul infatuat de pe chip. Trase aer în piept, îl fixă cu privirea și spuse:

– Eu sunt cea care a găsit al doilea bilet.

Capitolul 2

Margaret își îndoia și întindea brațele, îndoia și întindea, ținând greutățile nemișcate în mâini. Lumina soarelui matinal, verde ca frunzișul bogat care o filtra, se strecura prin ferestrele demisolului și aprindea cromul echipamentului de antrenament. Făcu o pauză și stinse lămpile fluorescente din tavan.

O dureau brațele la fiecare reluare și scăpa de cârcei doar scuturându-le. Își terminase exercițiile pentru abdomen la masa înclinată, își lucrase mușchii de la gât și spate prin răsuciri ale spatelui, și-și exersase gambele și mușchii mari ai coapselor. Pantalonii scurți și tricoul i se lipiseră, din loc în loc, de corp și șuvițe drepte de păr ud, scăpate din agrafă, îi atânau pe ceafă.

Se mută la mașinăria din oțel cromat, care semăna mult cu roata de tortură din filmele hollywoodiene. Așezată pe bancheta căptușită, își sprijini coloana de spătar, își propti genunchii în locașul din oțel și împinse cu toată puterea. Un arc opuse rezistență eforturilor ei, și, când ajunse la punctul lui maxim de rezistență, o sili să-și depărteze din nou pulpele. Însă ea păstra controlul, încordând și relaxând mușchii, într-un ritm constant și lent, ținându-și respirația și încleștându-și dinții, de parcă și-ar fi dat sufletul.

– De ce te antrenezi pe întuneric?

Margaret tresări și genunchii îi scăpară din locașul de sprijin.

– La naiba!

Reid răsărise din întunericul scării interioare.

– Iartă-mă! se scuză el. Am crezut că m-ai auzit.

– Nu, domnule, nu v-am auzit.

Stătu o clipă cu picioarele relaxate, respirând agitat, apoi își reluă exercițiul.

– Cum ai fi putut? Păși în fața ei și zâmbi. Aparatele astea îți altereaz? simțurile – tot ce poți auzi este pulsația sângelui în urechi.

Margaret căuta să-și compună atitudinea potrivită unui valet și descoperi că tot ce știa se evaporase odată cu transpirația.

– Demolează întregul sistem nervos, admise ea.

– Dar dezvoltă minunat musculatura interioară a coapselor.

Tonul vocii lui coborâse, devenind catifelat și ea îi aruncă o privire scurtă. Ce greșeală! Era la fel de încântător cum fusese și în seara trecută, doar că acum nu mai purta costum. Privirea posesivă cu care el îi studia picioarele, în timp ce se apropiau și se depărtau, o făcu să-și mute privirea într-o parte. Nu putu să reziste tentației și îl privi din nou. Era în pantaloni scurți. Purta o pereche de bermude. Vicios de scurți, remarcabil de strâmți, de culoarea pâinii prâjită. Ar fi vrut să poată ofta, dar exercițiul îi mobiliza complet respirația.

Pe buzele lui înflori un zâmbet încântat când privirile li se întâlniră și Margaret se întrebă dacă el știe ce-i trece ei prin gând. Complet tulburată, închise ochii și, când îi deschise, el dispăruse.

Răscolind în cutia cu accesorii, el ridică niște greutăți și mormăi:

– Astea s-ar potrivi!

Când veni înapoi, rămase în picioare chiar în fața ei, făcând-o să blesteme mut un gând vinovat. Cu brațele întinse deasupra capului, își îndoi coatele până când ganterele îi atinseră spatele, apoi își întinse coatele, și își îndoi coatele, și își întinse coatele...

Ca un val care vine spre țărm, mușchii stomacului și ai pieptului se răsuceau la unison, ori de câte ori ridica și se încorda.

Avea senzația că-i ard ochii de la efortul cu care-l urmărea, ca hipnotizată, și-i era imposibil să se elibereze.

– Nu mi-ai spus niciodată, o liniști vocea lui, de ce te antrenezi pe întuneric!

– Nu este întuneric, spuse arătând cu capul în direcția ferestrelor luminoase. În plus, nu suport lumina de neon.

– Atât de mult efort a investit bunicul meu ca să ridice o sală de sport perfectă și ție nu-ți place iluminarea ei?!

– Lumina fluorescentă îmi amintește de spital, spuse ea, încheind scurt.

La naiba, cum reușise s-o facă să recunoască asta?

– Va trebui să avem o discuție, spuse el, iar ea se împotrivi tăcut. În legătură cu amenin?ările de răpire.

Sunetul pe care-l scotea când expira, nu mai era un șuierat, ci mai degrabă un icnet. Se simțea blocată de panică; era sigură că lui n-ar fi putut să-i pese prea mult de experiența ei cu spitalul.

– Ce doriți să știți?

– Seara trecută m-ai derutat cu mărturisirea...

– M?rturisire?

– Descoperirea acelor bilete, îi reaminti el, agitat.

În timp ce eu mă lamentam, tu ai disp?rut cu bunicul. A fost o mișcare inteligentă și te felicit, dar tot nu cunosc întreaga poveste. Cum ai găsit acel bilet?

– L-am pândit!

– L-au pus din nou pe biroul lui?

– Nu. Era prins de ușa de la intrarea principală, în maniera clasică. Cu un cuțit!

– Naiba să-i ia, spuse elcu glas moderat. Există amprente?

– Nu.

– Unde era paza din exterior?

– Zăcea fără cunoștință în bibliotecă, prăbușit peste biroul domnului Jim, cu o rană sângerândă la cap.

– În bibliotecă? spuse el, coborându-și brațele și răsucindu-le într-o spirală de triceps. Oricine a fost, a putut să intre.

– Ah, da! Paznicul este încă în spital, într-o stare satisfăcătoare, și jură că a zărit o femeie înaltă, grasă, care purta o fustă în carouri.

– Carouri?

– Unul din kilt-urile scoțiene lipsește. Zâmbi deschis și-și șterse brațul transpirat. Domnul Jim a făcut o criză pentru că cineva i-a răscolit colecția.

– Și cuprinsul biletului?

– Era, cu siguranță, mult mai amenințător.

Frazele erau confuze, tonul părea mai amar și mai afectat.

– Același tip de litere ca la primul?

– Tipărit pe imprimanta domnului Jim. Vă jur că imprimanta a fost păzită tot timpul, spuse ea, stând dreaptă și simțindu-și orgoliul rănit.

– N-ar putea fii același tip de imprimantă, dar alt echipament?

– Nu. Poliția a analizat ambele bilete. Unele litere de la imprimant domnului Jim rămân lipite și în urma lor textul apare mânjit.

– De ce nu a fost curățat?

Margaret își adună în spatele urechilor părul umed împrăștiat în șuvițe și-și dădu la o parte bretonul de pe frunte.

– Pentru că este prea zgârcit ca să mă lase să chem un specialist de la service!

– Ăsta-i bunicul, admise Reid. Deci este cineva pe care l-ai lăsat să păzească biblioteca.

– Imposibil! Îmi supraveghez oamenii!

– Sau criminalul a tipărit mai multe bilete o singură dată. Desigur, am citit raportul poliției.

De data asta biletul părea să-mi fie adresat și cerea un milion.

– Două, îl corectă ea.

El zâmbi sardonic și ea realiză că fusese pusă la încercare.

– Două milioane. Dar raportul poliției nu menționează o mulțime de lucruri. Spre exemplu, de ce naiba n-am schimbat firma de pază?

– L-ați auzit pe bunicul dumneavoastră, aseară. Bunul și vechiul lui prieten în poliția din Houston susține că firma Martin este deasupra oricăror suspiciuni.

Brațele lui se umflau în ritm constant, aparent fără nici un efort.

– Unchiul Manuel nu s-a pensionat încă? El și bunicul aveau obiceiul să intre împreună în bucluc.

– A, s-a pensionat, dar e în continuare pe val. Când i-a recomandat firma Martin, domnul Jim i-a angajat fără nici o verificare.

Margaret se întreba, îndurerată, de câte ori își exersase genunchi. Mușchi îi tremurau de încordare.

– Domnul Jim și domnul Manuel sunt împreună în bibliotecă și sporovăie despre vremurile de altă dată. Sunt doi bătrâni malițioși!

Amintindu-și cine era ea și cui îi povestea, ea se avântă grăbită:

– Domnule!?

El îi ignoră gestul politicos.

– Poate e posibil ca unchiul Manuel să fi fost superficial!

– Și eu am avut aceeași impresie, așa că am verificat.

Contactele mele din poliția Houstonului insistă că firma Martin este cea mai bună.

– Raporul poliției pare neconcludent, dar există o pistă. Au existat alte răpiri în Houston?

– Ca aceasta? N-au fost răpiri, doar șantaj. Oricine ar fi, își alege bine victimele. Oameni în vârstă sau persoane cu handicap din familii înstărite.

– Deci, de cât timp încerci să-l seduci pe bunicul meu?

Derutată, ea se relaxă și picioarele i se depărtară. Unul din mușchi suprasolicitați protestă cu un spasm puternic.

– Ah, Doamne!

Ea se aplec? apucându-și supărată piciorul.

Reid trânti greutățile pe banchetă.

– Dă-mi voie!

Se aplecă îngrijorat și-i împinse mâinile în lături. Începu să maseze cu degetele, înainte și înapoi, mușchiul interior a coapsei.

– Aici este o crampă musculară acută! Poți îndoi laba piciorului? Poți întinde piciorul?

Îi ridică piciorul și-i îndoi laba spre gambă și ea gemu de durere.

– Asta-i bine! spuse el.

Îngenunchie și presă puternic cu palma pe crampă, mângâind și masând locul. Încercând să scape de cumplita

durere, Margaret se muta de pe o parte pe alta.

– Visez să te chinui cu mâna mea, dar nu în felul ăsta!

Margaret scânci privindu-l drept ochii lui tăcuți și expresivi.

– Nu-l amăgesc pe bunicul dumneavoastră. Are nouăzeci și doi de ani! Este pe jumătate paralizat!

– Știu. Dar te tentează!

– Ce copilărie, izbucni ea cuprinsă de indignare.

– Nu contează! Am vrut să-ți văd reacția. Zâmbea cu toată fața, văzând-o că rămâne cu gura căscată. Am aflat o mulțime de lucruri!

– Pot să pariez, spuse ea, și se întrebă cum de reușise el să supraviețuiască atâta vreme.

– Dar încă rămâne întrebarea: de ce ?i-a schimbat testamentul și ți-a lăsat o moștenire atât de mare?

– De aceea vă purtați ca un ..., spuse ea și se lăsă, cu spatele moale, pe bancă. Expresia gravă a buzelor lui o opri. Nu este ceea ce vă imaginați!

– Ești A.M. Guarneri? N-ai realizat că bunicul meu ți-a lăsat prin testament, o sumă considerabilă?

– Nu tocmai!

Acum știa de ce o interogase așa de aspru și nu mai era sigură că dorea să clarifice lucrurile. Îi înțelegea îngrijorarea, dar era vexată că fusese evaluată pe baza aspectului fizic și al numelui.

– Nu tocmai A.M. Guarneri? Sau nu tocmai o sumă considerabilă?

– Ah, sigur, eu sunt A. M. Guarneri. Dar, deși țin seamă de fiecare bănuț, zece mii de dolari nu mi-ar putea ajunge să trăiesc între blănuri și caviar toată viața.

– Zece mii de dolari! izbucni el disprețuitor. Foarte nostim! Sunt nerăbdător să ascult orice explicație logică, așa că spune-mi,de ce ți-a lăsat bunicul meu o sumă așa de mare de bani?

– Este foarte normal, domnule, ca un patron să lase o sumă de bani valetului lui.

– Bine, spuse el, privind-o. Uită-te în ochii mei și povestește-mi!

Privirea ei ezita. Mintea îi lucra, încercând să găsească o explicație care l-ar fi putut liniști fără să-i spună tot adevărul, dar timpul era un lux pe care el nu i-l oferise.

– Nu mă impresionezi când încerci să-ți ticluiești minciunile, zise el frustrat, cu privirea scânteind. Ești, cu siguranță, o amatoare în jocul speculativ. Nu știi că trebuia să ai povestea pregătit? dinainte?

– Am să țin minte, domnule, replică supărată, fără să-și poată stăpâni furia.

– În mod normal te-aș fi abordat cu încetul, cu un pic de tact, dar toate minciunile despre banii bunicului m-au scutit de absurditatea asta. Vreau să fii a mea, doamnă, și trebuie s?

știi că sunt un negociator mult mai priceput decât bunicul meu.

– Nu mai am nimic la picior, îl anunță ea, încercând să-i dea la o parte mâna de pe coapsă, dar strânsoarea lui se mută pe mușchiul relaxat, transformându-se într-o alunecare a încheieturilor de la vârfurile degetelor.

– Am la fel de mulți bani, sunt mai tânăr cu o groază de ani, și, iubito, îți voi oferi o călătorie pe care n-ai s-o uiți niciodată!

Fiori reci îi coborau spre degetele picioarelor ca apoi să urce înapoi pe șira spinării până pe cap. Mângâierea ușoară a degetelor lui îi transmitea mai multă energie decât o sticlă din cel mai bun vin al bunicului. Și vocea aceea! Electrizantă și ademenitoare, rostind vorbe care șocau și o întărâtau. Nu știa ce să-i răspundă, așa că-l prinse de încheietură și-i împinse mâna la o parte. Când degetele li se încurcară, el le privi îndelung, apoi își mută privirea în ochii ei buimăciți.

– Dar poate nu-ți pasă de banii ori de aspectul meu, sau cât de bun sunt ca amant, pentru că nu sunt cu un picior în groapă și cu celălalt pe marginea ei?

Fără să-și dea seama, mâna ei se repezi să-l lovească peste față și se opri la câțiva milimetri de obrazul lui. Reid nu se clinti, nu se feri, pur și simplu aștepta să fie lovit. Era cumplit să-l vezi cântărindu-i răspunsul la vorbele lui și reacția ei la propria violență. Înghețată de dezamăgire, palma ei tremura

simțind căldura obrazului lui, realizând iminența unei greșeli ireparabile.

– Dă-i drumul, o sf?tui el în șoaptă. Voi ști de ce ești capabilă. Tu vei afla de ce sunt eu în stare.

Stătea cu mâna aproape de bărbia lui și ochii i se umplură de lacrimi. Își lăsă capul în jos, apoi și mâna.

– Am terminat antrenamentul la aparate!

Vocea ei era joas? și răgușită, și înghiți ca să poată continua.

– Trebuie să-mi termin programul de antrenament.

Nemișcat, el o privea, îngenunchiat în fața gambei rănite și Margaret reuși să-și retragă mâna din strânsoarea degetelor lui.

– Vă rog, vreți să vă dați la o parte?

Se retrase puțin, făcându-i loc doar atât cât să se poată ridica de la aparat, dar nimic mai mult. Nesigură pe picioare ca un armăsar tân?r, ea făcu mai întâi un pas, apoi pe cel?lalt. Era un test, un experiment sortit eșecului; însă un experiment pe care trebuia să-l facă.

O lăsă să ajungă aproape de ușă.

– Ce faci pentru restul programului? Înoți?

– Hm! Da.

– Am să te însoțesc, îi spuse el, tocmai lucrul de care se temea.

– Nu, nu se poate, răspunse ea grăbită. Fac ture de bazin.

– Ar trebui să folosești bazinul ca să te relaxezi după antrenamentul de forță, o sf?tui el.

– Exercițiile de întreținere sunt tocmai ceea ce îmi trebuie.

Apoi se gândi: "Nu puteți merge pentru că voi trage tare, încercând să vă enervez. Dacă ați renunța, mi-aș putea permite să-mi dau jos uniforma și să-mi pun costumul de baie, ca să înot relaxată".

– O să mă stânjeniți!

Ridicând cu înțeles o sprânceană, el comentă:

– Este un bazin de dimensiuni olimpice!

***

Intrară în casă prin bucătărie și simțiră aerul condiționat ca pe o binecuvântare divină. Margaret știa că avea fața congestionată, și jetul de apă clorurată îi intra în ochi, scurgându-se pe spate. Purta un costum de baie întreg, de concurs, care i se mulase pe corp, iar prosopul umed i se lipise în pete umede de corp.

– În locul tău aș lăsa-o mai moale cu turele de bazin, îi sugeră Reid. Nu știai că un program intensiv de înot, după un

antrenament de forță nu face bine?

Respirând greu, se uit? dezgustată la bărbatul de lângă ea.

Cum de făcuse așa o prostie? Întotdeauna disprețuise femeile inteligente care, când se aflau în fața unui bărbat, deveneau de o prostie extremă. Reid era doar un bărbat. Un bărbat atrăgător.

Ținu seama de soarele din Houston, care deja ardea, și, înainte să sară în bazin, își trase pe el un tricou simplu.

Ce prostie, să te uiți lung la el cum stă în picioare, pe linoleumul colorat, în tricoul ud ce-i conturează fiecare mușchi și-i scoate în evidență bronzul arămiu al pielii!

– Răspunsul la întrebare n-ai să-l găsești dacă te uiți atât la corpul meu, spuse el atingându-i um?rul. Nu-ți dai sema că te-ai putea răni singură dacă însiști prea mult cu antrenamentele?

Gândindu-se că se f?cuse de râs încercând să ?in? pasul cu el, furia ei crescu, secând-o de orice elan. Cu gura deschisă, stătea să izbucnească, să-l doboare de pe calul lui...

Vocea lui Abigail risipi confuzia lui Margaret.

– Pentru Dumnezeu, ce-ți veni să încerci să te iei la întrecere cu domnul Reid, pe apă?

Margaret se-ntoarse spre ea. Acoperită cu un șal roz de mătase, Abigail ținea într-o mână o farfurie cu pâine prăjită, suc de portocale în cealaltă, și-și muta privirea neîncrezătoare

de la unul la celălat.

– Te-am văzut acolo, răscolind apa, spuse ea, arătând spre fereasta cu vedere la bazin. Ești nebună?

– Ce-i cu tine trează, la ora asta? o chestionă Margaret, dorind cu disperare să-i distragă atenția.

– Mi-e foame. De ce n-ai înotat așa cum obișnuiești să faci?

Disperată, Margaret protestă.

– Nu mănânci niciodată așa de devreme!

– O fac dacă sunt aici, curioasă!

Abigail puse farfuria pe masă și păși spre Margaret ca să-i aduc? prosopul.

– Fetițo, n-ai știut că, în studenție, domnul Reid a fost campion la înot?

– Nu, răspunse ea, privind împietrită spre Abigail. N-am știut!

– Pariez că pramatia asta nu ți-a spus, comentă ea, împungându-l pe Reid cu umărul. Margaret apucă marginea prosopului de baie din mâna lui Abigail și o stoarse. Din pricina ta a înnotat așa de mult, azi-dimineață?

– Nu, spuse el, privind-o direct pe Margaret. I-am sugerat s-o lase mai moale.

Dacă ar fi fost posibil, chipul ei s-ar fi înroșit și mai mult.

– Hmm! concluzionă sec Abigail.

Margaret se răsuci pe călcâie și plecă în fugă.

În timp ce-și făcea nodul la cravată, Reid studie copia celui de-al doilea bilet, care zăcea pe biroul bunicului lui. Se concentră mai mult asupra cuvintelor folosite:

"Către cei care ar putea fi extrem de interesați:

Păstrează cuțitul. Este doar un memento al considerației mele.

Bătrânul Donovan nu-i îndeajuns de îngrijorat pe cât ar trebui să fie. Probabil pentru că nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă. Sau are?

Știu că există un bărbat care-și prețuiește foarte mult bunicul, și care ar trebui să fie mai mult decât doritor să-și ofere doar o mică parte din numerar ca să-i asigure securitatea ... În definitiv, ar fi trist să vezi un domn atât de neputincios devenind și mai neputincios.

Știu că-ți pot mulțumi pentru suma de două milioane de dolari. Ține minte, dacă aștepți până când el o să fie răpit, suma va crește. Tot ce trebuie să faci ca să-mi dai banii, este să spui că ești de acord. Am auzul foarte dezvoltat și îți voi spune unde să-i pui."

– O să-ți spun unde să-i pui, măi găgăuță? mormăi Reid.

Spre deosebire de primul, biletul ăsta reflecta personalitatea șantajistului, era o cerere mult mai formală. Nu era con-

cis, ca și când criminalul ar fi fost presat de timp când l-a tipărit. Reid știa că Jim Donovan n-ar fi scăpat din vedere indiciul ăsta, așa că merse cu pas săltat până la capătul holului, spre apartamentele din spatele casei.

Bătu la ușa bunicului și o deschise larg. Întrând în camera de zi, se opri brusc. Scutură capul neîncrezător, auzind dinspre dormitor un râs subțire, feminin, care întrerupea vocea gravă a lui Jim. Nu, nu era posibil. Femeia pe care tocmai o pusese pe jar în sala de gimnastică, cu care tocmai înotase două mile, femeia care aproape îl pălmuise, nu ar fi acceptat să se tăvălească acum prin patul lui Jim

Reid o chestionase, o hărțuise, o făcuse să se simtă stânjenită, iar ea îi răspunsese cu atâta sinceritate și bun-simț încât el crezuse fiecare cuvânt. Ținuse cont de motivațiile – altele decât banii – pentru care se strecurase în apropierea lui Jim. Se întreba dacă poate fi atât nevinovată cum părea, și mai mult decât atât, ce va face el dacă se va dovedi că așa este.

Să-i ceară o întâlnire? Să-i aducă flori? Să-i trimită scrisori de dragoste? La naiba, avusese în vedere fiecare din aceste gesturi de petitor nostalgic. Dar acum ... Se simțea stânjenit de propria curiozitate, dar asta nu-l împiedică să meargă tiptil spre dormitor și să iscodească pe la colțuri.

– Fir-ar să fie, blestemă el, dezgustat de credulitatea lui. Ce naiba se petrece aici?

Două chipuri, unul plin de riduri și copleșit de vârstă, celălalt, proaspăt, plin de viață și iubire, se întoarseră spre el. Două chipuri diferite, aceeași uimire.

– Ah, frățioare, exclam? Margaret, alunecând ușor din pat. Era în picioarele goale. Pe scaunul de lângă pat, zăceau aruncate haina ei neagră și vesta de la costum, depuneau mărturie spre rușinea ei. Capetele cravatei negre stăteau spânzurate de guler, iar cămașa era descheiată doar la primi doi nasturi de sus, dar era de-ajuns ca privirea lui Reid s-o condamne.

Surprinderea de pe chipul lui Jim se topi sub privirea inflamată a nepotului, și el chicoti scandalos de vesel:

– Ne deranjezi, băiete!

– Văd și eu asta!

Tonul lui împovăra fiecare cuvânt cu semnificații ofensatoare.

– Îl îmbrăcam, spuse Margaret, ridicând sus, ca pe o dovadă, indispensabilii lui Jim, apoi îi îndesă la spatele ei.

– De ce? întrebă agresiv Reid.

– De ce? repetă ea. Pentru că numai așa poate fi îmbrăcat. Pentru că așa va putea să ias? din camer?. De aceea! încheie ea ridicând din umeri.

– Câtă generozitate din parte a ta!

Reid înaintă cu pași mari spre pat și cuprinse cu mâinile unul din stâlpi patului. Privirea îi alunecă spre bătrânul care

purta doar o pereche de indispensabili.

– Și cred că aici ai vrut să-ți acoperi urmele!

Margaret trase o gură de aer în piept și se pregătea s-o elibereze, asemeni unui dragon care scuipă flăcări, când Jim o atinse scurt pe braț.

– Încetează cu pălăvrăgeala și urcă aici. Este aproape zece dimineața și încă nu sunt la birou.

Răsucindu-se pe călcâie, își privi lung patronul până când stăpânirea de sine îi reveni.

– Desigur, domnule.

Localiză pantalonii șifonați, se cățără pe o parte a saltelei și ridică sus un crac al pantalonilor. Jim își lăsă un picior să alunece înăuntru, iar ea îi potrivi celălalt picior, paralizat în urma infarctului, și i-l împinse înăuntru, în cracul pantalonului. Ca să-i potrivească la talie, ea prinse pantalonii și-i trase în sus peste genunchi. Jim gemu vlăguit, încercând s-o ajute să-i ridice mai ușor pulpele, și reuși doar să se rostogolească pe o parte.

– Mă descurc eu, Jim, spuse ea în șoaptă, și-l ridică de mijloc și trase rapid, în sus, pantalonii.

– Sunt prea greu ca să mă poți manevra!

Chicoti la propria-i glumă, stânjenit că nepotul lui putea să vadă cât de mare este infirmitatea.

– Da, da! Îi fixă betelia. Și înainte te-am manipulat!

– Aud fiecare cuvânt pe care-l spui, spuse Reid cu glas tunător de undeva din spatele ei, făcând-o să tresară și să-și rotească ochii.

– Ce aș putea să-ți spun, băiete? comentă Jim cu voce calmă. Eu sunt bărbat, ea este femeie. Eu sunt divorțat, ea e văduvă. Eu sunt bogat și ei îi place asta.

– Eu sunt cosașul și tu ești păsunea, spuse Margaret pe un ton egal, în timp ce-i închidea nasturele de la betelie. Trebuie să-ți strâng fermoarul și viața ta e în mâinile mele.

– Vrei să spui... se autoironiză Jim.

– Da, răspunse ea, zâmbind mărinimos. Dacă n-ai de gând să taci din gură, o să te castrez cu fermoarul.

– Tremur de frică, oftă el. De ce nu amenin?i că ai să strângi ceva mai bun?

– Și s-ar putea să sângerezi și să mori înainte să chem o ambulanță, îl încredință ea.

– Așa vorbește un adevărat valet englez cu stăpânul lui? glumi Reid. Sau ai depă?it stadiul în care datorezi stăpânului tău respect?

– Eu și Simon îl ajut?m pe domnul Jim să se îmbrace în fiecare dimineață, spuse ea, privindu-i la fel de aspru și pe bătrân și nepot. Simon se ocupă de aspectele mai delicate.

– De indispensabilii mei, interveni Jim.

– Iar eu fac restul.

– De ce nu se ocupă Simon de toate? o interogă Reid.

– Pentru că, în tot ce face, dă deoparte buna dispoziție, spuse Jim, cu privirea inocentă a lupului care, după ce a mâncat oaia, se scobește între dinți.

– Pentru că este tân?r, sănătos și eficient, completă ea printre dinți. Atât de eficient încât domnul Jim este epuizat când Simon termină cu îmbrăcatul. Renunțați la orice gânduri josnice; nu exist? așa ceva în cazul ăsta.

– Ah, scumpete, să am din nou optzeci de ani, n-ai mai fi în stare să faci o asfel de declara?ie, suspină el am?rât ?i iritat.

– Sunte?i incorigibil, izbucni ea în râs, neputând să se stăpânească.

Jim se strâmbă și amuți.

Conștientă că Reid îi urm?rește fiecare mișcare, ea termină cu îmbrăcatul lui Jim.

– Așa, spuse ea, stând jos cu mâinile sprijinite de călcâie. Sunteți gata. Vreți să vă odihniți, înainte să-l sun pe Simon ca să vină să vă pună în scaun?

– Lasă-l pe intolerantul meu nepot să mă ajute, decise el. Așa ar putea să se facă mai util decât stând să ne privească încruntat.

Reid ajunse de cealaltă parte a patului și întrebă:

– Cu ce vrei să te ajut?

Margaret îl cercetă cu amărăciune. Iat-o stând jos, neprote-

jată de uniforma ei de valet și în circumstanțe compromițătoare, iar el... Era îmbrăcat ireproșabil de la umerii perfecți ai costumului și până la pantofii italienești pe care îi purta, probabil la sfatul stilistului. Iritată, se întreba dacă Reid avea și haine de stradă. Haine care să nu intimideze, pur și simplu haine de gata, cu care să poți intra oriunde. Oare îi era scris să-l vadă doar la costum, cu nodul la cravată bine făcut?

– Adu scaunul cu rotile și reglează frâna, comandă el.

Oricum, îmbrăcat doar pe jumătate, într-un șort exagerat de strâmt rămânea la fel de înfumurat. În orice caz, ținuta lui era remarcabilă și Margaret admise că situația nu o avantaja. Îmbrăcat, era întruchiparea magnatului elegant și impunător. Dezbrăcat, era doar un bărbat. Dar un bărbat atrăgător care impresiona, care avea puterea de a seduce.

Ca să-l mute în scaun ea îl sprijinii, săltându-l pe Jim de umeri, iar Reid susținu toată greutatea bătrânului în timp ce-l lasau în jos spre scaun.

– Ah, bunicule, bine că nu ești gras, spuse el, ștergându-și picături imaginare de transpirație de pe frunte.

Bătrânul, care nu făcuse altceva decât să se lase ridicat, juca teatru, gâfâind și gemând, ca după un mare efort.

– Auzi, să-mi vorbească așa! spuse el și căută în buzunarul cămășii de unde scoase afară o batistă. Cât urăsc starea asta de

neputință! Să trebuiască să fiu cărat ca un ... ca un om bătrân, încheie el, zâmbind răutăcios. Dacă n-aș fi avut ceva la care să mă pot gândi, aș fi înnebunit.

– Vă aduc pastilele, spuse Margaret, îndreptându-se către baie.

Se întoarse cu un pahar cu apă și patru pastile așezate în palma deschisă.

Jim luă paharul și, ținând în mână o pastilă, își dojeni nepotul:

– Ai grijă cum îmbătrânești!

– Și ce s-ar putea întâmpla, bunicule?

– Să ajungi dependent de un scaun cu rotile, dependent de o listă cu medicamente.

Margaret prinse scaunul de mânere și-l împinse spre hol, îndepărtându-se de Reid.

– Te autocompătimești?

– Sunt realist. Știi ce se întâmplă dacă nu iau pastilele? Știi ce întâmplă?

– Ce se întâmplă? îl tachină ea.

Cu un deget întins în dreptul gâtului, batrânul mimă un cuțit care îi taie beregata.

– Oricum, intenționez să mor în curând; dar cât mai sunt pe aici aș putea să fac lumea mai bună.

– Luați-vă pastilele, sau n-o să mai aveți șansa să faceți

lumea mai bună, îi ordonă ea drăgăstos, în timp ce-l împingea către bibliotecă. Acum, mai doriți altceva?

– Un strănepot. Crezi c-o să te descurci cu asta?

Margaret izbucni în râs cu o veselie necontrolată, apoi privi spre dormitorul bătrânului, unde avusese loc cea mai recentă ciocnire cu nepotul. Se înroși până-n vârful urechilor.

– Doamne, nu, spuse ea cu vocea gâtuită. Nu, dacă asta este oferta pentru un tată.

Bătrânul se cabră, ofensat.

– Nu văd ce problemă ai. Reid este chipeș, viril, bogat...

– Știu, spuse ea, și, lăsându-se pe vine lângă cărucior, îl privi în ochi cu înțeles. Am auzit asta de la el, de dimineață. Se pare că în lista cu excepționalele lui calități nu există modestia sau politețea.

Relaxat, el o concedie fluturând dintr-o mână și comentă:

– Pfui! Pe tine un om modest nu te-ar putea impresiona. Trebuie să recunoști că l-ai studiat, nu-i așa?

– La fel cum șarpele studiază o mangustă, spuse ea, și se ridică și-i închise nasturii de la guler. Vă aduceți aminte că astăzi, pe la prânz, am o întâlnire?

– Mi-amintesc, sigur că-mi amintesc, recunoscu el. Nu sunt încă senil! Dar nu uita! Nu vreau ca alt bărbat să intre pe teritoriul meu!

– Ah, nu mă întâlnesc cu un bărbat, spuse ea zâmbind afec-

tuos. Sunt doi bărbați!

– Femeile de azi! suspină el. Nu știu să facă cum trebuie nici măcar o programare! Ce-ar fii dacă l-ai lua cu tine pe Reid să arbitreze competiția?

– Nu, spuse ea hotărâtă.

Fără să pară surprins, bătrânul întrebă:

– Câte zile mai sunt până când mă faci fericit?

– Încă trei zile, chicoti ea.

– La ce oră? o întrebă el.

– Ah, după-amiaza târziu, dacă totul merge bine, spuse ea, lovindu-și buzele ușor cu un deget.

– Abia aștept!

– Și eu!

Schimbară un zâmbet conspirativ, apoi ea întrebă:

– Vă mai pot fi de folos cu altceva înainte să fac ordine în dormitor?

– Nu, spuse el, răsucindu-și scaunul spre birou. Aici sunt în stare să mă feresc singur de necazuri.

– Vă urez o zi bună, murmură ea, strecurându-se afară, pe ușă.

Oprindu-se în fața oglinzii din hol, își prinse părul înainte să intre în apartamentul lui Jim.

Așa cum se temuse, Reid o aștepta acolo, stând cu un picior cocoțat pe saltea. Încruntat, începu să-i expună, demn și fără

nici un haz, îngrijorarea pentru situația bătrânului.

– Vreau să știu ce se întâmplă aici.

Margaret își trase picioarele, încălțate regulamentar în pantofi negri, și se gândi cum să-i răspundă. Își inchise nasturii vestei și își strecură brațele în mânecile hainei negre. Îmboldit de puterea obișnuinței, Reid îi ținu haina de guler și o ajută să se îmbrace.

– Mulțumesc, murmură ea, apoi se întinse peste pat, pescui pijamaua bâtrânului și îndreptă așternuturile.

– Încerci să mă impresionezi cu dexteritatea ta? rosti el tărăgănat. Doar cameristele strâng paturile în casa asta!

– Dar nu și pe acesta, domnule. Eu strâng patul acesta,răspuse ea, cu competență rece. Bunicul dumneavoastră este stânjenit de lipsa accidentală a controlului asupra reflexelor corpului.

– Ah! exclamă el, și rămase pe gânduri, privin-o în timp ce împacheta strâns pătura. Dar am angajat o infirmieră.

– Nu are nevoie de o infirmieră și nici n-o putea suferi. Și-a dat demisia la puțin timp după ce am obținut acest post, spuse ea cu ostentație rece, privindu-l drept.

– Ți-ai asumat multe responsabilități, o ironiză el, iritat de propria vinovăție.

– Eu sunt valet, domnule. Un valet competent angajează și coordonează personalul, pregătește garderoba stăpânului,

alege vinurile, se ocupă de câini, face pregătirile de călătorie, avizează meniul, plătește facturile, face aprovizionarea. În schimb, primește un salariu bun, un apartament cu două dormitoare în corpul principal al casei, un calculator personal și o poliță de asigurare, se întrerupse ea delicat. Domnul Jim se interesează delicat asupra gusturilor mele în materie de mașini. Probabil pentru Crăciun, presupun!

– Ăsta este stilul lui, încuviință Reid.

– Așadar, domnul Jim nu are câini, nu face multe călătorii, nu mănâncă mult, nu poate bea vin, iar personalul îi este atât de devotat încât supravegherea este minimă. O firmă de contabilitate plătește facturile. Datoria mea este să-mi fac fericit stăpânul, și dacă pentru asta ar fi nevoie să-l car cu propriile brațe, o voi face.

Ca și cum lucrurile fuseseră clarificate, se întoarse cu spatele și termină de aranjat patul.

Reid nu mai părea ostil, decise ea; părea gânditor și calm, ca și cum i-ar fi cântărit vorbele și intențiile, comparându-le cu faptele, iar acum aștepta rezultatele.

– Ce se întâmplă dacă se îmbolnăvește grav?

– Am atestare de la Crucea Roșie pentru acordarea primului ajutor și resuscitare cardio-pulmonară, și la primul semn de boală voi chema ambulanța. Știu să folosesc telefonul la fel de bine ca o infirmieră.

– De ce ai putea fi mai utilă decât ... Cum se numea?

– Doamna Adams, completă ea, și întrebându-se dacă el își alesese deliberat cuvintele, hotărî că așa făcuse.

– Cine te recomndă ca însoțitor mai util?

– Domnul Donovan, răspunse Margaret, încrucișându-și mâinile pe piept și privindu-l aspru. Bunicul dumneavoastră are nouăzeci și doi de ani, dar și-a păstrat istețimea de diavol versat; e chiar mai ager decât cei mai mulți bărbați la vârsta de treizeci și opt de ani.

Rânjetul lui de baracudă îi spuse c-a prins aluzia.

– În vremurile bune era unul din magnații lumii de afaceri care putea muta munții din loc și sigur detestă să i se spună: " Acum este vremea să facem băița". Imita excelent glasul cântat și tonul ridicat al infirmierei. Reid se cutremură. Ea continuă:

– Sau "Acum trebuie să mergem să tragem un pui de somnic". Domnul Jim poate fi condus și lingușit, dar nu poate fi obligat. Cu programul ei, administrat cu mână de fier, doamna Adams l-a adus foarte aproape de un alt infarct.

– Așa că ai concediat-o!

– Nicidecum, răspunse ea, punându-și mâna pe piept și retrăgându-se ca în fața unei jigniri usturătoare. Dacă nepotul stăpânului angajează un administrator, valetul nu are nici un drept să-l concedieze.

– Sau i-ai adus atâtea prejudicii, încât ea n-a mai vrut să rămână.

Primele presimțiri ale neliniștii îi schimbară ritmul repirației. Cu o mână în buzunar și cu cealaltă strângând un stâlp al baldachinului Reid părea atât de detașat când examina concentrat carpeta de sub pantoful lui. Atitudinea lui îi reamintea de un film pe care-l văzuse când era tânără și mult mai emotivă; un film care încă îi bântuia coșmarurile. În scena care o îngrozise, răufăcătorul stătea în spate, cu capul plecat spre eroina îngâmfată, și în clipa când el își ridicase privirea ochii lui străluceau, roșii.

Dar, când Reid își ridică privirea, ochii lui nu aveau culorile iadului. Erau la fel de reci ca luna care plutește pe cerul unei nopți senine.

– Ia stai! Dacă un valet poate face atât de grea viața unei infirmiere, încât s-o determine să plece, cum poate nepotul stăpânului influența decizia valetului de a-și căuta alt post?

Ea începu să-și frece brațele în sus și în jos, simțind un fior de gheață coborându-i pe șira spinării.

– Mă amenințați?

– Eu nu amenințe. Dar dacă aleg să-ți fac viața nefericită, vei pleca!

Un torent de furie o încălzi pentru scurtă vreme.

– Domnul Jim...

– Îl implici pe bunicul meu în confruntarea noastră?

– Eu ... nu. Furia ei păli. Nu, dar dacă nu putem colabora... nu-l implic pe domnul Jim. Dar îl va afecta dacă mă forțați să plec.

El zâmbi strâmb.

– De ce crezi că am să te las să rămâi?

Capitolul 3

– Ai dreptate Jim, băiatul arată un pic amărât, spuse Manuel trăgând din pipă și privindu-l jovial pe Reid cu ochii lui căprui. Crezi că e clima noastră?

– Nu, spuse Jim, smulgând o foaie dintr-o cutie cu hârtie de imprimantă și mototolind-o. Doar s-a născut aici. Este obișnuit!

– A stat prea mult timp departe de Houston. Uită-te la el! Abia dacă poți găsi vreo urmă a obârșiei lui, spuse el suflând un fuior de fum spre biroul din bibliotecă, unde lucra Reid, copleșit de un morman de rapoarte.

– Nu-i din pricina climei, spuse Jim aruncând boțul de hârtie în coșul de gunoi, fără să-l nimerească, și scoțând o altă bucată de hârtie din cutie.

– Nu poate ține bine pasul cu puiul prăjit din sud!

– Crede-mă, ține pasul, spuse Jim cu adâncă sinceritate.

Manuel pufăi până când fumul îi înfășură bărbia, ca o barbă de Moș Crăciun.

– Doar un singur lucru l-ar putea face pe un bărbat voinic și puternic ca Reid, s-arate așa de neajutorat, dar aș greși să cred asta.

– Ba să crezi asta!

– N-o să-mi spui că sunt femeile?!

– Pot, și chiar mai mult!

– Să-l pună femeile pe jar?

– Femeia, îl corectă Jim. O femeie. Știi ce face în clipa asta?

În cele din urmă, Reid își înălță capul.

– Poate paloarea mea lividă este rezultatul tutunului ăla pe care insiști să-l fumezi, spuse el, sucind ventilatorul de birou în așa fel încât să sufle în direcția lui Manuel.

Bătrânul nu-l băgă în seamă, ca și cum ar fi fost un țânțar fără importanță.

– Ce face acum? întrebă Manuel, complet fascinat.

Reid se întinsese pe jos și ținea coșul de gunoi cu proiectile din hârtie.

– Sau poate-i de vină dezordinea din jurul biroului meu, care-mi distruge liniștea!

Jim execută o aruncare la coș cu un alt ghem de hârtie.

– Știi că el m-a îmbrăcat în fiecare dimineață în ultimele trei zile.

– Of, doamne! exclamă Manuel, examinându-și finul cu o privire pătrunzătoare. Vorba ceea, cine se aseamănă ...

– Se adună, spuse Reid privindu-și bunicul.

– Băiatul nu îndeplinește întocmai serviciul pe care Simon și Margaret îl făceau. Ei aveau mai mult haz! Ea avea la naibii de mult haz!

– Te cred, încuviință Manuel înțelept. Ce altceva mai face?

– Clocește!

– Clocește? repetă Manuel, ridicându-și mirat sprâncenele, mai mai să-și atingă creștetul capului lui lucios. Vrei să spui că suspină și lâncezește?

– Nuu! Femeile suspină și lâncezesc. Bărbații suferă și chibzuiesc.

– Fascinant studiu de caz! Ce s-a mai întâmplat cu miss Margaret zilele astea?

– Suspină și ...

– De când te adresezi unui valet cu "miss"? Oriunde am întâlnit valeți toată lumea li se adresa doar pe numele de familie și nimic mai mult.

– Aha! scânci Manuel, răspunzându-i lui Reid într-un târziu. Vrei să-l strigi pe valet "Guarneri"? Seamănă cu ceea ce spui când strănută cineva.

– Hap-ciu! spuse Jim.

– Guarneri! replică Manuel.

– Dacă vă place să vă pierdeți timpul flecărind despre frumușica și atrăgătoarea blondă care, întâmplător, este valetul nostru ...

– Este o văduvă, una respectabilă și ți-ar putea deveni o soție minunată, spuse radios Jim.

– Soție?

– Voi doi o să-mi puteți dărui copii minunați! Eu nu întineresc; ar trebui să accepți asta cât mai curând. Ia gândește-te – nici tu nu mai întinerești!

– Ce înseamnă asta, un fel de înscenare pe care tu și ea l-ați ticluit ca să mă prindeți în cursă? spuse el cu dezgust, gesticulând cu mâinile.

Îl înfuriase gândul că valetul punea la cale distrugerea lui.

– Nu, nu, Margaret detestă ideea. I-am sugerat ideea asta, după ce a avut prilejul să te studieze, dar ea a râs și a refuzat.

– A râs? Pentru un anume motiv, gândul ăsta îl înfuria și mai tare, așa că se îndreptă cu pași mari spre fereastră și privi în grădina plină de umbrele după-amiezii.

– Cred că te-a comparat cu un șarpe, îl testă Jim.

– Mititica asta... Reid observă veselia triumfătoare de pe chipul bătrânului și oftă plin de îngăduință. Așa deci, pehlivanilor! Ați câștigat! Oricum, aveam nevoie de o pauză. Mă

duc la bucătărie să fur o gustare de la Abigail. Ea încă mă place!

– Să fi căpătat puștiul un complex de inferioritate? se întrebă Manuel. Să creadă că nu-l place nimeni?

– Ah, mie îmi place, spuse Jim, și, renunțând la jocul de baschet, începu să rupă marginile hârtiei perforate. Și ție îți place!

Manuel încuviință.

– Acum însă, Margaret ... Nu știu dacă ea îl place.

Reid porni cu pași mari către ușă, dar nu îndeajuns de repede.

– Nuu, doomnule, spuse Jim tărăgănat. A plăcea nu este un cuvânt destul de puternic să exprime ceea ce simte Margaret pentru el, sau el pentru ea. De ce oare, când sunt amândoi în cameră, am sentimentul că atracția ridică temperatura încât mă trezesc complet din pricina radiațiilor?

Manuel se înecă dintr-un fum de țigară și Reid se opri pe hol, așteptând să vadă dacă bătrânul își revine.

– Mai bine rămân prin preajmă, zise Manuel cu glas răgușit. Să pot folosi tot sprijinul pe care-l pot obține.

***

– Phii! fluieră Abigail. N-arăți rău deloc!

Margaret se roti, expundu-și jacheta de un verde translucid, agățată de un deget, pe umăr, a la Frank Sinatra. Fusta asortată flutură lipindu-se de coapse, iar cămașa verde crud părea o pată de culoare care punea și mai mult în valoare costumul pe care-l purta.

– Ești sigură că e așa?!

– Sigur că da! Dar crezi că pantofii sunt destul de înalți?

– Au doar unsprezece centimetri, spuse Margaret scoțându-și un pantof cu toc cui și examinându-l. E drept că trebuie să fiu atentă, dar altfel nu voi putea fi remarcată.

– O să țin minte, spuse mica bucătăreasă zâmbind.

Margaret se așeză alături de Abigail și începu să se frece de brațul ei, ca o mâță ce așteaptă să fie dezmierdată.

– Ce părere ai de bluza asta?

– Mătase?

– Sută la sută!

– Știi, culoarea mai închisă se potrivește foarte bine cu părul tău blond revărsat pe umeri. Vrei să-ți împrumut oja mea? spuse ea scoțând o mână din castronul de porțelan. Picături de lichid transparent amenințau să se scurgă de pe unghiile verzui pe tejgheaua barului.

– De unde ai făcut rost de culoarea aia de mort?

– De la Neiman-Marcus.

– E macabră!

– Asta înseamnă că nu vrei să ți-o împrumut, spuse Abigail înfundându-și unghiile în castron.

– Ce-i acolo? iscodi ea în castron. Cuburi de gheață?

– Fără doar și poate! Dacă vrei într-adevăr să-ți fixezi lacul pe unghii, pune-ți degetele sub apă rece.

– Mi-am adus aminte! Am făcut asta odată și n-am obținut decât dâre pe unghii!

– Ești grozav de stilată, Guarneri, spuse disprețuitoare Abigail. Uscându-și mâinile cu un prosop, se tolăni în scaun și zâmbi mulțumită. Deci, astăzi e ziua cea mare. Agitată?

– Agitată? Eu? spuse Margaret adoptând un mers legănat de debutantă, apoi își azvârli mâinile în aer și chiui. O luă pe sus pe Abigail și se învârtiră în jurul camerei, fredonând Valsul Tennessee.

Abigail râse până când se înecă, apoi protestă.

– De ce eu nu pot să conduc niciodată?

O voce aspră, bărbătească, o invită:

– O să conduci dacă dansezi cu mine!

Amândouă femeile făcură stânga-mprejur.

Reid stătea proptit în cadrul ușii, zâmbind obraznic, și ochii lui examinau cu pasiune mocnită ținuta lui Margaret. Remarcase mătasea, remarcase nuanțele de verde care-i

lăudau prospețimea tenului. Mai mult, remarcase fusta strâmtă, crăpată în spate, lungă până deasupra genunchiului, care scotea și mai mult în evidență picioarele ei lungi și zvelte. Își dădu seama – și se enervă – că încetase să mai respire la vederea profilului ei perfect. Și a ochilor ei albaștri, atât de albaștri.

Era furios pe senzația de prudență subînțeleasă cu care ea își ascundea abil dorința.

– Foarte drăguță, spuse el cu ironie. Pleci undeva?

Ea își trase jacheta, privind în jos către mâini, în timp ce-și încheia pe rând nasturii.

Ascundea pieptul obraznic sub bluza de mătase fină, și asta-l întărâta și mai mult.

– Ei bine?

– Trebuie să plec pentru câteva ore, spuse ea moale. Domnule!

Nu voia să-i spună unde, observă el. Avea curajul să creadă că asta nu-l privea.

– Imposibil! Am nevoie de tine la birou.

– L-am anunțat pe domnul Jim cu săptămâni în urmă.

– Te întorci la timp să coordonezi servirea cinei?

– Nu, însă personalul este bine instruit.

– Trebuie să fie ceva foarte important!

– Da.

El făcu o pauză, lăsându-i timp pentru explicații, dar chipul doamnei rămase ca de gheață. Într-un neașteptat acces de personalitate, porni un atac furibund:

– Ai uitat chestiunea aceea minoră despre care am discutat săptămâna trecută?

Ochii ei reci deveniseră acum albaștri ca gheața polară.

– În legătura cu infirmiera?

– Exact.

– Ah, îmi amintesc, spuse ea, punându-și liniștită pe umăr geanta care zăcuse pe podea. Pur și simplu nu are legătură cu mine.

– Nici o legătură? repetă el pe un ton ceva mai temperat. Nu te îngrijorează șomajul?

– Da, ca problemă socială. În ceea ce mă privește, nu am în vedere perspectiva șomajului. Îmi permiteți să plec, domnule? spuse ea, și, întorcându-i spatele, se depărtă către ușa din spate a bucătăriei.

Dintr-o săritură, Reid ajunse înaintea ei și, prinzând-o de umăr, o întoarse cu fața spre el.

– Mie nu-mi întorci spatele, ordonă el.

– Dați-mi drumul la mână!

Chibzuind cu grijă, o prinse de celălat umăr și o întoarse cu totul spre el.

– Dacă pleci acum, să nu te mai întorci!

– Domnul Donovan m-a angajat, șuieră ea. El mă va concedia!

– Da, spuse el, dându-i drumul. El o va face!

Se priveau intens, unul rece asemeni oceanului înghețat, celălalt fierbinte ca miezul unui vulcan. Se salutară scurt, înclinând amândoi capul fără să scoată un cuvânt, și fiecare o luă în altă direcție: Margaret se îndreptă spre mașina care o ducea la aeroport, Reid porni spre bibliotecă.

Abigail stătea zâmbind, în mijlocul bucătăriei, unde o lăsaseră ei, frecându-și brațele. Adresându-se mormanului de oale atârnate deasupra cuptorului, spuse:

– Femeia asta se duce într-o cameră cu doi bărbați și asta mă face și pe mine să mă-ncing. Mă întreb ce treabă ar putea avea la noapte bodyguardul ăla chipeș și voinic!

***

– Ai adus-o? strigă Jim. Mi-ai adus prietena acasă?

Un copil de vreo nouă ani, dansa, plin de vioiciune, dincolo de ușile bibliotecii.

– Sunt aici, domnule Buni, spuse ea, îndreptându-se direct în brațele deschise ale lui Jim. Mi-a fost dor de dumneata!

Stând cu spatele la cămin, Reid privea fix copila oacheșă care-i îmbrățișase bunicul. Părul ei scurt, negru, avea cârlionții răspândiți în dezordine, iar ochii ei negri plesneau de viață. Țopăia într-un picior, strângându-l în brațe, prea surescitată să poată sta nemișcată.

Jim tremura de plăcere și ochii lui decolorați lăcrimau când o ținea în brațe. Apoi o dădu la o parte.

– Dă-i drumul și sărută-l pe unchiul Manuel, înainte să-i sară mustarul.

– Chiar așa, ce sunt eu, ficat ciopârțit? zise Manuel desfăcându-și brațele pentru îmbrățișarea ei titanică, în timp ce Jim își ștergea ochii.

– Baracudă ciopârțită, spuse fetița, și izbucniră în râs, tachinându-se veseli.

– Acum ridică-te, o instrui Jim. Lasă-mă să te prezint!

Fetița se îndreptă, își încrucișă mâinile în față și-l studie liniștită pe Reid.

Luat prin surprindere din contemplarea nestingherită a acestei puștoaice pline de energie, Reid îi întinse mâna.

– Reid, ea este Amy Guarneri, Amy, el este nepotul meu, Reid Donovan.

Amy prinse palma întinsă spre ea și o scutură ferm.

– Bună ziua, domnule Donovan.

Venind din partea lui Amy, însemna mai mult decât o frază

politicoasă. Era o abordare sinceră, încălzită de garanția fermă a curiozității.

– Mai târziu, Amy, vorbi blând Margaret, și întrerupse concentrarea fetiței. Îl poți interoga mai târziu pe domnul Donovan!

Pentru prima dată, privirea lui Reid se întoarse spre Margaret care stătea în cadrul ușii. Cele trei ore care trecuseră de când părăsise furtunos bucătăria, o transformaseră. Acum nu mai era nici valetul ideal, nici femeia ostilă, acum părea neobișnuit de blândă. Jacheta ei verde translucid dispăruse, iar cravata atârna, legănându-se pe bluză. Fusta se răsucise, așa încât șlițul, care acum se deschidea în lateral, lăsa să se vadă dunga strâmbă a ciorapului. Își ținea pantofii în mână și își întindea spre spate șuvițele răvășite de pe frunte. Era prima dată când Margaret nu conștientiza absolut de loc prezența lui.

Mintea lui Reid începu să lucreze.

– Amy Guarneri, gândi el cu glas tare. Amy Margaret Guarneri.

– Fără Margaret, îl corectă Amy. Margot. Numele mamei mele este Amelia Margaret, ați înțeles? Sună asemănător, dar fiecare dintre noi avem propriul nume.

– Nu le-a amestecat nimeni, niciodată?

– O, nu! Numai un prost ar putea amesteca cele două

nume, îl asigură ea.

– Doar un prost, încuviință el cu greutate.

O privi pe Margaret, dar ea nu-i zâmbea superior, și asta spunea mult despre stăpânirea de sine. Atitudinea ei ar fi câștigat, cu siguranță, simpatia oricărui comesean care s-ar fi trezit rostind vorbe nechibzuite.

Încă se uitau unul la celălalt când Jim îi întrerupse vesel:

– Îți stă bine așa, Margaret. A avut întârziere avionul?

– Dacă ar fi avut întâziere n-aș fi avut cum să fiu în halul ăsta de epuizată, explică ea ironică. Sunt aproape sfârșită de cursa după maimuțica asta!

– Mami! spuse fetița, pe un ton muzical, pregătindu-se să explice relația mamă-fiică, pe care Reid nu o putea înțelege. Nu sunt o maimuțică!

– Nu, dar este sigur că ai mai multă energie decât am avut eu vreodată.

Margaret lipăi în bibliotecă și se afundă într-un scaun, de o parte a căminului.

– Ar fi trebuit să port pantofi de sport, spuse ea, lăsându-și călcâiele pe podea.

– Ah, mami! spuse ea, lansându-se în brațele lui Margaret. Nu te bucuri că m-am întors?

Cuprinsă de o voioșie copilăroasă, Margaret o lăsă pe spate și-i îmbrățișă și sărută gâtul.

– Da, sunt bucuroasă, spuse ea, zâmbind la chiotele fetiței. Da, mi-ai lipsit. Da, abia aștept să te întorci la școală!

Amy făcu o grimasă, îi răspunse cu un sărut, o îmbrățișă și sări în picioare.

Cei doi nasturi de la pieptul bluzei lui Margaret atârnau desfăcuți, și un fir de la ciorap se deșirase până jos.

– Ce-ai făcut în California? o chestionă Jim pe fetiță.

– Heather și cu mine ...

– Heather este verișoara ei care are opt ani, explică Margaret.

– Da, verișoara mea. Este fata surorii tatălui meu, explică Amy cu fața schimonosită de concentrare. Ne jucăm împreună. Cel mai grozav joc este să-i facem farse bunicului! Chicoti, dansând o gigă, în timp ce vorbea. Știți gelul ăla verde, de la crema de ras? Știți cât de lucios este? Am pus un pic pe butonul ușii de la șopron, și bunicul l-a apucat și a crezut că era ...

– Ah, Amy, spuse Margaret, îngrozită.

– Dar nu-i asta partea frumoasă, combătu Amy. Partea frumoasă s-a întâmplat în ziua următoare când l-am făcut pe bunicul s-o ia razna pentru ultimele două rulade. Știi ce-a făcut? Știi ce-a făcut?

– Spune-ne ce-a făcut, o invită Jim, și colțurile gurii lui ridate tremurară involuntar.

– El avea o monedă care avea capul imprimat pe ambele fețe, așa că știa că vom câștiga, și când noi am mușcat din rulade, amândouă erau pline cu cremă de ras.

Adulții izbucniră în râs la grimasa pe care amintirea i-o trezise.

– A mea era umplută cu cremă de aloe vera, iar a lui Heather era umplută cu Old Spice, spuse ea stâmbându-și fața și mai mult.

Toți râseră cu poftă și Amy începu să chicotească.

– Nu-i așa că-i comic?

Reid se aplecă spre umărul lui Margaret.

– Cum reușește să vorbească și să chicotească în același timp?

– Felul în care se poartă aticipează adolescența, explică ea, întorcând spre el un chip ce strălucea de fericire. Fizionomia ei se pregătește pentru intrarea în pubertate.

– Cum reușești să ții ritmul cu ea?

– Nu reușesc! Privește-o! Dacă era un cățeluș, ar fi dat fericită din codiță, spuse Margaret zâmbind cu căldură.

Reid se dădu înapoi și-o studie. Lucrurile se schimbaseră acum. Și el și Margaret erau schimbați, iar situația era cu totul alta. Suspiciunile lui privind implicarea ei în planul răpiri erau în mare parte nefondate. Existența unei relații imorale între ea și bunicul lui era, cu certitudine, o poveste, pe care Jim o

lansase și-o alimentase, doar din dorința de a-l vedea pe nepot năpustindu-se orbește să pună concluzii. Un amestec de scepticism și furie se infiltrase în pasiunea pe care ea i-o stârnise, așa încât nici un fel de sentiment de remușcare n-a subminat planul pe care și-l făcuse ca să zădărnicească răpirea.

Dacă relația dintre el și valet avea să se înfierbânte prea mult, va trebui să se gândească mai profund, asupra urmărilor unui concubinaj cu o văduvă care este angajată și are un copil, și bunele intenții ale bunicului care voia să pună la cale o căsătorie.

Să aibă sufletul stăpânit de o văduvă care lucrează și are un copil, era o luptă dură între foc și gheață, între datorie și inteligență.

Oare chiar își dorea să accepte riscul de a fi legat? Sau își dădea cu stângul în dreptul? N-ar trebui oare s-o subjuge el?

Nu era un prost; ar putea să existe o atracție care-i subjugă pe amândoi, dar nu el era cel care să se ofere necondiționat. Ca să fie a lui, trebuia să se folosească de constrângeri, să pună la cale înscenări și să înșele. Un zâmbet îi înălță colțul gurii, dar dispăru la următorul gând. Asta ar însemna să-și dedice întreaga viață ca s-o poată păstra.

– Scuzați-mă, spuse Reid, ridicându-se din jilțul așezat lângă scaunul ei. Am ceva de lucru.

Zâmbi egal către cei prezenți, lăsând trei adulți și un copil

să se uite lung în urma lui, și un vraf de hârti pe birou.

***

– Iar stai pe întuneric?

Vocea lui ar fi trebuit s-o surprindă, dar nu se întâmplă așa. El rămăsese cuibărit în subconștientul ei asemeni unei drojdii care fermentează, dând uneori pe afară, alteori abia deslușindu-se, dar întotdeauna prezent.

Margaret lovea și se replia, lovea și se replia. Pantalonii ei albi și largi și cămașa înfășurată a costumului de arte marțiale erau transpirate de la efort. Își împletise părul într-o singură coadă.

– Ce ar trebui să înțeleg din comentariul ăsta?

– E doar un comentariu, spuse el, întrând în raza câmpului ei vizual, lângă salteaua pe care ea își făcea exercițiile. Dar august a devenit septembrie, soarele răsare mai târziu și este aproape întuneric aici în sala de gimnastică.

– Nu e nevoie de lumină pentru un astfel de antrenament, șuieră ea, biciuind cu picioarele goale aerul cu lovituri de scurte ale gambei, simulând un atac.

Stătea în fața ei, un profil neclar al chintesenței masculine,

lângă ferestrele umbrite.

– Am venit să-mi cer scuze.

– Domnule?! urmă ea, proptindu-și ferm picioarele pe saltea.

– Pentru opiniile mele.

– Aș dori să nu o faceți!

– De ce?

– Pentru că purtându-vă ca un bădăran îmi sunteți și mai antipatic, spuse direct.

Reid chicoti, ușor amuzat și împăcat.

– Am, cu atât mai mult, motiv să-mi cer scuze. Nu vreau să-ți fiu antipatic! Este un sentiment prea meschin pentru noi!

– Emoțiile meschine sunt ideale. Nu sunt periculoase, sunt pure și simple.

– Așa! Oricum, îți prezint scuzele mele, îi făcu el oferta, dar nu înainte să se plimbe nehotărât, încolo și încoace. Pentru c-am tras concluzii în privința ta și ți-am nesocotit protestele, chiar așa slabe cum au fost. Nu a existat nici un motiv real ca să cred că testamentul bunicului meu era altceva decât propria lui decizie.

– O iubește pe Amy și ea ține la el. E un sentiment care umple un gol din viața ei, nevoia de a avea un tată permanent, spuse ea ridicând din umeri, stânjenită de propria ei rușine. Așa că el a vrut să-i lase ceva. I-am spus să n-o facă, și el a ofer-

it cincisute de mii de dolari, pe care eu i-am refuzat; apoi a oferit o sută de mii de dolari pe care eu i-am refuzat din nou; atunci, a spus zece mii de dolari și eu am acceptat. Ar fi trebuit să vă spun, imediat ce m-ați acuzat, în favoarea cui era legatul, și am știut că veți fi suspicios până în clipa în care o veți întâlni pe Amy.

– Într-adevăr, Amy mi-a risipit neîncrederea. Spui că l-ai oprit la zece mii de dolari? Zece mii de dolari? Ea încuviință din cap și râse. Așadar, asta ți-a spus ție! Zece mii de dolari! Găgăuță bătrân! Aproape îndeajuns ca să fie răpit! Ridică mâna cerându-i să-l lase să vorbească. În mod normal nu stau să bâjbâi în situațiile în care faptele nu sunt exprimate într-o manieră rațională. Singura mea scuză pe care doresc să ți-o aduc la cunoștiință este una evidentă: eram îngrijorat în privința bunicului meu. Dar mai există și altceva în afară de asta. Vreau să fii a mea!

Margaret se lansă cu aviditate într-o genuflexiune pe care n-o exersase.

– Vreau să fi a mea și e mai puțin reprobabil să te seduc cu sânge rece, dacă ești o femeie perfidă care-l împinge pe bătrân spre un alt infarct.

– Asta înseamnă că tentativa de seducție a luat sfârșit, spuse ea, plină de speranță, sărind în picioare.

– Nu, spuse el, chicotind din nou, dar pe un ton blând și

cald. Dispare doar expresia "cu sânge rece".

Dedicându-se doar articulațiilor slăbite, ea începu să execute o nouă serie de genuflexiuni.

– Nu-mi face plăcere să persecut o femeie, doar pentru motivul neîntemeiat al suspiciunii nefondate și pentru pasiunea pe care o am față de ea. Justificările mele nu pot fi acceptate de angajații mei și nici de mine însumi. După minciunile pe care doream să mi le spun, cu siguranță, ai realizat câtă influență ai asupra mea.

Dimineața luă foc în spatele lui și ea putu distinge formele trupului lui îmbrăcat în pantaloni de gimnastică și tricou.

– Accepți scuzele mele?

Semiîntunericul îi ascundea trăsăturile de jucător versat și ea nu se putea stăpâni să creadă că e o manevră conștientă din partea lui. O înspăimânta, acum mai mult ca niciodată. Un om care își poate analiza detașat propriile motivații cu atâta precizie, cere o atenție specială.

– Și eu trebuie să-mi cer scuze, domnule, spuse ea și se opri din antrenament. Ieri, în bucătărie, mi-am pierdut cumpătul, și lucrul ăsta nu mi s-a mai întâmplat de ani de zile. V-am provocat intenționat!

– Ce te face să crezi asta? întrebă el cu o rezonanță blândă și protectoare în glas, ca un psihiatru care-și călăuzește pacientul.

– Nu știu, spuse ea grăbit, și panica-i dispăru într-o răbufnire de furie. Dumneavoastră sunteți creierul, dumneavoastră să-mi spuneți!

Dar el n-o făcu.

– Astea sunt exerciții de karate? întrebă el, pe un ton vag interesat.

Fără să se lase păcălită, ea răspunse:

– Un pic din judo, din aikido, din karate. Maestrul meu de arte marțiale mă învață tot ceea ce crede că aș putea stăpâni.

– La ce-ți servește?

– Domnule, sunt valetul unui om foarte bogat. Datoria mea este să-l pot proteja pe bunicul dumneavoastră – și pe mine însămi – dacă situația o va cere. Există școli speciale, pentru șoferi și gărzi de corp de orice fel, care predau metode de apărare.

– N-ar fi mai simplu să fugi și să-ți părăsești "stăpânul", cum îi spui tu, la nevoie?

Nu-l învinovățea de cinism, dar la școala aceea specială își învățase lecțiile foarte bine.

– Pentru majoritatea șantajiștilor și a răpitorilor, servitorii sunt doar un obstacol nesemnificativ, de care te dispensezi fără să stai pe gânduri. Dacă nu reușesc să-l protejez eficient pe domnul Jim, este cert că voi fi prima victimă.

– Bunicul nu ți-ar cere să-ți dai viața pentru el, spuse el

încruntat.

– Tocmai de aceea, fac tot posibilul să rămân în viață. Mă informez asupra oricărei persoane care intră pe proprietate. Verific personal orice livrare, iar dacă livrarea este făcută de un nou venit, folosesc și un detector de metale.

– Pentru arme de foc, presupun, spuse el, dându-și jos cămașa pe care o atârnă de bicicleta fixă. Ce-ai face dacă dai peste un anarhist lacom, care dă târcoale?

– Aș chema întăriri. Tot personalul are cel puțin o minimă inițiere în apărare, și a fost instruit în mod special asupra modului de alertare a poliției.

– Ce faci dacă vine la tine când ești singură?

Gândul o făcu să se încordeze.

– Ar trebui să fie un luptător mai bun ca mine!

– Și dacă ar fi?

– Rămâne de văzut! spuse ea prudentă. Tocmai pentru asta contiui să mă antrenez.

– Când iei lecții?

– În timpul anului școlar. Fac antrenament ca să rămân în formă pe perioada verii.

– La lecții aveți și program de lupte? întrebă el, strângând un pumn și privind cum tendoanele încheieturilor i se încordează. Lupte cu colegii, cu profesorul?

– Desigur!

Hârșâitul fermoarului de la bluza lui răsună cu putere în cameră și Margaret își aminti instantaneu că se antrena. Se pregăti să exerseze o serie de lovituri cu înaintare. În ritmul sacadat al loviturilor de pumn instinctul emitea mesaje de avertizare: Stângul, ignoră, dreptul, bărbatul, stângul, fără, dreptul, haine.

– Am o oarecare pregătire în artele marțiale, spuse el, azvârlindu-și pantalonii peste celelalte haine și rămase în picioare, doar în șosete și în șort. Nu m-ar deranja să ne măsurăm forțele! Și, înainte ca Margaret să poat? refuza, el adăugă: dacă n-ai nimic împotrivă să ai de-a face cu amatori!

– Sigur că nu, dar ...

– Gândește-te că ai ocazia să-l învingi pe nepotul patronului, îi sugeră el.

– Este foarte tentant, dar...

– Sau te temi că te-aș putea pune la pământ?

Nu, nu se temea ... Era foarte bine pregătită, și știa asta. Pentru o femeie care a început antrenamentele după vârsta de treizeci de ani, era excepțională. Dar n-avea încredere în ticălosul acesta lunecos și provocator.

– Pariez că te pot învinge, o provocă el. Pariez pe cincizeci de dolari!

– Cinzeci de dolari? Gândiți-vă bine, răspunse ea, chinuindu-se să se concentreze.

Reid scotoci în dulapul cu echipament și trase afară un costum de antrenamet folost în artele marțiale. Scutură pantalonii albi, mototoliți și-i trase pe el, iar jacheta o azvârli înapoi, pe un raft.

– Le-am uitat aici ultima dată, când am luat lecții. Să fie vreo doi ani. Așadar, te-ai hotărât?

– S-a făcut, anunță ea moale și fără chef, aproape sigură că-l putea învinge și că-și putea permite să piardă cincizeci de dolari. Mă zorești?

– Există o singură cale să aflăm, spuse el depărtându-și mânile și ispitind-o.

Și, fără să mai stea pe gânduri, se duse și aprinse lumina flurescentă.

***

Până la sfârșitul celei de-a doua reprize, crezuse că voia s-o trântească. Cu toate că muncea din răsputeri, fentând și lovind-o cu piciorul, tehnicile lui de luptă nu erau încă destul de sofisticate. Lupta bine, recunoscu ea. Aproape că o învinsese, până când, după ce a reușit o defensivă strălucită, profitând de o breșă din apărarea lui a pornit o serie de atacuri

succesive și l-a pus la pământ cu o lovitură de pumn răsucit.

– Bună treabă! Am crezut că m-ai învins atunci! spuse ea fără să-și ascundă bucuria, și-i întinse mâna să-l ajute să se ridice în picioare. Victorioasă, își putea permite să fie amabilă.

– Da, spuse el, punându-și mâinile pe genunchi și respirând greu. Trăiesc agonia înfrângerii! Am rămas doar cu cenușa umilinței! Dar continui să cred că te-aș putea învinge, acum că îți cunosc tehnica.

– Și eu îți cunosc stilul, punctă ea.

– Da, dar tehnica are părți mai slabe, comentă el stând aplecat în sprijin pe un genunchi cu amândouă palmele pe podea. În defensivă, completă el.

– Ei, haide! Ești doar supărat că ai fost învins! Cincizeci de dolari pentru prima înfrângere, o sută pentru a doua, spuse ea.

Sprijinindu-și palmele pe celălalt genunchi și fără să-și ridice privirea care fixa salteaua, el propuse:

– Încă o repriză!?

– Te-am învins deja de două ori!

– Doar una singură!

– Nu!

– Numai una și o să fie una interesantă, spuse el, cu capul plecat, fără s-o privească.

– Cum adică? întrebă curioasă, chiar dacă bunul simț îi

spunea să renunțe.

– De data asta am putea paria pe ceva ce ne dorim, într-adevăr, foarte mult.

– Ca de exemplu? întrebă ea, de?i auzea zgomotul clopotelor de avertizare printre valurile de adrenalină care o copleșeau.

– Ce-ți dorești mai mult decât orice pe lume?

– Stabilitate!

Își ridică ochii spre ea ca să descopere cât de sincer îi răspunsese. Când îi întâlni privirea fascinată, Margaret își întoarse capul într-o parte, dorindu-și să fi chibzuit înainte să-i răspundă. Dar respiră ușurată când auzi:

– O s-o ai! Dacă asta îți dorești, tu vei administra casa cât timp va exista! Dar ce altceva anume vrei? Vacanțe vara? O iolă? O bursă de studii la Harward pentru fiica ta? La ultima propunere Margaret trase precipitat aer în piept. Asta era? Bursa? OK, te lupți pentru educația ei. Eu îi voi asigura admiterea și-i voi plăti cei patru ani de studii. Doar știi că poți avea încredere în mine!

Era un adevăr pe care îl acceptase. Putea să aibă încredere în el; avusese încredere în el, dar ...

– Ce vă doriți dacă o să câștigați? întrebă ea cu neîncredere.

Îi răspunse fixând cu privirea, din nou, salteaua.

– Pe tine!

– Ah, nu, râse ea și se trase înapoi. Nu intru-n jocul ăsta!

El privi în jur, părând complet dezorientat.

– Doar nu vreți să spuneți că vă gândiți ...? Ah, nu!

– Am nevoie de cineva care s? meargă cu mine să ne uităm la case.

– La case? Ea oscila între stinghereală și neîncredere. De ce să te uiți la case?

– De ce se uită un adult la case? întrebă el cu bun simț.

– Ca să cumpere?

– Da.

Încerca să o descoasă ca și cum nu-i putea înțelege neîncrederea.

– Ca să locuiască în ea?

Sau ca să facă o investiție?

– Exact, încuviință el.

– În acest moment, piața imobiliară din Houston are prețuri scăzute, comentă ea, încă nedumerită de motivele lui.

– Cumpără ieftin, vinde scump, spuse el, frecându-se la ochi și afișând o plictiseală studiată. E un sfat pe care ți-l dau gratis.

– Mulțumesc, răspunse ea privindu-l cu atenție. Deci condițiile sunt: dacă eu înving, Amy primește bursa. Dacă dumneavoastră câștigați, vă ajut să găsiți o casă sau case? Nu-i cumva un truc ca să-mi petrec timpul cu dumneavoastră?

– Nu ai încredere în mine, așa-i? Nu, nu este un truc. Hai să lăsăm baltă ideea cu o altă repriză, ce părere ai? Cred că valetul meu poate suporta o pierdere de o sut? cincizeci de dolari.

Așadar, totul fusese o născocire stângace de bărbat, o încercare s-o țin? cât mai aproape de el.

– Am avut impresia că vă preocupă propriul ego, îl tachină ea, realizând că situația îl punea într-o lumină defavorabilă.

El tres?ri și spuse scurt:

– N-are importanță! Uită de meci! Sunt obosit, și tu la fel!

Cu mult curaj tatonă terenul.

– Sunteți atât de sigur că ați putea câștiga?!

– Aș putea!

Din vorbele lui răzbătea nesiguranța și ea hotărâ că e vremea să-i dea o lecție..

– Vă amintiți ce spuneați despre defensiva mea? Ați afirmat că îmi cunoașteți tehnicile, nu-i așa? Ei bine, accept doar o repriză! Să vedem cine-i campionul mondial!

– Bine, spuse el ranchiunos, s-a făcut!

Pe neașteptate, Își ridică palmele de pe genunchi și îi prinse brațele. Ca un șarpe care-și leapădă pielea, lăsă în urmă orice urmă de oboseală și, din poziția lui umilă, se ridică asemeni păsării Phoenix.. Stătea drept în picioare, cu trupul radiind de energie.

Ochii lui căprui străluceau vioi și plini de satisfacție, iar pe chip îi apăru un zâmbet care o făcu să simtă fiori de gheață pe șira spinării.

Capitolul 4

– Renunț la partidă!

– Nu, spuse Reid pășind înapoi și salută înclinându-se. Automat, îi întoarse salutul. Nu-ți dau voie să-?i pierzi curajul acum!

– Nu mi-am pierdut curajul, spuse ea tensionată. M-am deșteptat!

– Luptă sau renunță! Dar pariul rămâne valabil, spuse el, luând poziția de începere a luptei.

Abia reuși să eschiveze lovitura lui înaltă, apărându-se cu o contralovitură. Ritmul era alert și dur încât abia îi lăsa timp să respire. Lupta evolua rapid, păstrând scorul echilibrat, dar asta o solicita la maximum. Încerca să atace elegant și să pareze spontan, dar Reid anticipa și transforma cea mai mică

ezitare în avantajul lui, cu eficacitatea unei mașinării. Nu mai era doar o luptă de antrenament, degenerase într-o adevărată încăierare.

Nu dură mult și Reid se aruncă la pământ executând o foarfecă de picioare, lovitură care o dezechilibră și o făcu knock-out. Imediat, urmă o serie de lovituri pe care ea nu le mai văzuse și el reuși să-i pună umerii pe saltea, încheind victorios lupta.

Lipsită de apărare, se lupta cu disperare să-?i elibereze încheieturile mâinilor țintuite deasupra capului, căutând, pierdută sub trupul masiv care o încercuia și o domina, o cale de scăpare.

– Ce-a fost asta? reclamă ea.

– Break-dancing, răspunse el cu un zâmbet strâmb dar satisfăcut. Maestrul meu în arte marțiale din New York recomandă introducerea unui element surpriză în timpul luptei.

– Probabil sacul cu nisip, îi ironiză ea, gâfâid.

– Nicidecum, spuse el rânjind, cu nasul lipit de al ei. M-am p?strat pur și simplu pentru meciul campionilor. Orice strateg știe asta!

– N-am știut că vom avea o finală de campionat, obiectă ea.

– Ah, dar eu am știut! Mai devreme sau mai târziu, știam că vom avea una!

– Cine este maestrul tău din New York? întrebă ea neîncrezătoare.

El îi spuse numele unui cunoscut campion, adăugând:

– Nu numai servitorii celor bogați fac antrenamente speciale! Sunt și bărbați care, dacă au ocazia, iau astfel de lecții. Întotdeauna e mai bine să-ți porți singur de grijă decât să te lași pe mâna altora ca să ai siguranță.

– Firește, admise ea dezgustată. Nu cred că ți-ar place să depinzi de altcineva!

– Nu-mi doresc să existe cineva care să-și dea viața pentru mine! Apropiindu-se mai mult, el șopti: cu atât mai mult o femeie atât de atrăgătoare cum e?ti tu!

Răsuflarea lui îi răcori fața. Nu-i plăcea sentimentul că Reid o copleșea.

– Lăsați-mă să plec!

– Sigur, spuse el, și, când îi eliberă imediat încheieturil din strânsoare, ea încercă să-l îndepărteze proptindu-și ostil mâinile pe pieptul lui.

Simți un șoc când atinse pieptul transpirat cu palmele și, pierzându-și controlul, izbucni ca o fecioară din epoca victoriană:

– Dați-vă jos de pe mine!

– Sigur, spuse el iar, dar de data asta nu se mai supuse atât de prompt.

Sâsâind ca un adolescent pe care o astfel de apropiere îl face să se dea în spectacol, se rezemă cu toată greutatea corpului pe ea, făcând-o s? simt? cât este de excitat.

Furioasă, înspăimântată și înveselită fără voie, reuși cea dea doua greșeală a zilei. Își încordă trupul, alungă orice expresie de pe chip și, mobilizând orice resurs? a pregătirii ei de valet, spuse:

– Vă rog, domnule, dați-vă la o parte! Așa ceva nu se cuvine!

Ochii lui scânteiau de furie și îl auzi răcnind ca un leu.

– Nu mă respinge! Nici cu trupul, nici cu gândul! Să nu te joci așa cu mine! spuse el ținându-i bărbia cu degetele.

Anticipând o pedeapsă, ea își încleștă maxilarele și murmură:

– Nu mă amenințați!

Privirea lui se îmblânzi și ea întoarse capul, evitându-i tandrețea. Își lăsă capul în scobitura gâtului ei și își frecă bărbia nerasă de pielea ei, încercâd s-o determine să-l privească.

– Să nu cumva să-ncerci să mă ignori! Am metode cu care pot să te fac să înțelegi că nu există altceva mai plăcut!

Felul în care accentuase fiecare cuvânt o preveni doar cu puțin înainte ca buzele să li se întâlnească într-un sărut apăsat. Privirea lui plină de înțeles se oglindea în ochii ei, arătându-i

cât îl amuza îndărătnicia cu care-și ținea buzele strâns lipite, și, ridicându-și capul, îi ordonă:

– Respiră!

Ea sorbi aerul cu toată puterea pe care mușchii blocați i-o refuzaseră până atunci.

– Bine, acum poți deschide gura! spuse lipindu-și din nou fața de a ei.

Buzele lui îi presau plăcut gura, mângâind și împingând până când, își strecură limba printre dinții ei întredeschiși. Sărutul era delicios și avea gust de cremă de ciocolată caldă, bogată, fină și încântătoare și Margaret părea că nu se mai satură. Râzând pe înfundate de stângăcia dorinței ei, se ridică, îi desfăcu centura și-i scose jacheta pe care o azvârli într-o parte, lăsând-o cu pieptul dezgolit în curentul răcoros al aparatului de aer condiționat. Privea fascinat cum o picătură de transpirație îi aluneca între sâni. Stătea întinsă sub lumina neonului, complet nemișcată, ca un animal prins în capcană și care speră să nu fie obsevat. Când își ridică privirea, ochii lui se topiseră în ape de un rubiniu aprins. Genele păreau un amestec de umbre vișinii și maro, sub sprâncenele groase și aproape unite. Mireasma forței masculine îi asaltă nările și avea sentimetul că, pe salteaua încinsă, este doar o hrană la festinul lui.

– Nu poți insinua să facem asta, șopti ea răgușit.

– Asta? o tachină el. Ce înțelegi prin asta?

– Poate numai cu forța, spuse ea, ignorându-i cuvintele fără sens.

– Ai dreptate, pentru că psihic nu ești pregătită, chiar dacă trupul tău o dorește din clipa când ne-am întâlnit, spuse zâmbind larg. Nu-i așa?

Încercă să se apere, ferindu-se de privirea lui și dându-și capul pe spate. Cum își dăduse seama? Cum de știa de transpirația care-i umezise coapsele, de dorința frustrată de a desăvârși sărutul?

– Ai jalituri pe coaste, murmură el, atingându-i-le cu gura. Îmi cer iertare! Am crezut că pot să mă stăpânesc mai bine!

Regretul din vorbele lui trezi un răspuns politicos.

– Și tu ai! Îmi pare rău!

O vagă emoție îl luă prin surprindere. Oare credea în ce spunea?

Ochii lui obraznici vorbeau în tăcere, fără să încerce să-și ascundă satisfacția. Hrănindu-se cu imaginea ei, alunecau în jos pe chip urmărindu-i conturul gurii. Stătea inertă, cu ochii închiși și nările fremătând și-și simțea obrajii arzând. Trupul ei frumos își pierduse răceala demnității și puterea de a se opune, devenind moale, docil, feminin. Arăta ca atunci când, în joacă, Amy alergase după ea pe sub aspersoare și o transformase într-o mămică.

Și el făcuse același lucru, căutând să obțină alte rezultate; o transformase în iubită. Dispăruse valetul stilat, dispăruse luptătoarea agresivă, acum exista doar femeia. Pe buzele lui se citea o plăcere diabolic?. Iubea senzația de putere. Margaret, care era atât de introvertită și neobișnuit de rezervată, îi tremura acum în brațe ca o frunză plăpândă în vânt.

Ațâțat de buzele ei întredeschise, o sărută ușor, apoi, ridicându-se, îi prinse mâna și-o trase în picioare.

Ea șov?ia, pierdută, uitând de rigorile sociale, de poziția ei, și, cu bună știință, lăsăse deoparte aprențele.

– Chiar dacă s-a petrecut fără să-ți dai seama, trebuie să-ți spun că am fost cucerit de tine, iar asta spune un singur lucru. Între noi s-a creat o legătură profundă, prin motivațiile și ambițiile noastre, prin felul în care gândim. Tot așa ceva există între mine și bunicul meu; totdeauna pe aceeași lungime de undă, fără să fie nevoie de cuvinte. Așa sunt mulți dintre directorii mei.

Numai că tu ești prima femeie!

Ea își trase jacheta și bâjbâi după curea, care încă zăcea undeva pe saltea.

– Nu doresc să fiu pe aceeși lungime de undă cu tine!

– Sigur, știu că nu dorești!

Dinspre scările ce coborau spre sală se auzi tropăitul unor pași. Ignorându-i, Reid spuse:

– Nici mie nu-mi place să te port mereu în gând, dar uneori soarta...

Cineva lovi ușa și încercă mânerul.

– Reid? se auzi aspru și agitat glasul lui Nagumbi.

Cu o mișcare rapidă, Reid o întoarse cu fața la el și-i dădu mâinile la o parte.

– Ușa este închisă, remarc? ea. Cum s-a întâmplat asta?

El se aplecă și ridică de jos cureaua, apoi i-o înfășură în jurul taliei și o închise.

– Am încuiat-o, dar Nagumbi poate desface lacăte.

– Dă drumul la ușă, șuieră ea, luptându-se să-și ia hainele, dar el scutur? din cap.

– Nu ne-ar fi întrerupt dacă n-ar fi fost...

– Reid, răsun? din nou vocea lui Nagumbi.

– Ceva important. Și n-o să las pe nimeni să te vadă. Cu glas ridicat, el răspunse: vin acum!

Îi așeză părul prins în coc până îl potrivi mulțumit, și ridică o privire ascuțită spre ea. Observase totul – supărarea, jena, îngrijorarea – și-i prinse scurt bărbia, privind-o cu ochi plini de promisiuni.

Răsucindu-se, alergă cu pași mari spre ușă și ajunse în dreptul ei, când butonul începuse să se rotească. Preluând controlul, scoase capul pe ușă și întrebă:

– Ce naiba vrei?

Vocea blândă a bodyguardului avea un sunet funebru.

– Bunicul tău a fost răpit!

Reid deschise brusc ușa, trântind-o de perete. Cu toată furia care i se citea pe față, întrebă cu voce calmă și hotărâtă:

– Cum s-a întâmplat?

Margaret înaintă spre ușă și el o privi. Fermecătoarea iubită dispăruse, evaporându-se de parcă nici n-ar fi existat, dar în atitudinea formală pe care o arborase se citea fermitate și chiar furie.

Reid se bucura că i se alăturase.

– De cât timp a dispărut? întrebă ea.

– Abia am primit un telefon de la poliție, răspunse Nagumbi, ca și cum ea avea dreptul să știe. A fost acum treizeci și două de minute, la brutăria Romania.

– Este unul dintre magazinele lui preferate, explică ea, îndemnându-l să continue.

– Prioritatea poliției este să dea de urma domnului Donovan, continua el. Ei pregătesc o intervenție în cel mai scurt timp.

Terminându-și raportul, Nagumbi se răsuci și porni pe scări, în sus. Reid și Margaret îl urmară.

– Se știe cine l-a răpit? întrebă Reid.

– Doi bărbați care aveau fețele acoperite cu măști de schi.

– Unde era șoferul?

Intrând în bucătărie, Nagumbi explică:

– La întrebarea asta nu mi s-a oferit un răspuns complet.

– Ce vrei să spui? îl opri Margaret, prinzându-l de mână.

Bodyguardul se opri și se întoarse spre ea. Când îi simți privirea ascuțită, îi eliberă mâna, dar îl întrebă iar:

– Vrei să spui că șoferul nu s-a opus răpitorilor?

– Ofițerul n-a pomenit de nici o luptă, spuse el, apoi se întoarse și se depărtă, trecând pe lângă Abigail care privea cu ochii mari, îngrijorată.

– Șoferul a fost rănit? insistă ea.

– Nu.

Margaret se încruntă și se retrase. Urmărea jocul mușchilor pe spatele lui Reid și asculta tirul întrebărilor pe care i le punea bodyguardului. Șoferul fusese angajat la propunerea ei și ar fi putut jura că era un om de încredere. Știa că omul sărise în apărarea unui fost angajat când acesta fusese atacat de revoluționari pe străzile Romei. Avea un curaj nesăbuit, specific multor tineri.

"Dar, gândi ea, stai să vezi ce-o să-i facă, atunci când va apărea aici. Interogatoriul luat de polițe va fi mizilic față de perpeleala pe care o să i-o administreze".

Intrară toți trei în bibliotecă mânați de același scop. Bodygurdul și Margaret flancară ușa, iar Reid ocoli biroul, luă telefonul și-l trânti în vârful unui vraf de hârti. Ridică

receptorul și apăsă tasta de apelare automată. Își ținea buzele strânse cu furie și privirea-i hoinărea prin cameră cu o energie nervoasă. Ochii lui se opriră la Margaret. Acum nu mai era nici adversar și nici iubită, era doar o ființă încolțită de greutăți și de frânturi de amintiri. Valul pasiunii trecuse și luase cu el orice neînțelegere.

Prioritatea lui era să afle adevărul și abia atunci ar fi putut fi demnă de încrederea lui.

Dar, într-un moment ca acesta, nici ea nu-i putea purta pică.

– Manuel! urlă el în receptor. L-au răpit pe bunicul meu și vreau să afli ce face poliția în cazul acesta.

Reid asculta și încuviința.

– Acum o jumătate de oră. Da, anunță-mă imediat ...

Își ridicase capul ?i asculta tropăiala ce se auzea răzbătând de la ușa principală. Bodyguardul coborâ scara până în hol, iar Margaret venea cu pași mari în spatele lui. Simon, lacheul, în magnificul lui costum, se îndrepta, fără să grăbească pasul, spre ușă, în timp ce tropăielile se auzeau tot mai tare.

Simon deschise ușa dublă și un val de oameni năvăli înăuntru. În mijlocul mării de uniforme albastre, rula un scaun argintiu cu rotile și o voce furioasă își trâmbița frustrarea:

– Blestematilor, ați avut ocazia ideală și i-ați lăsat să scape.

V-a fost prea frică să așteptați și să-i încercuiți, acum trebuie să ...

Jim surprinse privirea lui Margaret și tăcu brusc. Fruntea i se înroșise, străduindu-se să-și oprească predica și părea nervos și întristat din cauza ei.

– Unde-i nepotul meu? se răsti el la ea.

– În bibliotecă, domnule, spuse ea, pășind alături și invitându-l înăuntru.

Jim se îndreptă spre ușă și, când rămaser? doar ei doi, ea puse mâna pe um?rul lui. Fără s-o privească, o bătu ușor cu palma pe degete și spuse:

– Nu fi îngrijorată, dragă, n-am fost nici un moment în pericol.

Ea rămase pe loc și-i făcu loc să intre în bibliotecă, lăsându-i în urmă pe polițiști. Privi neajutorată spre Nagumbi, dar acesta îl fixa pe Jim, încruntând din sprânceană.

Răsucindu-se pe călcâie, bodyguardul se depărtă preocupat, de parcă ar fi vrut să găsească răspunsuri care nu puteau fi aflate în bibliotecă.

Totul părea să funcționeze, însă reacțiile erau extrem de neobișnuite. Ea își scutur? capul ca și cum și-ar rândui gândurile și păși în bibliotecă.

Cu chipul palid, Reid ținea mâna bunicului și-i cerea socoteală. Bătrânul continua să arunce jigniri la adresa

polițiștilor care-l salvaseră prea repede. Holul era înțesat de polițiști care priveau colecția de arme medievale atârnată pe pereți. Foarte necăjit, un reprezentant al poliției, domnul Morris, încerca să-i explice lui Reid ce se petrecuse, în timp ce bătrânul continua să-l întrerupă cu vorbe disprețuitoare și insulte.

În opinia lui Margaret, dacă țineai seama de modul în care poliția din Houston se ocupa de cazuri, era de mirare că, printre victime, rata nebuniei nu era ridicată.

Oricum, două lucruri erau foarte, foarte clare. Nepotul era furios că Jim fusese răpit, iar Jim era foarte furios că fusese eliberat. Reid cerea să știe unde fuseseră polițiștii în timpul răpirii în timp ce Jim voia să afle de ce sosise poliția înainte să poată fi descoperit creierul care stătea în spatele amenințărilor.

Exasperat, Reid întrebă hotărât:

– Unde era șoferul angajat să-l apere pe bunicul meu când iese în oraș?

Pentru o clipă se așternu liniștea, apoi Jim și reprezentantul poliției începură să declare fiecare, simultan:

– Fusese împușcat!

– Era vânatul!

Reid ridică amenințător din sprâncene și neîncrederea lui avu darul să coboare temperatura din cameră. Jim și domnul

Morris se uitau speriați unul la cel?lalt. Bătrânul gesticula, apărându-se.

– Ai face mai bine să-i spui adevărul!

Domnul Morris făcu doar o pauză.

– Da, așa cred! Privindu-l perplex, explică: tocmai fugea și unul dinntre polițiști l-a confundat cu unul dintre suspecți. A refuzat să se oprească și ofițerul a tras în el.

Reid nu înghiți răspunsul și spuse:

– Aș vrea să vorbesc cu el la spital.

– Din păcate – și reprezentantul trase adânc aer în piept – a fost ucis.

Margaret scoase un sunet slab de consternare, îngrozită de pierdere și năucită de acest scenariu, atât de nepotrivit cu firea șoferului. Reid o privi.

– Ucis? spuse el clătinând din cap. Hai să fim serioși acum, ofițerul l-a țintit mortal?

– Nu, însă victima s-a împiedicat și a căzut în direcția glonțului.

Își roti privirea și întrebă:

– Cine l-a angajat pe acest laș incapabil?

– Eu l-am angajat, spuse Margaret, înaintând imediat. Am schimbat șoferul când am primit primul bilet. Voiam pe cineva special antrenat, care să fi urmat aceeași școală care m-a pregătit și pe mine, ca să-și poată proteja stăpânul.

– Ai f?cut o treabă grozavă, o ocărâ el.

– Ei bine, nu pot să înțeleg, spuse Jim frecându-și bărbia cu degetele lui artritice. Pot intui bine caracterul unei persoane și nu am descoperit la el nici o urmă de lașitate. Mă întreb dacă nu a fost cumpărat.

Domnul Morris își flutură agenda și-și notă slugarnic.

– Voi face verificarea contului bancar, dar tind să cred că este ceva ce nu vom ști cu certitudine, niciodată.

Reid se abținu să facă public un lucru care era evident, iar Margaret avea impresia că-l auzea gândindu-l. Dacă nu angajase un laș, atunci angajase un hoț.

– Au fost anunțați părinții? întrebă ea.

– Nu încă, doamnă.

-Va trebui să-i anunț, decise ea, dar un polițist o prinse de braț.

– Nu! Poliția preferă să anunțe ea rudele, în astfel de situații. Vă rugăm să vă abțineți să luați legătura, până ne vom ocupa de formalități.

Margaret acceptă, înclinând capul.

Reid î?i apăsă cu două degete fruntea de parcă preîntâmpina o durere de cap.

– Ei bine, să-mi trimiteți raportul interogatoriilor îndată ce sunt gata.

– Interogatoriile? întrebă domnul Morris, dându-se înapoi.

Ale cui?

Ridicându-și capul, Reid îl fixă cu o privire rece.

– Ale răpitorilor!

– N-au fost prinși!

– Ce? urlă Reid cât putu de tare.

– Ei n-au ...

– Cum naiba i-ați lăsat să scape? continuă el.

– L-au abandonat pe bunicul dumneavoastră și au luat-o la sănătoasa printre arbuștii din Memorial Park.

Moris rămase umil, cu palmele deschise, scuzându-se că le-a scăpat printre degete.

– Adunătură de incapabili, mormăi Jim.

– Am fost educat să respect poliția, spuse rece Reid, dar înclin să cred că bunicul are dreptate.

Jim își trase mâna din mâna nepotului.

– Mă referam la răpitori!

La semnalul lui Morris, polițiștii începură să părăsească, pe rând, încăperea.

– Îmi cer scuze pentru că s-a lucrat atât de prost, spuse reprezentantul polițiștilor. Cred că domnul Donovan este bine protejat de firma de pază pe care o aveți și o să vă recomandăm alt șofer. Unul verificat de departamentul nostru.

Margaret spuse:

– L-am verificat împreună cu cei de la departamentul dum-

neavoastră atunci când l-am angajat pe actualul șofer, și corectându-se, pe fostul șofer.

– Se pare c? informațiile noastre erau eronate, spuse el ezitând.

– Și au fost verificate toate referințele lui. Toți foștii lui angajatori îl adorau.

– Atunci, se poate spune că cineva i-a oferit destui bani, spuse zâmbindu-i nervos. Toată lumea are un preț!

– Păcat că nu va mai avea timp să-i cheltuie, strecură Margaret.

Domnul Morris părea îndurerat, ofițerii păreau furioși. Ea nu mai spuse nimic și exodul spre ieșire continuă.

Când camera se goli, Reid se întoarse spre ea.

– Ți-ai apărat bine prietenul!

– Nu trebuia să fie ucis doar pe prezumția de vinovăție! Privirea îi căzu pe hainele în dezordine ale lui Jim. Domnule, arătați de parc? v-ați fi îmbrăcat singur, la întâmplare. Ce s-a întâmplat cu nasturii de la cămașă?

Jim privi în jos și spuse:

– I-au smuls cei care m-au răpit!

– Și cablurile care atârn? de scaunul dumneavoastră, spuse aplecându-se și ridicând cablurile galbene și albastre. Tot ei le-au smuls?

Se vedea clar că este sânjenit mai mult decât s-ar fi aștep-

tat.

– Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat!

– Poate s-o fi stricat ceva la cărucior! Puteți să-l deplasați înainte sau înapoi și dintr-o parte în alta?

– Totul pare să funcționeze bine, o asigură el.

Îngenunchiind în fața lui, ea studie capetele cablurilor.

– Se pare că le-au tăiat complet!

– Nu-mi pot imagina ce-au vrut să facă, sună angelic galsul lui Jim.

Reid înaintă și îngenunche lângă Margaret.

– Ce presupui c-a fost? se minună el. N-am înțeles cum s-a putut descurca bunicul acolo!

– Nici eu, consimți ea. O să fac niște verificări, mâine.

Se ridică în picioare, își frecă genunchii și-l privi în ochi. Rememorând, imaginea ultimelor întâmplări păli și amintirea competiției din sala de sport le acoperi cu totul. Brusc, revăzu pieptul gol cu mușchi proeminenți. Revăzu părul lui r?v??it. Ridic? nervoas? mâna spre p?r ?i întâlni ?uvi?e evadate din coc, care îi atârnu pe lâng? față. Speriată că ar putea arăta ca o femeie depravată, își desfăcu părul și-l pieptănă cu degetele. Citea pe fața lui că asta n-o ajutase prea mult. Ba dimpotrivă, ochii lui alunecară pe coama strălucind ca lumina lunii, și care acum, revărsată pe umeri, îi purta privirea în jos, pe formele voluptoase ale trupului ei.

– Acum, ar trebui să vă uitați și la voi, spuse Jim așezat relaxat în scaunul lui, cercetându-i metodic pe amândoi. Am impresia că voi doi a-ți ajuns la o înțelegere cât am lipsit eu, spuse el îngândurat.

Margaret îl privi, confuză.

– Bunicule, îl avertiză Reid.

– Nu, decise Jim. Dacă ar fi ajuns la o înțelegere, privirea ei ar fi confuză și mai blândă, iar starea lui de spirit ar fi un pic mai bună.

Ca să-l facă să înceteze, ar fi fost în stare să mint?.

– Domnule, cunoașteți părerea mea despre angajații care se implică în relații nepermise cu angajatorii lor, și știți ce v-am spus despre domnul Donovan, declară eă pe un ton ferm și-l privi drept, fără să ezite doar până în clipa când urma să pronunțe numele lui Reid. Atunci vocea ei sună nefiresc și-și coborâ privirea.

– Pe toți sfinții, Margaret, spuse Jim, lovind brațul scaunului cu palma, ară?i de parcă ai fi descoperit, la nepotul meu, ceva ce-ți place.

Instinctiv, își întoarse privirea înapoi căutând un sprijin din partea lui, dar el rânjea la fel ca atunci când câștigase lupta. Rânjea de parcă ar fi câștigat premiul cel mare și voia să-l soarbă din priviri. Ochii albaștri ai bătrânului alunecau, înviorați de veselie, de la valet la nepot și înapoi, ș,i încrețindu-și

mai mult buzele ridate, spuse:

– Și v-ați luptat ca doi bărbați? O prinsese la mijoc și vedea cum se zbătea între dorința de ai susține privirea și tentația de a-l privi pe Reid, ai cărui ochi îi captau imperios atenția. Și cine a câștigat? marșă Jim, chicotind. Te-ai luptat cu el, l-ai supus, lăsându-i urme de unghii pe umeri, sau el te-a trântit la podea și te-a învins?

Cuvintele lui Jim îi conduseră automat privirea la Reid. Atunci observă urmele ro?ii de pe pielea lui și, din felul în care o privea, înțelese că jubila la gândul că era autorul înfrângerii ei.

– Dacă-i dai hainele jos nu-i chiar un tip rău, o sfătui Jim.

– Fir-ar să fie, Jim, gemu ea, mai mult moartă.

Se răsuci pe călcâie, făcând stânga-mprejur și, ignorând canoanele funcțiri de valet, grăbi pasul, simțind că genunchii n-ar fi ascultat-o dacă ar fi vrut să alerge.

– Mulțumesc, bunicule, își întoarse Reid dezgustat privirea spre Jim. Totdeauna am știut că pot conta pe tine ca să mai pun un cui la coșciug! spuse el, îndreptându-se cu pași mari spre camera lui și lăsându-l singur pe bătrânul care râdea încântat, bătându-și genunchii cu palmele.

***

– Dar este ziua lui de naștere, mamă!

– Nu mă interesează, Amy. Eu nu sunt mama lui!

– El n-a avut mamă. Este orfan!

– Îmi pare rău!

– Mamă, suspină Amy. Ești rea!

Margaret întinse pe pomeți fardul de obraji.

– Sunt foarte rea!

– Nu, nu ești. Ești cea mai grozavă mamă din lume! Ai grijă de mine tot timpul!

Stând așezată pe capacul de la toaletă cu bărbia sprijinită pe genunchiul piciorului îndoit, fetița își privea mama care se machia și, legănându-și celălalt picior, continua, în felul ei copilăros, să o piseze.

Margaret știa că, uneori, Amy avea succes cu pisălogeala ei, mai ales când era vorba despre binele cuiva, sau când era vorba despre o faptă bună, și când știa că are dreptate.

Cu candoarea vârstei de copil, Amy spuse:

– Uneori nu-ți place ce fac, dar mă iubești indiferent cât de nesuferită sunt. Mă înveți tot felul de lucruri, despre prietenie și încrederea în sine și-mi spui că pot să fac ce-mi spune inima că-i drept. Îmi spui că trebuie să tac atunci când nu pot spune ceva drăguț ...

Margaret își puse pensula de machiaj pe marginea chiuvetei și se întoarse cu fața spre fata ei.

– Amy, de ce îmi repeți tot ce ți-am spus altădată?

Mica șantajistă zâmbi cu tot farmecul de care era capabilă.

– Pentru că noi vrem să-i oferim lui Reid, de ziua lui, o petrecere. Domnul Jim nu plănuiește nimic. Abia dacă-și amintește că a fost ziua lui și spune că, în copilărie, nu i-a oferit niciodată o petrecere. Să nu mă lași vreodată să plec, fără să-mi sărbătorești ziua de naștere, și nici eu nu te voi lăsa să pleci fără să-ți sărbătorești ziua de naștere. E o rușine să lași pe cineva să plece fără ...

– Amy, întrerupse Margaret interminabilul discurs, nu crezi că ar trebui să-i spui, domnul Donovan?

– Cui, lui Reid?

Margaret încuviință.

– OK, răspunse Amy. S-a f?cut! Îi voi spune domnule Donovan și-i vom oferi o petrecere.

– Ah, nu, draga mea, spuse Margaret aplecându-se spre oglindă și aplicându-și culoare pe pleoape. Nu fac nimănui concesii. Mi-am învățat lecția în privința asta!

În liniștea apăsătoare care se lăsase, își studie fata fără să-ntoarcă fața, privind-o dintr-o parte. Amy își coborâse umerii, studiind vârful pantofului pe care-l legăna.

Margaret știa că spuse o prostie și încercă să o justifice.

– Ia gândește-te, iubito, ce fel de petrecere putem să-i oferim noi domnului Donovan? E un om bogat și are o vârstă la care ar putea să-ți fie tată. Realiză cât de stupidă era justificarea pe care i-o dădea copilului, dar continuă. La treizeci și opt de ani, un bărbat nu-și dorește baloane, pălării de hârtie și pungi surpriză, cu Mickey Mouse pe ele. Mai degrabă și-ar dori un tort din care să apară o femeie goală ...

– Pariez că nu-i așa, murmură Amy.

– Și chiar dacă-i place Mickey Mouse, tot s-ar putea simți jignit dacă l-am așeza la o masă acoperită cu o față de masă din hârtie. Ar putea să se supere dacă-i invităm prietenii, când suflă în treizeci și opt de ...

– Treizeci și nouă!

– OK, treizeci și nouă de lumânări, iar dacă mai și vărsăm punci roșu pe covor – spuse ea, ținându-și buzele la acest gând – va deveni foarte furios. Vezi!

"Și poate, continuă ea în gând, așa va înceta să se mai uite indecis la mine și să chibzuiască dacă să mă târască în închisoare sau în pat. Poate o să țină cont de poziția lui socială și o să înceteze să se uite la mine ca și cum s-ar gândi la o relație de conviețuire".

– Știi tu, Amy, s-ar putea ca ideea ta să fie bună. Ce personaj crezi că ar alege? Batman sau Waldo?

– Zorro?!

Capitolul 5

Simon lăsă deschise ușile sufrageriei și Reid îl conduse înăuntru pe Jim. Reid fixase frâna și la o oprire căruciorul derapă. Amândoi rămaseră complet uluiți. Pentru o fracțiune de secundă, invitații savurară expreasia de total? consternare de pe chipurile celor doi, pentru ca apoi să strige în cor:

– Surprizăă!

Toat? lumea își trase sufletul și izbucni în râs, strigând din nou:

– Surprizăă!

Apoi grupurile se înșiruiră să-l felicite pe tânărul sărbătorit.

Margaret văzu că Reid trece în revistă mulțimea de invitați. Erau aici unii dintre cei mai apropiați prieteni, unii însoțiți de familii, alții singuri. Erau bebeluși care-și sugeau degetele,

erau adulți care se sprijineau în baston, dar și de alte vârste.

Consultându-i pe Nagumbi, pe Abigail, pe Manuel și iscodindu-l subtil pe bătrân, alesese numele a douăzeci și cinci dintre amicii lui cei mai buni. Petrecuse mult timp la telefon, mereu atentă la răspunsurile de confirmare. Douăzeci din cei douăzeci și cinci veniseră. Ceilalți cinci trimiseseră felicitări și cadouri, prezentând scuze pentru că nu puteau veni.

– Este minunat, spuse Reid, cu răsuflarea tăiată, când realiză ce se întâmplă. Asta este pentru mine? întrebă el, cu ochii mari ai unui adolescent căruia tocmai i s-a împlinit cea mai mare dorință. Este minunat!

Margaret supraveghea totul cu plăcere. Baloane de plastic șerpuiau de-a lungul tavanului boltit, și culorile lor strălucitoare avansau rând pe rând spre ventilatoarele de aer. Balonașe din nailon, inscripționate cu numele fiecărui invitat, se legănau, prinse de spătarul fiec?rui scaun. Fața de masă din hârtie era încărcată de farfurii cu prăjiturele și pachețele surpriză, fluiere și pălării. În mijlocul mesei, trona un tort dreptunghiular. Un panou uriaș îl prezenta, într-o viziune hazlie, pe sărbătorit alături de cei mai buni prieteni, zâmbind veseli, și toți aveau urechi negre și rotunde și o cravată neagră.

Totul – totul – striga: M-I-C-K-E-Y ... M-O-U-S-E. Orice loc liber acum avea o poz? cu Mickey. Baloanele aveau forma lui

Mickey, prăjitura avea o glazură Mickey, prăjiturelele erau lipite cu o scobitoare Mickey, pălăriile aveau urechi, fluierele chițăiau când fluierai, pachețelele surpriză erau pline cu gumă de mestecat, bomboane și poze Mickey.

Întorcându-și privirea, îl văzu studiind pe unul din invitați; acesta era tocmai cadoul surpriză pe care-l pregătise pentru el.

Pe Chantal o întâlnise la una din ceremoniile domnului Jim, din ultimul an. Era tânără, avea în jur de douăzeci de ani, și era încântătoare. Înaltă, dar nu cât Margaret, și exotică, se putea spune că pubertatea avusese asupra ei un succes răsunător. Hainele îi puneau în valoare fiecare linie a trupului și reflectau bunul gust. Părul roșcat, cu bucle dezordonate, i se revărsa pe spate, și doar o șuviță adolescentină îi necăjea fruntea. La vederea ochilor ei albaștri, orice bărbat își lăsa baltă chiar și discuțiile de afaceri și o urma docil ca un cățeluș. Și, spre oroarea lor, aflau că Chantal putea discuta despre finanțe cu cei mai buni dintre ei, despre politică și despre actualitățile economice din Houston.

Femeia era ziarist independent și-și vindea articolele de investigații celor mai mari ziare locale și, uneori, agențiilor de știri. Nu era doar frumoasă, era și inteligentă. Și, cel mai rău dintre toate, după părerea lui Margaret era simpatică.

Era într-adevăr simpatică! Și femeile o plăceau. Foarte trist, dar o plăceau!

Primul cuvânt pe care-l schimbase cu Margaret fusese un compliment la adresa uniformei ei negre și o remarcă asupra felului în care aceasta îi pune în valoare culoarea blondă a părului.

Margaret privise totul cu scepticism, dar când Chantal a căutat-o ca să o întrebe dacă poate coborâ jos să-l aplaude pe bucătar, Margaret s-a predat. Devenise un membru cu drepturi depline în clubul fanilor lui Chantal și acum era cel mai fervent susținător. Cum ar fi putut să fie altfel? Frumoasă, inteligentă și foarte agreabilă; trei dintre cele mai banale epitete ale limbii engleze erau redefinite prin Chantal.

Erau prietene, și când Margaret o invitase la prânz și o implorase să-i țină companie lui Reid la petrecere, Chantal acceptase. Fără mândrie nejustificată, Chantal era sigură că-l va putea ademeni în mrejele ei, și din câte auzise, era o plăcere să-l păstrezi.

– Totuși, Margaret, o avertizase Chantal, după cât de mult te preocupă problema asta, ești sigură că vrei să-l cuceresc?

– Poți să-l păstrezi și să-ți fie de bine, replicase Margaret

Acum privea cum Chantal dădea mâna cu Jim, care urma s-o prezinte nepotului s?u.

Ce triumf! Îl pusese în încurcătură cu o petrecere și-l aruncase, cu o singură mișcare și fără nici un efort, într-un haos total. Doamne, ce bucuroasă era!

Reid o întâlni pe Chantal, și Margaret putu să vadă, de unde stătea, licărul din privirea lui. Îi sărutase mâna și privirea lui o examinase cu o admirație atât de sinceră încât Margaret vru să ... pună la punct unele activități din programul petrecerii.

În mulțimea care-l înconjura el o descoperi pe Amy și o ridică în brațe. Râdea și sporovăia, uitându-se de jur-împrejurul sufrageriei, iar Margaret știa că-i destăinuia cine a trimis invitațiile, că Nagumbi se ocupase de posterul cu Mickey, că Manuel și soția lui insistaseră s? se ocupe de delicatesele spaniole, iar tortul fusese decorat chiar de Abigail.

– Mama – și degețelul ei mic arătă acuzator spre Margaret – mama a coordonat totul pentru tine!

Întâlnindu-i privirea, Margaret își pierdu răsuflarea și suspină. Nu părea supărat. Poate că era un actor extraordinar, dar chiar părea fericit. Amuzat, uimit și încântat, aproba cu căldură atenția ei. Priveau lung unul la celălalt când Jim, cu vocea lui răgușită, ceru socoteală:

– De ce naiba nu mi s-a spus?

Margaret îl privi pe bătrân, surprinsă că nu observase când apăruse lângă ea. Își ridică ochii spre Manuel care, așezat alături de vechiul lui prieten, zâmbea și-și răsucea vârfurile mustății. Dădea din cap spre amândoi cu brațele deschise.

– Ți-era teamă că un bătrân de nouzeci și doi de ani o să

alunece?

– Ah, nu, nu dumneavoastră, și fixându-l cu degetul continuă: dumneavoastră nu veți aluneca accidental niciodată, sunteți prea inteligent pentru așa ceva. O veți face cu un scop, fără nici o obligație din partea nepotului dumneavoastră, și nimeni nu va putea strica surpriza.

– Nu m-aș fi gândit niciodată, dar s-ar putea să ai dreptate. Pare să-l bucure copil?ria asta. Privi în sus, fixând panoul cu Mickey și Reid. Cui i-ai dat să deseneze asta?

– Normei Van, care n-a putut veni. Avea o prezentare la New York, la sfârșitul săptămânii acesteia, dar a insistat că vrea să-i pregătească ceva, și acum Reid are un tablou care valorează mii de dolari.

– E o doamnă, răspunse el, complimentând-o cu ceea ce pentru el reprezenta superlativul în materie.

– Mulți dintre invitați sunt oameni excepționali, încuviință ea.

Jim își întoarse scaunul cu fața spre ea.

– N-ai de ce să fii atât de uimită! Ce fel de prieteni credeai că are Reid?

Nu-i răspunse, pentru că nu voia ca răspunsul ei să pară nepoliticos. Privindu-l pe Reid care își croia drum prin mulțime, salutându-i pe toți cu un zâmbet special, bătându-i prietenește pe umăr sau îmbrățișându-i afectuos, încerca să-și

imagineze cum s-ar fi așteptat să fie prietenii lui.

Realitatea era în contradicție cu ideile ei preconcepute! Era surprinsă de atitudinea lor simplă, lipsită de aroganță, dar oare prietenii lui apropiați trebuiau s? fie îngâmfați? Să fie neobșnuit faptul că șeful celei mai mari corporații petroliere din lume nu era un infatuat? Oare era firească amabilitatea cu care prințul bulgar exilat, stătea la taifas cu un valet? Să nu fie ceva ieșit din comun când un magnat japonez dă mâna cu ea atât de prietenos? Ar fi fost anormal ca șeful poliției al unui mare oraș francez să se plângă de protecția pe care i-o putea asigura ea? Fără nici o urmă de trufie toți o tratau ca pe un prieten felicitând-o sincer pentru idee, încântați și bucuroși că Reid are, în sfârșit, parte de o petrecere atât de deosebită.

Se cazaseră în camerele pe care le rezervase pentru ei, și când pensiunea n-a mai avut camere libere, acceptaseră să stea la hotel fără să aducă vreun reproș. Primise mulțumiri pentru felul în care organizase totul și se minunaseră de ingeniozitatea ei. Pur și simplu nu erau ca alți bogătași pe care-i întâlnise, și întâlnise destui. Cum era posibil, ca măcar unul din acești oameni bogați s? nu fie arogant? Dacă unii din asociații lui puteau să fie oricât de nepoliticoși, apropiații lui trebuiau să fie oamenii cei mai buni. Ignoră îndoiala care-i frământa gândurile. Nu băgă de seamă nici faptul că Jim și Manuel îi urmăreau cu priviri atente fiecare expresie care i se

perinda pe chip.

Margaret făcu un pas înainte, bătu din palme și anunță cu glas sonor:

– Atențiune! E timpul să-nceapă petrecerea! Amy, adu-l pe sărbătorit, urechile și fluierul!

– Nu-i corect, strigă președintele corporației petroliere. Reid primește urechile lui Mickey, cele care au numele lui brodat pe ele.

– Reid este sărbătoritul ...

– Da, răspunse el monosilabic.

– ...și nu ți-ai primit încă surprizele, așa că fii cuminte sau nu vei mai primi nici o surpriză. Acum, toată lumea-și pune pălăria pe cap.

Fiecare își potrivi sub bărbie elasticul, fixând pălăriile ascuțite pe cap.

– Ca să jucați acest joc, va trebui să scoateți fluierele din gură. N-o să puteți alerga cu fluierele în gură, dacă o să cădeți, le-ați putea înghiți!

– Mulțumiri pentru grijă, răsună distinct o voce din mulțime și toți îi zâmbiră, ca și cum ea ar fi fost șeful grupului de majorete și ei erau galeria echipei.

– Vom juca "scaunele muzicale"!

***

– Trebuie să mă plâng de costumul tău neprofesional!

Margaret își coborî privirea asupra propriilor haine, c-un zâmbet pierit.

– Ce? De ce? se bâlbâi ea.

Pe fusta ei neagră jucau una sau dou? pete de glazură, iar cămașa ei albă părea un pic mototolită, în timp ce, în agitația jocului, jacheta fusese aruncată deoparte, dar, cu aceste mici excepții, socoti că aspectul ei era cel tradițional.

Reid întinse mâna și atinse eșarfa grena pe care ea și-o legase în jurul gâtului.

– Cam radical, nu-i așa?

– Ah, îngăim? ea. Uitase de papionul pe care Amy o cicălise să-l poarte. Am crezut că la o petrecere ...

O studia cu o plăcere leneșă.

– Este exagerat. Costumul negru cu alb e deajuns de sobru să sperie mult un supraom, dar culoarea asta este chiar provocatoare Le poate da idei vajnicilor tovarăși pe care îi numesc prieteni și doresc să-mi rămână, în continuare, prieteni.

Ea nu scoase un cuvânt. În fond, ce-ar fi putut spune? Nu dorea să continue discuția. Ochii lui căprui erau prea încântați, prea mulțumiți, prea posesivi.

– Pierre a făcut deja observații asupra atitudinii doamnei în negru și a pasiunii tainice care zace ascunsă sub convenționalismul ei.

– Pierre? Ah, polițistul francez!

El simul? un suspin înspăimântat, și, înclinându-se ca pentru o destăinuire, spuse:

– Atenție, este un lup în blană de oaie!

– Mulțumesc pentru avertisment, spuse ea ironic.

El izbuti să pară rănit.

– Insinuezi că sunt un lup în blană de oaie?

– Nicidecum! Dumneavoastră n-aveți nici măcar un costum din lână de oaie!

– Ce de bine mă cunoști, chicoti el. Ce p?rere ai despre restul prietenilor mei?

Un zâmbet cald lumină chipul ei.

– Sunt minunați! Pl?cuți, spirituali și foarte interesanți.

– Toți?

– Majoritatea prietenilor dumneavoastră are cel pu?in una din calitățile de mai sus, îl asigură ea.

– Și tu le placi lor, spuse el cu o profundă mul?umire. Au impresia că ești, în primul rând, un prieten drag și, în al doilea rând, un valet stilat.

– Să zicem, spuse ea, studiindu-și unghiile. Nu-mi pot imagina ce i-a făcut să creadă asta!

– Poate că este o părere care apreciază efortul pe care l-ai făcut ca să organizezi petrecerea.

Nota de satisfacție caldă o f?cu să nu-și găsească locul, simțindu-se vinovată, și să-și fereasc? privirea.

– Nu e bine să facem din asta mai mult decât este. A fost ideea lui Amy!

– Ea spunea că tu ai f?cut totul!

– Nu, nu, eu mă pricep doar la împărțirea responsabilităților. Fiecare și-a făcut treaba, și în plus, am organizat o mulțime de astfel de petreceri, spuse ea, și, aruncându-i o privire, văzu că nu părea impresionat de dezvăluirile ei. Pentru Amy, desigur! Pot face asta cu ochii închiși!

– Grozav, spuse el nerăbdător și încântat. Vei organiza încă una, anul viitor.

– Eu? întrebă ea întorcând capul și privindu-l aspru.

– Te rog! spuse el mieros, privind-o plin de emoție și cu buzele țuguiate.

– Parcă ai fi Amy!

– Asta înseamnă că accepți?!

– Numele meu e fraier, recunoscu ea cu o grimasă.

În schimb el își îndoi genunchii, ?i, ajungând cu fața la același nivel cu a ei, îi d?du un sărut răsunător.

Capete se întorseră în direcția sunetului și Margaret se

simți invadată de o îmbujorare fierbinte care urca de la picioare până-n vârful capului.

– Forțează, forțează, murmură ea. Te porți ca un copil, te voi trata ca pe un copil!

În timp ce se îndepărta zâmbind mulțumit, adăugă:

– Nu sunt copil! Cred că ți-am dovedit-o!

Vru să se plece, dar o mână, care îi prinses strâns încheietura, o opri.

– Rămâi aici, îi ordon?. N-o să te mai necăjesc!

Se uită împrejur și văzu mai multe chipuri care-i priveau cu bunăvoință.

– Bine, răspunse scurt, și-și sprijini coatele de bufetul vechi, din stejar, din fața ei – și începu să sâcâie paharele depozitate acolo.

În timp ce el îndepărta paharele, Margaret se gândea cât își dorea să fie departe, foarte departe.

– Nu vreau să mai fiu atât de tân?r, sună gânditoare vocea lui.

Margaret îi văzu privirea fixată pe Chantal, care conversa cu domnul Kioto.

– De ce spui asta?

– Privește-o, aleargă după o poveste. Cea mai mare fericire este să stea pe un pilon din Golful Mexic în timpul unui uragan. Sau să ia interviu la o fostă iubită de politician, ori să

pună cireașa pe tortul unui scandal financiar, spuse el uitându-se pe sub gene la ea.

– Mi-a promis să nu divulge nimic din ce a auzit astăzi aici, îl asigură ea. În schimb, i-am spus că poate discuta cu absolut toți cei de față.

– Știu că mă pot baza pe tine, îi mulțumi cu o mângâiere u?oară pe spate, apoi își mută privirea din nou la Chantal și zâmbi.

– Are o viață mizerabilă!

– Da, așa e, spuse el compătimitor. Știu, pentru că am fost acolo!

– Ție lumea aceea ți-a adus succes, observă ea.

– Da, de aceea, atunci când ai douăzeci de ani, soarta îți oferă un ideal. Când ai patruzeci, nu vrei s? te mul?ume?ti cu asta.

Ea râse; nu se putuse stăpâni. Vorbele lui sunaseră atât de trist și de înțelept.

– OK, domnișoară Inteligență Îngâmfată, n-ai avut un ideal când ai fost tânără?

– Firește! Voiam să călătoresc, să văd lumea. Urma să devin profesoară de engleză, în îndepărtatul Pakistan, sau Kuweit, ori Franța sau Hong Kong. Nu eram hotărâtă!

– Ce te-a făcut să te abați de la ideal?

– Soțul meu. A apărut în viața mea și idealurile mi s-au

îngustat considerabil, spuse ea zâmbind, amuzată de amintirea propriei tinereți. Am vrut să-l sprijin în cercetările lui medicale, ca să poat? descoperi tratamentul cancerului, și, în același timp, s-o luăm pe scurtătură ca să salvăm lumea.

– Și mai departe?

Zâmbind șters, o vreme ea nu-i răspunse. Hoinărea pierdută în propriile amintiri și vechea suferință.

– Apoi am descoperit ce este cu adevărat important în viață, spuse ea, frecându-și brațele cu palmele în timp ce o fixa pe Chantal. Așa, spuse ea, luminată. Ce părere ai despre ea? Nu-i așa că arată excepțional?

– Excepțional, confirmă el. Parcă ar merge la gala Globului de Aur în calitate de dublă câ?tigătoare.

Aproape prostește, Margaret îi spuse că Chantal nu lucra în lumea spectacolului, când semnificația vorbelor lui era evidentă. Se opri, tuși, sperând ca n-a pătruns atât de direct sensul glumei ei. Preluând controlul, îl chestionă:

– Nu-i așa că este irezistibilă?

– Ah, irezistibilă, cu siguranță. Mai ales pentru bărbații aflați în declin sau în vârstă, și care, aflați în căutarea unui remediu, idolatrizează o femeie mult mai tânără.

Simțind înțepătura ironiei, se întoarse spre el. Reid o prinse cu degetele de bărbi și-o ciupi cu putere.

– Din păcate pentru tine, iubita mea, metoda asta de dis-

tracție nu ține!

Era deprimată știind exact ce insinua el, dar continuă să-l descoasă:

– Ce vrei să spui?

Pe chipul lui apăru zâmbetul acela superelectrizant, care-i era adresat direct.

– M-am decis să-mi aleg o femeie care este, recunosc, mai tânără decât mine. Dar nu mult prea tânără, nu foarte tânără. E o femeie bună și blândă, și organizează petreceri surpriză grozave. Cred că o voi ceda pe Chantal unui bărbat mai apropiat de vârsta ei, spuse arătând spre Jim, ca bunicul!

– Ce urât!

– Ți-am stricat micul tău complot? I-ai cerut lui Chantal să mă ademenească. A încercat, a încercat vitejește! Dar nu-i așa de proastă, cum sunt alții pe care-i pot numi, și recunoaște o cauză pierdută atunci când o întâlnește. Așa că hai să nu mai plimbăm domnișoare minunate în jurul capului meu și n-o să te mai presez atât, spuse el eliberându-i bărbia și pălmuind-o, în joacă, pe obraz. Cel puțin pentru moment!

Tăcută, Margaret refuza cu încăpă?ânare să accepte târgul propus de el.

– Poate am interpretat greșit situația. Vrei să-ți fac curte? o întrebă el, apropiindu-se de locul unde stătea ea și își lăsă brațul să alunece pe bufet în spatele ei.

– Nu, răspunse ea, ferindu-se și începu să se joace iar cu paharele, care, de data asta, se transformară în cioburi de sute de dolari, răspândindu-se prin colțuri și pe sub franjurii covorului. Ah, nu, gemu ea privind dezastrul.

– Să bem punci roșu, o îndemnă, întorcând capul.

P?rea să nu-l audă. Într-un timp atât de scurt, fusese pe rând femeie, valet și mamă.

– Trebuie să scoatem copiii de aici, spuse apăsând butonul stației și vorbind cu Simon. S-a întâmplat un accident. Adu aici mașina pentru curățenie și anunță să se pregătească masa în sala de bal. Întrerupând butonul, pocni din degete și începu să dea indicații:

– Amy, puneți pantofii înapoi în picioare și condu-i pe ceilalți copii către intrare.

– Dar n-am deschis încă darurile, spuse ea c-un aer trist.

– Le vom muta; acum fă, te rog, cum ți se spune!

Spre ușurarea ei, Reid păși în față și anunță:

– Din cauza unei încurcături, vom muta petrecerea, ca să putem mânca și deschide cadourile ... și dansa.

– Ce ... ? întoarse Margaret brusc privirea, dar era prea târziu.

Reid conducea grupul vesel ?i g?l?gios pe hol, apoi întoarse capul ?i, cu umor dr?cesc, îi f?cu cu ochiul.

***

Printre râsete și saluturi vesele, își scoase haina și cămașa albă și le azvârli pe podea. Căută în cutia veche cu hârtie creponată, făcu o reverență, ridică deasupra capului noul tricou cu Mickey Mouse și-l trae pe el. Îi st?tea bine cu noua lui cravată roșie Mickey, înnodată în jurul gâtului și cu noul ceas Mickey pe încheietura mâinii.

Margaret se aplecă spre Jim.

– Dacă nu-ncetează să sufle din fluierul ăla Donald Duck, o să ?ip!

– Țipă cât vrei, draga mea, spuse Jim, bătând-o ușor peste fund și izbucni în râs când o văzu sărind ca arsă. După câte ai f?cut pentru nepotul meu, poți să răspunzi la ușă în costum de Mickey și n-o să-mi pese.

– Nu-i mare lucru, spuse ea dând din umeri.

– Ah, dar este! Privește-l! Arată ca atunci când era copil, înainte de moartea părinților.

– Au murit?

– Sigur; crezi că apărut din clocitoare?

– Nu știam când a venit să locuiască la tine, răspunse ea răbdătoare.

– Cred că avea opt ani. Ambii părinți erau cercetători. Cercetători nebuni, cred, și profesori, amândoi.

– Unde predau?

– La universitat, în Seattle.

– La universitate? remarcă ea surprinsă și amuzată. Eram convinsă că le-ai cumpărat un colegiu!

– James și Brenda erau idealiști, crezând că viitorul lumii zace în tineretul de astăzi, vorbi glumeț Jim. O pereche de îndrăgostiți aiuriți!

– Accidentul de mașină?

– Accident la escaladă.

– Reid era cu ei?

– Ah, da, spuse scuturându-și capul cu tristețe. Aveau la școală un club de cercetare științifică care identifica plante în munți, și unul dintre tineri a decis să danseze pe stânci. James era legat de el, Brenda era prinsă de James și amândoi au zburat de pe vârful stâncii.

Îndemnată de grimasa sardonic? a feței lui, ea îl descusu mai departe:

– Băiatul n-a căzut?

– Sigur că nu! Dar James da, și a murit pe loc. Brenda a fost destul de grav accidentată, încât a stat o lună în spital.

– Ce-a urmat apoi?

– Apoi a murit și ea.

Margaret știa ce urma să spună Jim, dar chiar și așa, era șocată.

– Doamne Dumnezeule!

– Așa că un băiat de opt ani a venit să locuiască alături de un bătrân de șaizeci și unu de ani, spuse el, ridicând o mână veștejită și ștergându-și ochii obosiți. Am făcut cum am putut mai bine!

Ea îl cercetă cu o privire neîncrezătoare. Era de notorietate faptul că Jim se folosea de vârsta și infirmitatea lui pentru a înmuia inimile, dar acum nu se mai prefăcea. El nu-i mai urm?rea reacțiile; doar rememora, stând cu buzele strânse.

– Atunci nu mă pensionasem, continuă el. Aveam o ditamai corporație de condus. N-avusesem un băiețel în preajmă de ani; uitasem cât de robuști sunt. Dar un lucru mi-l aminteam, spuse el ridicând un deget strâmb. Mi-l aminteam pe James la vârsta aceea. Mi-aminteam cât de mult își dorea să fie alături de mine, ?i cum niciodată n-avusesem timp, și am decis să nu fac iarăși aceeași greșeală. L-am luat pe Reid cu mine, pretutindeni.

– Asta sigur era ceva remarcabil!

– La zece ani, o vârstă delicată, băiețelul purta discuții despre acțiunile municipale cu cei mai buni afaceriști și a prevăzut prima lui lovitură reușită în afaceri petroliere la vârsta de unsprezece ani.

– Și dumneavoastră?

– Eu eram soldățelul Joe!

– Bravo dumneavoastr?, izbucni ea în râs.

– Nu m-am putut hotărî niciodată, dacă din cauza asta am rămas tânăr sau am îmbătrânit mai repede, spuse el dându-și capul pe spate și privind-o dintr-o parte.

– Iată, ești încă aici la nouăzeci și doi de ani, sublinie ea.

– Un singur lucru mi-a adus, asta e cert! Trecuse atât de mult de când îl avusesem, că uitasem chiar să-i simt lipsa, zâmbi el șters. Mucosul ăsta recalcitrant mi-a adus iubirea!

Margaret o căuta cu privirea pe Amy, care-și găsise o prietenă printre celelalte fete, și amândouă racolaseră un puradel, care vâslea în urma lor ca un boboc de rățușcă după mama lui.

– Iată de ce sunt buni copiii, spuse ea ironic, privind spre comoara ei.

-Amy se distrează, nu-i așa?

– Niciodată nu se întreține cu o persoană străină, recunoscu Margaret.

– Nici Reid. Singurul lui defect este acela că intuiește firea oamnilor și decide imediat în privința lor. Avea obiceiul să mă scoată din sărite. L-am avertizat că o să sufere!

– A suferit?

– Nu, el nu! El m-a pus în gardă în privința unui partener

de afaceri și l-am ignorat. Vezi tu, îmi fundamentez percepția pe fapte anterioare și pe factori cunoscuți. Aleg din grămadă. Asta de când am realizat că chifteluța aceea ar putea avea o supărătoare înclinație de a avea dreptate.

Margaret râse.

Luându-i mâna i-o mângâie.

– Dar niciodată nu m-aș fi gândit să-i fac o petrecere de ziua lui. N-aș fi spus niciodată că vrea asta. Dar azi după-amiază, când l-am văzut cum pășește și privește copilăria asta, am în?eles că poate i-a lipsit o viață normală.

– Poate că i-au lipsit doar unele din aspectele vieții normale, îl corectă ea. El te iubește și educația pe care i-ai dat-o l-a transformat în bărbatul de acum.

– Crezi c-am făcut o treabă bună?

Ea îi dădu asigurări, cu voce prea caldă și un chip blând.

– Cred c-ai făcut o treabă minunată!

– Bine. Am avut grijă de el pentru prima jumătate a vieții lui, spuse el rotunjindu-și mulțumit buzele. Își răsuci scaunul și porni spre ușă. Tu va trebui să ai grijă de cealaltă jumătate. Vino și ajută-mă să mă pregătesc de culcare! Sunt obosit!

Reid simțise că Margaret se afla în sala de bal. Se așezase astfel încât să poată vedea ușa și când intră, o privi suspinând de plăcere.

Era atât de frumoasă. Scutură din cap și râse în sine. De

fapt nu era răpitoare, își spuse el. Înaltă și subțire, bine făcută, și ce dacă? Toate femeile în compania cărorase aflase făceau parte din acea categorie! Atrăgea atenția oricărui bărbat prin fluiditatea mișcărilor elegante și ținuta grațioasă.

De câte ori o privea își imagina scene de tandrețe pline de rafinament în liniștea lungilor nopți de vară.

Se simțea înfiorat de atingerile delicate ale mâinilor și de promisiunile gurii pline de senzualitate. Focuri se aprindeau ?i mocneau ușor ca apoi să izbucnească necontrolat.

Poziția incomodă în care stătea îl trezi din visele lui erotice și își concentră din nou privirea asupra ei. Pielea îi strălucea ireal de palidă, asemeni celui mai fin porțelan. Era ușor machiată – puțin fond de obraz, presupuse el, și rimel ce acoperea genele ei blonde – pentru că era obosit?, ca acum.

Inspectă personal sala de dans. Când descoperise că plecase ca să-l pregătească de culcare pe bătrân, Reid preluase atribuțiile valetului.

La ordinul lui bufetul fusese mutat din loc. Majoritatea copiilor fuseseră duși la culcare. Luminile candelabrelor fuseseră micșorate și se auzeau ritmuri de jaz și melodi demodate. Abigail îl ademenise pe Nagumbi; unchiul Manuel dansa lipit de energica lui nevast?. Cuplurile se legănau învăluite de muzică și comunicau, fierbinte și plăcut, idei.

Era finalul unei petreceri de succes și Margaret se ocupase

de tot; făcuse totul pentru el. Navigând prin camer?, el acostă

lângă ea și murmură:

– Dansează cu mine!

Capitolul 6

Tresări și își frecă ușor urechea, prea obosită ca să fie ostilă, de-ajuns de obosită să se lipsească de apropierea lui.

– Domnule, trebuie să încep curățenia!

– Când o să facem dragoste o să-mi spui pe nume? Ea îl privi aspru. Sau o să gemi, "Mai mult, domnule, vă rog, domnule?"

– Trebuie să coordonez curățenia, i-o tăie scurt

– Problema e rezolvată! Am delegat deja o parte din autoritatea cu care te lauzi.

Când îi înconjură talia cu brațele ea opuse rezistență.

– În curând oaspeții vor coborâ pentru micul dejun.

– Lasă-i să mânânce vafe congelate!

– Oaspeții familiei Donovan nu se așteaptă la așa ceva!

Agitația ?i formalismul ei nesuferit, îl determinară să renun?e la planul de seduc?ie ?i puse în practică ce ?tia cel mai bine. Mâinile lui o prinseră de șolduri și, brusc, o lipi de el, spunând:

– La naiba cu oaspeții!

Simți că oboseala și frustrarea se risipesc sub căldura trupul lui strâns lipit de ea. Îl privea mirată cum îi șterge umbrele negre de rimel de sub ochi.

– Ți s-a întins rimelul!

– Domnule Reid! exclamă ea, simțind că o strânge în brațe.

O simțea recapătându-și stăpânirea de sine, dar era mulțumit că prima lui impresie se confirma: trebuia s-o iei prin surprindere ca s-o poți domina.

– Nu dansez în stilul ăsta, sau cel puțin n-am mai făcut-o de când am învățat mai multe, spuse ea privind în jos, spre trupurile lor lipite.

– Te miști cum nu se poate mai bine! Sau cel puțin ... câtă vreme este vorba despre dans, o necăji el.

– Dacă te por?i frumos o să dansez cu tine, se târgui ea.

El zâmbi viclean și se vedea că nu se gândea numai la dans.

– Promit să mă port frumos dacă dansezi cu mine!

Înaintau pe ritmurile unei melodii romantice interpretate de Linda Ronstadt, acompaniată de orchestra Nelson Riddle. Atmosfera romantică învăluia cuplurile care lunecau tăcute.

Fără chef, își puse brațele pe umerii lui.

Acum era ușor emoționat știind că poate să-i înfrângă primul impuls de împotrivire. Era o emoție pur masculină, o victorie personală care-i hrănea orgoliul de cuceritor pentru că știa și motivul pentru care opunea atâta rezistență.

Lupta disperată să se retragă din calea pasiunii cu care o căuta. Era prea fierbinte, prea mistuitoare. Se temea că ar putea fii mistuită de focul lui, chiar dacă sufletul ei avea atâta nevoie de pasiune. Dumnezeule, simțea că el era întruchiparea dorului care o mistuia!

Dacă i-ar fi lăsat un răgaz, i-ar fi putut explica adevăratul motiv care îl făcuse să se poarte atât de aspru când a văzut-o prima dat?. Avea certitudinea că-i era sortită. Ca orice bărbat, nu era pregătit să-și recunoască înfrângerea. Mai ales înfrângerea în fața unei femei care nu realiza ce prinț agățase în mreje. Până s-o întâlnească fusese partizanul concepției clasice, mult mai măgulitoare pentru propriul ego, având convingerea că femeile inventaseră căsătoria. Își hăituiau și capturau victimele refractare, ținându-le încurcate în laturile lor. Parcă se și vedea stând agățat de o femeie perfidă. Și acum, iată-l alergând nebunește după o femeie care nu-l place, care nu-l admiră, doar îl dorește. Și pe deasupra detestă situția în care se află.

Își dorea din tot sufletul să poată rămâne indiferentă, anco-

rată în grijile și bucuriile mărunte ale vieții cotidiene. Părea imposibil, dar continua să-?i țină capul sus, departe de umărul lui; dacă în timpul dansului degetele lui n-ar fi stat mulate pe șoldurile ei, trupurile lor nu s-ar fi apropiat de loc.

Dar, când erau împreună, totul în jur se transforma.

Ca un vrăjitor, o prinsese în capcana unei iluzii.

Într-un decor în care totul părea că vibrează, inspiră cu nesaț adierea parfumului lui și, fără să-și dea seama, își lăsă capul pe umărul lui. Mâna lui îi conducea ușor obrazul până când îl lipi de pieptul lui.

Arome ispititoare se revărsau din părul ei amețindu-l. Furat de farmecul momentului începu s? fredoneze încet, pe un ton profund, acompaniind-o pe Linda și orchestra ei.

În ritmul cald al muzicii, o mângâia tandru de-a lungul spatelui, alunecând în jos, dincolo de talie, ca apoi să urce în sus, c?tre lobul urechii. Un sentiment de jenă o făcea să se crispeze când mângâierile lui deveneau pre tandre. Dar, senzația era divină, dacă judeca după ceea ce restul trupului simțea.

Avea sentimentul că-i putea citi gândurile, ca un telepat. Era hotărâtă să-l oprească îndată ce muzica va înceta.

Peste umărul ei, Reid îi făcea semn cu capul lui Pierre, și, ca într-un basm fără sfârșit, muzica nu se mai oprea, de parcă nu ar fi existat pauzele pentru schimbarea discului.

– Știi ce mi-a trecut prin gând? spuse el pe un ton liniștitor, pe care Margaret nu-l mai auzise.

Avusese efect. Strângând-o la piept, el repetă:

– ?tii ce mi-a trecut prin gând? M-am gândit că ne potrivim foarte mult.

– Cu siguranță, respiră ea.

– Și când vom face dragoste ...

Ea încercă să-și ridice capul, dar el o reținu blând.

– Când vom face dragoste o să ne potrivim tot atât de bine.

– Nu, șopti ea.

El rică mâna și-i desfăcu cravata, lăsând-o să alunece în jos.

– Știi, totdeauna mi-am dorit să fac parte dintr-o familie. La fel ca Dick și Jane, Spot și Puff, Mama și Tata. Ăsta-i idealul american, nu-i așa?

– Hm? Ah, da.

– O familie ideală:tu și eu, adică Mama și Tata, spuse el și simți cum trupul ei devine rigid. Și Jane. adică Amy. Spot și Puff, putem găsi oriunde și Dick. Ei bine, Dick va fi proiectul nostru, chicoti el moale, sărutând-o delicat pe frunte.

Ea se retrase brusc și el nu se opuse.

– Ai înnebunit? Asta-i o propunere bolnavă! Ce s-ar întâmpla cu Amy și cu mine, când te vei plictisi să te joci de-a familia?

Ridicând dintr-o sprânceană, îi zâmbi senzual și o întrebă:

– Cât vrei să trăiești?

– Etern, răspunse ea. Întrebarea mea este: cât vrei să trăiești tu?

Reid realiză că atinsese o coardă sensibilă. Nările ei fremătau, bărbia i se ascuțise disprețuitor, iar buzele îi tremurau.

Cu o mișcare fermă, o trase din nou la pieptul lui și continuară să danseze până când simți că trupul e tot mai încordat.

– Fantoma soțului își ridică acum capul, ghici el.

– El nu este o fantomă!

– Dar nici nu este viu!

– Vreau să spun că nu mă bântuie, răspuse ea iritată.

– A spus cineva că ești?

Îi părea rău că i-a întins o cursă, dar trebuia să afle dacă ăsta era motivul scepticismului ei.

Ea îns? nu-i r?spunse ?i nici nu-l privi.

– Ai o manieră forarte personală de a răspunde, comentă el.

Observ? imediat felul în care își mișcase bărbia și înțelese că ea îi răspunsese cu cel mai amabil gest care putea să aplaneze un conflict. Încercând să-i prindă privirea, el șopti:

– Într-adevăr, știi cum să îngheți o propunere!

Îl privi supărată și se trase înapoi, neîncrezătoare.

– Ce vrei s? spui?

– Gânde?te-te, îi impuse el.

Își dădu la o parte părul care-i căzuse în ochi cu mâinile tremurând și privi în tavan, apoi spre ceilalți dansatori. Îl zări pe Nagumbi care, înlănțuit de Abigail într-o îmbrățișare radioas?, avea chipul luminat de o bucurie neașteptată. Simțea că se află în aceeași postură și, cu voce nesigură, spuse:

– Dansezi un foxtrot diabolic!

– Da! răspunse el și-o atinse cu degetul pe buze. Încă mai cântă muzica!

Ea continuă.

– Cred că ai luat o mulțime de lecții când ai fost tânăr!

– Nu prea multe! Nu o să te mai presez în seara asta!

Îi adună șuvițele mătăsoase de păr în spatele urechii, continuând să o mângâie pe obraz.

– Atunci, mulțumesc pentru dans, spuse ea legănându-și brațele. Mi-a ... plăcut! continuă ea, rotindu-și brațele ca pentr o reverență.

Îi prinse bărbie și o aduse aproape de fața lui.

– Și mie mi-a ... pl?cut, spuse el, cu privirea încețoșată și o expresie blândă și zîmbitoare pe chip. Ne mai vedem, șopti el, răsucindu-se fără să mai continue și se trezi în brațele lui Chantal, lunecând într-un dans romantic.

Margaret privea în urma lor. Se bucura să-l vadă dansând

cu Chantal. Poate aspectul și senzualitatea fetei îi vor scoate din cap povestea asta ridicolă, eliberând-o de terifiantul sentiment că este eroina unei situații absurde. Da, era încântată că-și găsise singur o altă parteneră carenu părea să aibă nici o obiecție.

Apoi, aprinse lumina și puse un vechi rock-and-roll, însuflețind petrecerea care ținu până la două dimineața.

Când, într-un târziu, oaspeții începură să se retragă, unii ieșind afară, alții luând-o în sus pe scări, Margaret le ură noapte bună, extrem de mulțumită.

– Ai pierdut un joc din petrecere, spuse Reid, care apăruse lângă ea.

Margaret își masa cu palma omoplatul.

– Crezi sau nu, am pierdut mai multe. Se pare că noi doi am jucat fiecare joc, în viața reală.

– Pe curând, Margaret, spuse Abigail îndepărtându-se pe hol, cu bănuții sclipitori ai bandanei atârnindu-i obosiți.

Nagumbi stătea în picioare privind în urma ei, apoi, cu măre?ia lui obișnuit?, porni în direcția opusă.

Stând în spatele ei, Reid îi îndepărtă mâna de pe omoplat și începu să-i facă masaj. Gemu supărată când mușchii spatelui se contractar?, cerșind atenție.

– De ce ești atât de încordată?

– Să conduci o petrecere pentru patruzeci de adulți

gălăgioși și fericiți – fără să pun la socoteală grupul de copii neastâmpărați – nu e tocmai o treabă ușoară!

– Acum s-a terminat, o liniști el.

– N-a fost chiar un picnic să le porți de grijă la toți.

– Bunicul e în siguranță!

– Știu!

Ferindu-se de mâinile lui, se întoarse cu fața și spuse:

– Nici nu știi cât de greu a fost să-l conving pe Cliff Martin să nu vină să se amestece printre invitați!

– Interdicție de la superiori!

– Mi-a împuiat urechile cu mii de avertismente, care mai de care mai cumplite, fără să pun la socoteală amenințarea că o să vină la tine cu planurile ...

Chipul lui se crispă de furie.

– Dar bunul simț și recomandarea poliției au învins în cele din urmă, spuse ea, frecându-se concentrată și atentă pe obraz. Dacă n-aveți nimic împotrivă, domnule ... ăă, Reid, aș vrea să plec la culcare.

– Ai intenția să mă strigi domnule Reid, de acum înainte? Nu e un pic prea formal? Ea râse nervos și se pregătea să se retragă. O prinse de cot. Nu mai întrebat niciodată ce joc n-am jucat noi doi?

– Hm? Amețită, își scutură capul ca pentru a-și limpezi mintea. Ei bine, dacă n-am jucat un joc care-ți placea, fă-mi o

listă! Am stabilit deja că mă ocup de petrecerea ta de anul viitor.

Îl privea lung, încercând să-l facă să se simtă vinovat, dar pe chipul lui insolent apăruse un zâmbet diabolic.

– Dar nu pot aștepta până anul viitor ca să joc "învârte sticla", spuse el, și, mimând jocul Pasul Uria?ului, se înclină spre buzele ei.

– Ei-ei! șoptit ea.

Proptindu-i un deget în piept, îl avertiză:

– N-ai spus: mamă, îmi dai voie?

Continuând să se apropie, el spuse:

– Da, îmi dau voie!

Sărutul o pârjoli. Hotarele realității, deja estompate, se pierdură cu totul în ceață. Simți gust de prăjitură cu ciocolată, punci și gumă de mestecat. Inocența aromelor și experința lui o puseră în încurcătură. Îi răspunse cu mai mult decât ar fi trebuit, oferindu-i mai mult decât ar fi vrut. Magia a durat doar până în clipa când, atingând-o ușor ici și colo ca să-i distragă aten?ia, a început să-i desfacă vesta, dar ea s-a smuls din mrejele pasiunii lui. S-a trezit stând cu fața la el, suspendată în aer. El așteptă până când ea încetă să mai dea din picioare, apoi o așeză pe picioare și dispăru sus pe sc?ri, sărind câte două trepte deodată.

Când își reveni îndeajuns să poată merge, ea se răsuci pe

călcâie și, vrând să alerge, se lovi de Chantal.

– Pe cine încerci să păcălești? spuse Chantal cu ochi mari și rotunzi, stând în fața ei, de parcă ieșise din pământ.

Abia la o doua încercare Margaret reuși să articuleze ceva.

– Ce vrei să spui?

– Când un bărbat sărută o femeie așa cum a făcut-o el, merită mai mult decât o lupt? corp la corp. Doar nu vrei să spui că mi l-ai pasat fără remușcări! spuse Chantal indignată, ținându-i partea lui Reid. Apoi continuă afectuos: în plus, nici nu mă vrea!

– Ce? rosti Margaret, scuturându-și capul de parcă nu mai auzea. Ce?

– Nu mă vrea, strigă Chantal.

– Ți-a spus el asta?

– Dragă fată, nu trebuia s-o spună. S-a purtat încântător, dar m-a pasat prietenului lui francez fără nici o ezitare.

– Fir-ar să fie! Dispăruse acea senzație de nesiguranță și confuzie pe care o simțea ori de câte ori el era prin preajmă, încât acum mintea ei concepea scenarii cu o viteză amețitoare.

– Poate am ...

– Nu!

– Tu nici măcar n-ai auzit ...

– Nu era nevoie, Margaret, spuse Chantal cuprinzându-i obraji cu palmele, ascultă-mă! Tipul e nebun după tine!

Pasiunea pentru tine e atât de puternică, încât radiază o căldură aproape incandescentă pe care o simți când stai aproape de el.

– Poate că ar trebui să fac? baie, murmură ea.

Chantal o ignoră și-și continuă litania.

– Te urmărește pretutindeni. Îi poți citi admirația în priviri. Îți ascultă vocea. Îi amenință verbal pe ceilalți bărbați, când stau prea aproape de tine.

– Este doar o poftă reprimată, spuse disperată.

– Dacă aș găsi un bărbat care ar m-ar dorii așa, nu l-aș scăpa din gheare. El n-are de gând să te lase să pleci, spuse Chantal, luându-și mâinile de pe obrazul lui Margaret și, prinzând-o de umeri, punctă fiecare cuvânt cu o zdruncinătură. Așa că ar trebui să te bucuri de călătoria pe care vrea să ți-o propună!

***

– Femeia asta arată grozav!

Reid își ridică privirea din farfuria cu ouă prăjite s-o vadă pe Margaret intrând pe ușa sufrageriei, ținând în mâini două farfurii aburinde, pline cu vafe pufoase. Reid îi ordonă vorbărețului care stătea lângă el, mișcându-și sprâncenele cu

exgerata expresivitate a europenilor:

– Taci din gur? și mănâncă-ți vafele, Pierre!

Ca de obicei, Pierre nu-l băgă în seamă. Francezul îi ignora ordinele încă de pe vremea când intrase în frăție și ar fi fost extrem de surprins să-l vadă pe chipeșul francez ascultându-l măcar odată.

Pierre își lua micul dejun îndrugând verzi și uscate.

– Întotdeauna am fost considerat fraier de femeile în uniformă. Echipamentul ăsta decent îl îndeamnă pe orice bărbat să se întrebe ce se ascunde dedesubt.

Reid își privi prietenul care redevenise brusc vechiul lui tovarăș de aventuri.

– N-arată așa de bine cum îți imaginezi!

– Nu mai spune!

– Da, există un motiv pentru care n-o vezi niciodată cu gulerul deschis, spuse aplecându-se spre Pierre și rânjind. Este păroasă peste tot, ca un urs!

– Dar numai în timpul lunii pline, adevărat? spuse Pierre râzând zgomotos, în timp ce restul oaspeților lăsaseră baltă orice discuție și-i priveau pe cei doi prieteni așezațiîn capătul mesei, amuzându-se copios. Coborând glasul, francezul sugeră: poate o să fiu mâncat cu totul!

– Doar dacă gura ei poftește tot!

Când Pierre deschise gura să vorbească Reid închise scurt

subiectul:

– Nu este cazul, așa că nici măcar să nu încerci!

Pierre rânji și-și îndesă o bucată de vafă, mârâind de plăcere.

– Voi, americanii, mâncați cele mai minunate lucruri!

– Prăjituri de casă, șuncă afumată, cârnați, ouă prăjite, jumătă?i de grepefrut, toate din mâinile iubitoare ale lui Abigail și tu m?nânci vafe înghețate. Cum și-au câștigat francezii reputația de gurmanzi?

Plimbându-și furculița în bolul cu sos de fripură aflat dincolo de el, Pierre proclamă:

– Stilul nostru de a face dragoste blochează femeile care devin vulnerabile la sugestii.

– Deci?

– Facem dragoste și apoi le spunem că suntem gurmanzi, zise el dând din umeri.

– Ce mai plan! râse Reid. Poate că ar trebui să fac dragoste cu ea și apoi să-i spun că ea mă iubește.

– Ești trist în dimineața asta! N-ai primit darul pentru ziua ta de naștere, pe care ți l-a promis noaptea trecută, când dansa cu tine?

– Non! Cu un singur cuvânt, Reid își epuizase jumătate din repertoriul lui francez. Mă dorește, dar nu vrea să mă dorească!

– Poate are nevoie de alt bărbat să deschidă bobocul feminității ei, spuse Pierre, pupându-și degetele cu fervoare de gal.

– Poate vrei să pleci în coșciug dacă încerci!

– Off, of! Mon ami vede balaurul verde al geloziei, spuse Pierre, ridicându-i o pleoapă ?i cercetând dedesubt. Oh, ho, ho! Mon ami a fost cuprins de ze amour!

– Încetează să-l mai imiți pe Maurice Chevalier, mormăi el. Nu contează dragostea vieții mele! Spune-mi ce crezi despre firma Martin Security?

Pierre renunță la accentul franțuzesc și continuă într-o engleză aproapiată de americana pură. Odată cu accentul dispăru și atitudinea de francez frivol și deveni ceea ce era – un polițist.

– Părerea mea de profesionist, vrei să spui?

– Da.

– Pot să-ți spun doar ce mi s-a spus. Unu, spuse el, ridicând un deget pregătit să enumere. Poliția din Houston este aproape ferm convinsă c? firma este sigură. Doi, spuse ridicând al doilea deget. Iubitul tău unchi Martin insistă că firma este solidă. Trei, continuă el ridicând alt deget. Cliff Martin verifică fiecare sursă pe care am găsit-o în State.

– Fir-ar să fie!

– De ce ești îngrijorat? întrebă Pierre.

– Am sentimentul acesta neplăcut ...

– Că ceva nu-i în regulă?

– Cu Martin, încuviință el.

Cercetându-și atent prietenul, francezul spuse:

– Ca și coleg, am un mare respect pentru intuiția ta. Ca polițist ... pfui! Intuiția nu este altceva decât un sentiment tulbure pe care-l ai când ești în încurcătură și apare tensiunea.

– De aceea mă tem!

– În orice caz, continuă Pierre, care după o scurt? deliberare luase decizia să vorbească, corupția este o problemă europeană și latino-americană. În Europa și America Latină se știe bine că poliția poate fi mituită. Aici, în America, nu este o problemă, nu-i așa? spuse el cu sprâncenele ridicate.

– De obicei nu, admise Reid, jucându-se cu șervetul în timp ce se gândea intens. Însă, sigur, ori de câte ori cineva are o poziție de putere, există și câțiva care abuzează de ea.

– Dar nu sunt doar câțiva! Se pare că, dacă, ei bine ... De regulă, înțelegi tu, fiind agent de poliție străin, mi se prezintă tot ceea ce cer să văd. Voi, americanii, sunteți atât de mândri de calculatoarele, de organizarea voastră. Aveți impresia că noi în Franța suntem probabil la faza epocii de piatră în domeniul ăsta și trageți concluzia că ne sunteți superiori. Dar, când am făcut unele verificări obișnuite în cazul ăsta, poliția mi-a închis ușa în nas, de parcă eram doar un cetățean curios. Și,

din ce mi-ai spus, au fost periculos de refractari și în privința informațiilor pe care le-ai cerut tu.

– E adevărat, dar n-am avut niciodată vreo legătură cu poliția. Așa că am crezut că așa procedează ...

– Nu, nu față de familia implicată! Ascultă-mă, am fost școlit să observ și să spun dacă un un om minte, după felul în care stă, după felul în care-și mișcă mâinile, și mon ami – continuă el spijinndu-și mâna pe umărul lui Reid – cred că tot departamentul de poliție din Houston minte de stinge.

– Poliția din Houston, spuse el coborându-și glasul la semnul lui Pierre, te minte pe tine?

– La fel ca și pe tine!

– Dumnezeule! De ce?

– Să fi fost în Europa sau America Latină, aș fi știut de ce. Nu suntem, deci sunt pierdut!

Încă neîncrezător, Reid insistă:

– Să fie poliția coruptă?

– Nu! Da! Sincer să fiu, nu știu. Nu știu încă, nu pot spune nimic pentru că nu sunt sigur ..., spuse el frecându-și bărbia. Tot ce pot spune e să nu te lași de tot pe seama lor. Păstrează-?i propriile resurse!

– Credeam că depind de ei. Ce ?tii despre unchiul Manuel?

– A, și el continuă să mintă, dar e bătrân și e mândru de duplicitatea lui, spuse Pierre începând să mănânce. O fi și el

băgat în schemele lor, dar e mult mai probabil să fi închis ochii și poliția să-l manipuleze. Pe bunicul tău nu-l înțeleg!

– Asta-i un fleac, spuse Reid și-și muie degetul în sosul lui Pierre. Eu nu l-am înțeles niciodată!

– Cred că-l înțelegi foarte bine, continuă Pierre, ?inându-și furculița pregătită pentru momentul când Reid își va linge degetul. Cred că voi doi semănați ca două boabe de mazăre! Și, nu ți se pare cel puțin ciudată nerăbdarea cu care așteptă să fie răpit?

– Nerăbdător? Nu pare, conchise Reid, năpustindu-se după altă picătură de sos și întorcându-se doar cu patru mici împunsături în mână. Auu! Nerăbdător!

– Mai încearcă o dată și voi folosi cuțitul, îl avertiză Pierre. Îmi voi apăra vafa până la ultima fărâmiță! Aplecându-se spre Reid, el se plânse: bunicul tău se bazeaz? complet pe angajații lui, în mod tradițional inițiatorii schemelor de șantaj, și interzice mărirea personalului de pază. Ignoră avertismentele tale în privința firmei Martin Security, când n-ar fi cazul, și ar trebui să-l preocupe asta.

– E doar un bătrân certăreț, protestă Reid, dar francezul s?dise deja sâmburele suspiciunii, și acum se întreba dacă ar putea fi adev?rat.

– Da, dar ... ai dreptate, cred, admise Pierre dând din umeri. Poate e doar imaginația mea. Sau, mare parte doar

închipuirea mea. Știi, tu ești șeful aici. De ce nu schimbi tu firma de pază?

– De unde-ți veni ideea că eu răspund?

– Tu ești bărbatul în casă, protestă francezul.

– Asta-i casa bunicului!

– Vei locui aici după ce te însori cu ea?

– Nu, o s-o duc să vizionăm case, poate găsim altă casă, aici, în Houston, spuse el oprindu-se brusc, realizând ce tocmai recunoscuse.

– Însurat? întrebă Pierre cu glas tare, și el îi făcu semn să tacă.

Cu o manevră bine pusă la punct încă de pe vremea când erau studenți, Pierre își lăsă furculița și Reid șervetul, și amândoi alunecară sub masă.

– Însurătoare, șuieră Pierre. Ești sigur?

– Nu mai bate apa-n piuă!

– Femeia asta ...

– Se numește Margaret, spuse aspru Reid.

– Sigur, iartă-mă. Această Margaret a sucit mințile celui mai vestit crai de pe șase continente!

– Există șapte continente!

– Ai fost în Antarctica? întrebă Pierre cu sprâncenele înălțate.

– Nu, n-am fost și nu sunt nici mai rău decât ceilalți. Știi că

am atins vârsta bunului-simț mult mai repede decât tine.

– Apoi toate poveștile alea pe care le aud despre tine ....

– Am fost celibatar mai mult decât vreau să comentez.

Colțurile gurii i se lăsară în jos. Am avut rela?ii cu două femei încă de la vârsta de treizeci de ani, de fiecare dată gândindu-mă că aș putea să-mi petrec restul vieții cu ele.

– Și?

– Nimic! Niciodată n-a fost totul în regulă, spuse el dând neajutorat din mâini, și continuă: n-am știut ce lipsea, până am întâlnit-o pe Margaret.

– Norocoasa Margaret, aș putea spune!

– A, sunt de acord cu tine. Acum, dacă aș putea s-o conving ...

Pe sub nasurile lor apăru o furculiță. Încet, asemeni pușt anilor prinși cu mâța-n sac, amândoi își ridicară capetele. Margaret îngenunchease în fața lor, legănând tacâmurile și șervetele. Ochii ei enigmatici cercetau roșeața care-i cuprinsese. Fără o vorbă, ea puse în mâna fiecăruia uneltele necesare și dispăru.

De comun acord, se ridicară înapoi pe scaunele lor și văzură privirile celorlalți ațintite spre ei.

– Cât crezi c-a auzit? vorbi Reid din colțul gurii.

Pierre refuză să aprecieze, exprimându-se doar ridicând din umeri și trecu la un subiect care-l interesa în mod

deosebit.

– Înseamnă că pot face avansuri căpșorului roșu care flirta cu tine așa de hotărât, seara trecută?

– Ia-o, cu binecuvântarea mea. De fapt, dacă ai putea s-o iei cu tine în Franța pentru câteva săptămâni, ți-aș fi foarte îndatorat. Sunt sătul de distracțiile pe care Margaret mi le vâră sub nas crezând că o să mușc din ele ca un retardat.

– Retardat? Hmm! exclamă Pierre, scărpinându-se bărbia. Nu te-aș numi retardat! Nici măcar lipsit de voință. Poate ar fi bine să-ți impregnezi costumul cu un pic de forță!

– S-o iau pe sus? Nu crezi că vreau? Sunt atât de frustrat încât am devenit gelos pe propriul meu bunic. În plus, adăugă aspru, e destul de bine antrenanată în autoapărare și este capabilă să mă salte de la p?mânt, iar aterizarea nu va fi blândă.

– O să aud ecourile aterizăraii pe toată perioada călătoriei în Franța!

– Cred că așa o să fie!

***

Ușa se închise cu un pocnet.

– Ce faci aici?

Margaret sări, lovindu-?i capul de marginea patului lui Reid.

– Au! se văită ea, frecându-și supărată, locul. Trebuie să dai peste mine așa?

– Data viitoare, când voi intra în dormitorul meu, spuse el, o să fac gălăgie mare doar dacă o să te târăști pe podea ... făcând ce?

Cu spatele la pat, ea explică:

– Domnul Jim și Amy sunt la Manuel, să se joace la piscină și să mănânce plăcinte gătite de soția lui. Nagumbi a dispărut ...

– L-am trimis să cerceteze ceva!

– În regulă! Și Abigail are azi zi liberă. Toată lumea este plecată, așa că m-am gândit să intru aici și să arunc o privire.

Aveusese impresia că era pradă unei iluzii când văzu întâi chipul și mâinile care ieșeau în evidență pe lemnul întunecat sprijinind ușa dormitorului. Sclipirea roșiatică a părului se potrivea cu costumul negru de jogging pe care îl purta. Dar, pentru o iluzie, era prea solid și prea concret, iar vocea lui sună aproape glacial când o-ntrebă tărăgănat:

– Ai găsit ceva interesant?

Se simțea jignit, gândi ea, și probabil avea motive.

– Ar fi trebuit să te întreb dacă te deranjează, spuse ea

scuzându-se. Am obiceiul de a intra și ieși din camere când doresc, iar așa ceva nu mi s-a mai întâmplat. Însă, adevărul este că a fost sugestia prietenului tău.

– Care prieten? întrebă el agresiv.

– Amicul tău francez, Pierre, răspunse ea, fără să-și poată reține un zâmbet. Ce om interesant!

– Serios?

– Să știi că-i așa!

– Așa îl văd doar unele femei!

– Majoritatea femeilor gândesc așa, îl corectă ea, gândindu-se cum se-ndrăgostise Chantal. Manierele europene, sărutul mâinii, accentul lui puternic ...

– Ticălosul ăla!

Vehemența lui o surprinse.

– E simpatic!

– E insipid, spuse el, înaintând, cu o lumină de loc sfântă în priviri.

– Nu-i adevărat! zise ea, stând în picioare și netezindu-și poalele fustei. Am discutat mult despre bunicul tău și despre amenințările cu răpirea și mi-a oferit mai multe sugestii decât mi-au oferit firma Martin Security și poliția din Houston la un loc.

– Sugestii! remarcă el ironic.

– Da, sugestii, repetă ea cu indignare. El sugera să caut dis-

pozitive de ascultare în camera și biroul tău pentru că ...

Reid se întinse, o prinse de mână și-o trase în baia lui epicuriană.

– Ce faci?! țipă ea.

– Sstt!

Ajuns în cabina luxoas? cu duș cu foto-celulă și banchetă zidită, el răsuci butonul și apa țâșni cu putere.

Cu un ton ridicat, acoperind zgomotul apei, ea întrebă:

– Ce-nseamnă asta?

– Dacă sunt microfoane în cameră, nu-i nevoie să-i anunțăm pe cei ce ne ascultă că tu știi de ei.

– A! Se gândi ea, suflecându-și mânecile ca să reziste la aburii denși care umpluseră baia. Sigur, ai dreptate! Mă duc să continui verificările și o să păstrăm liniștea.

Cu o privire tot mai nervoasă, îi bară calea cu brațul proptit pe tocul ușii.

– Iarăși dispari?

– Dispar? repetă ea, prefăcându-se că nu știa despre ce vorbea el. Nu, îmi fac doar datoria, surâse ea.

– Fișa postului tău nu cere să-l tratezi pe nepotul patronului de parcă ar avea o infecție cronică cu păduchi.

– Infecție cronică? surâse ea.

– Infecție cronică, repetă el, cu aceeași expresie crâncenă pe chip și fără să-și miște gura. De fapt, a trecut o săptămână

de la petrecerea mea, și în tot acest timp m-ai respins, pe mine și tot ce mă privește. Am încercat să-ți vorbesc, să reușesc să te cunosc și tu dispari de parcă l-ai avea pe diavol în călcâie. Ți-am trimis flori și tu le-ai pus în biroul bunicului. Ți-am trimis dulciuri și au sfârșit în bucătăria lui Abigail. Am aranjat s-o duc pe Amy la zoo; eu și cu fiica ta am mers singuri acolo, în timp ce tu erai plecată s? iei prânzul. Singurul moment când te văd neînsoțită de diverșii tăi paznici este atunci când te surprind în vreo cameră.

– Ca acum?

– Pleacă, spuse el abrupt și precis, luîndu-o să treacă.

Ipocrizia lui avu efect și ea rămase. Părea mai înalt decât era stând cu mânile încrucișase pe piept– și era, într-adevăr, foarte înalt.

Vorbind încet și atent, ca o dresoare către noul ei tigru, ea spuse:

– Nu înțeleg ce aștepți de la mine!

– Este vorba de ce nu mă aștept de la tine. Nu mă aștept să reacționezi de parcă stau să sar pe tine, când tot ce încerc este să-ți netezesc drumul spre o relație normală.

– Normală? repetă ea ironic.

– Știi ce vreau să spun, conversație, tachinări, stângeri de mână, plimbări. Lucrurile pe care le fac bărbații și femeile când încearcă să aibă o relație.

– Nu vreau o relație, spuse ea ostil.

– Numește-o relație de ostilitate, spuse el pe un ton blând, cu același zâmbet de baracudă pe chip. Se întâmplă tot timpul. O corporație mare și rea înghite o corporație mititică și împreună dau naștere unei explozii care crește.

Încercă să se strecoare dincolo de el, dar pierduse ocazia. Mâinile lui o prinseră de mijloc și o ridicară pe banchetă cu o mișcare ușoară. Când ea își legănă amenințător piciorul, el spuse:

– Vreau doar să te sărut, iubito! Vrei să devin impotent doar pentru un s?rut?

– De ce nu?

– Doar pentru un sărut? întrebă el neîncrezător. Crezi că un mic sărut va cutremura pământul?

– Nu ...

Nu, sigur că nu, și avea mijloace să-i dovedească ... Dacă voia să o sărute, o să-l lase! O să-i ofere mostre ale indiferenței ei. O să aibă confirmarea că nu era amantul excepțional pe care trupul ei îl aștepta.

Reid se aplecă precaut spre ea, lăsându-i timp să se retragă, dacă ar fi dorit. Îi atinse cu buzele gura închisă, într-un sărut cast, urmărindu-se unul pe cel?lalt. Incitați, nervii, pe care ea îi considera atrofiați, se treziră. Poate că experimentul nu era totuși o idee bun?.

– În regulă! Ți-ai primit sărutul, spuse ea încercând să se dea jos de pe banchetă.

– Asta numești tu sărut? spuse el amuzat, tachinând-o.

– Tu cum îl numești?

– Un preambul! Hai s-o facem cum trebuie, vrei?

– Cred că da!

Plescăind de poftă ca în fa?a unor bunătăți, degetele lui urcară de-a lungul piciorului către genunchi. Își ridică și cealaltă mână și îi cuprinse celălalt genunchi.

– Ești atât de dulce!

Tonul lui lacom ar fi trebuit s-o facă să simtă amenințarea și să reacționeze. Fără să-i lase timp să poată riposta el înaintă între picioarele ei, lipindu-se de ea. Fusta i se ridicase și, stând pe gresia rece și lunecoasă a banchetei, simțea căldura apropierii lui. Își coborâ privirea spre locul unde picioarele îi erau lipite și prea puțin acoperite, apoi îl privi. Orgolioasă și incitată, văzu în ochii lui licărirea de foc și plăcere care o subjuga, stârnindu-i fiori. Sigur, putea să rămână impasibilă, putea cu siguranță!

Dar mintea îi lucra în regim de avarie, blocată de fluxul de hormoni pe care apropierea lui îi trezise. Simțea că devine dependentă, vulnerabilă și se cutremură când mâna lui alunecă în sus pe coapsele ei.

– Te-am așteptat dintotdeauna, mărturisi el, înfășurându-și

mâna masivă în jurul gâtului ei. Îi ridică bărbia cu un deget. Nici măcar nu știam ce așteptam!

Îi sorbea lent buzele, așa cum un cunoscător degustă un vin foarte îndrăgit. O mușcă ușor de buza până când, stârnită de dorință, își întredeschise ușor gura. O îndupleca delicat și atât de senzual încât, pierdută cu totul, ea porni ofensiva. Își afundase palmel în părul lui și brațele ei îl strângeau cu pasiune la piept, ca pe iubitul adorat. Copleșit de căldura cu care îl invada, gemea și ofta, și sunetele lui de plăcere o smulseră din delir.

Cum de fusese atât de abil, încât s-o facă să dorească ce voia el? Cum reușise să înlăture atât de ușor scutul de protecție, care o ferea de dezastre?

Înțelese din reacția trupului ei că încerca să se retragă, și își strecură mâna în spate arcuind-o peste brațul lui și prelu? comanda. Cu o mișcare lină, o lăsă să-și recapete controlul asupra trupului și al minții, și când ea se răsuci o făcu atentă asupra modificărilor lui anatomice. Făcea eforturi disperate să-și poată ține ochii deschiși, amuzându-l pe autorul celui mai grozav sărut, dar pleoapele n-o mai ascultau. Trupul îi vibra cu aceeași intensitate la cel mai mic sunet pe care pasiunea cu care o învăluia îl aducea pe buzele lui, de parcă trupurile și simțurile lor intraseră în rezonanță.

Când se retrase, o privea cu o expresie stranie cum stă

arcuită peste brațul lui, amețită de plăcere. Pe chipul oricărui alt bărbat expresia asta s-ar fi numit dragoste. Nuanța aceea de mândrie delicată și încântare o alarmă mai mult decât orice altă exteriorizare a dorinței. Își cuibări capul la pieptul lui, ca un iepure care se ascunde în vizuină în fața pericolului.

– Tu ești aleasa mea, tună glasul lui, și am să te conving de asta cu tot ce voi găsi la îndemână. Îți voi clădi în suflet un edificiu pe care teama și scepticismul tău nu-l va putea distruge niciodată..

Capitolul 7

– A, nu, n-ai s-o faci! Margaret se retrase din refugiul aparent oferit de brațele lui. Îi simți mâinile strecurându-i-se în păr și, imediat, auzi clinchetul agrafelor care cădeau pe gresie.

Îi dezmierdă cu degetele conturul feței și, prinzând-o de bărbie, o întrebă cu un aer nevinovat:

– Nu ți-ar plăcea să-mi fii alături și să-mi descoperi secretele? În definitiv sunt doar un bărbat și ai putea înțelege că ce există între noi nu este atât de periculos încât să-ți fie teamă.

Era un bărbat, dar nu un bărbat oarecare. Chiar și acum, după un singur sărut, se cutremura, gândindu-se la dezastrul care ar putea urma. De câte ori îl privea avea sentimentul neli-

nișitor că are în față un expert în arta vânzărilor și devenea nesigură pe ea.

– Trebuie să te refuz! răspunse ea scurt.

Buimăcit, se retrase de parcă n-ar mai fi suportat s-o atingă. Îi reproșă, extrem de ofensat:

– Unui câine turbat i-ai purta de grijă, dar ți-ai distruge iubitul care și-a descărcat singur toată muniția!

Ajuns din nou în cabina de duș, începu să potrivească apa.

– Am dreptul să te refuz, spuse ea lunecând jos de pe banchetă.

– Da, e dreptul tău! Și al meu e să am parte de un duș rece, spuse el, și pășind în cabină, trase ușa după el cu o pocnitură.

– Nu te purta ca un copil, țipă ea, înaintând nesigură.

Realiză, fără să-i dea prea multă importanță, cât de abil era când fusta îi atârna deja pe talie, și se întrebă cum reușiseră degetele lui lungi să-i deschidă capsele de la spate.

– Hainele tale ..., începu ea, și, când dechise larg ușile din sticlă mată, îl g?si privind-o.

Costumul lui de jogging se muiase. Tricoul, ud fleașcă, i se întinsese pe corp, iar pantalonii elastici atârnau sub greutatea apei.

– Fugi cât mai poți, fetițo!

Își frământa mâinile și se împotrivea sentimentului că se comportă prostește, și nu așa cum ar fi trebuit să reacționeze

un valet bine educat.

– Nu te aștepta să plec câtă vreme sunt atâtea lucruri de pus la punct!

– Atunci intră, o invită el generos. Poate apa rece o să topească ghea?a din suletul tău.

Situația o bulversă la fel de mult ca pe el.

– Ar fi trebuit să fiu frigidă, se ridiculiză singură, pășind înăuntru și înaintând. Apa rece o lovi cu putere, stropind-o pe umeri și pe față. Ar fi singurul motiv pentru care o femeie ți-ar putea rezista.

– Ai dreptate, răspunse el, și, cu gesturi largi își scoase tricoul și-l aruncă pe oglindă, prin ușa deschisă a cabinei de duș.

Stropii de apă se împrăștiară peste tot, pe oglindă, pe chiuvetă, pe gresie.

– Privește ce-ai făcut! Va trebui să trimit o cameristă să șteargă, îngăimă ea.

Filtrată de ferestre lumina soarelui îl mângâia cu sclipiri colorate, alintându-i trupul de felină mare.

Cu toate că furnicăturile din palme îi treziseră dorința să-l lovească, ea se aplecă și își scoase din picioare unul din pantofi, aruncându-l spre oglindăi.

– Privește ce-ai făcut, repetă vobele ei în falset. Voi fi nevoit s-o chem pe una din cameriste să curețe.

– Doamne, cât de ticălos ești!

– Doamne, ești o pacoste, zise el cu obrăznicie.

– Nu-i adevărat!

Îl văzu izbucnind în râs în timp ce cu ochii îi cerceta atent trupul. Jacheta ei alunecase de pe umeri până aproape de marginea bretelei de mătase albă a maieului. Vesta neagră îi încadra pieptul punându-l în valoare. Sutienul alunecase și un sfârc înfrigurat se ițise provocator deasupra cupei.

El observă imediat.

Ardea ca un foc de sondă, pe care șuvoiul de apă rece îl udase leoarcă fără să-l poată stinge. Își ascundea ardoarea stând țeapăn și abia își mișca buzele când vorbi amenințător.

– În locul tău, aș fugi acum!

Singurele sunete erau căderea apei și respirația ei șuierată. Nu-și putea dezlipi ochii de pe trupul lui, suplu și înfometat de dorul ei.

Încă nesigur, își refuza ce-ar fi putut obține atât de ușor, acum când atingerea celor două trupuri aruncase în aer orice urmă de echilibru elementar.

Știa că neliniștea care-l frământa nu venea dintr-un sentiment altruist și simțea că ceva se aprinsese în el. Era ceva ce părea să existe în sufletul ei, și, chiar dacă nu voia, el rămânea acolo, îndemnând-o, alintând– o și încurajând-o să dezvăluie un pic din ea însăși. Oricât de puțin. Dacă l-ar fi atins, dacă s-ar fi unit cu el, n-ar fi însemnat că-l place cu adevărat ..., că-l

iubește.

– Pleacă! repetă el.

– Nu!

Stăteau amândoi neclintiți și cuvintele aveau efectul pe care-l are piatra care, lovind gheața, ridică doar o pulbere fină. El atacă pe neașteptate, fără să-o lase să-și reprime impulsul. O strânse în brațe, lipind-o de peretele placat cu faianță arămie, și o sărută cu tandrețea unui marinar venit în permisie, iar răspunsul ei fu pe măsură.

– Dumnezeule, exclamă el sărutând-o, fii cu totul a mea!

Emoția lui o stârni. Încerca să-și încolăcească un picior în jurul coapselor lui, dar fusta strâmtă n-o lăsa. Înfrigurat, încerca grăbit, dar fără succes, să-i desfacă nasturii bluzei. Pierzându-și răbdare, prinse gulerul ud și, când trase de el, bluza se sfâșie ușor. Câțiva nasturi căzură cu zgomot pe podea, dar majoritatea atârnau neatinși, de bluza ruptă.

– Îndrăznește, spuse ea, abia respirând, când el se opri, oftând, să privească.

– Seamănă cu nasul unui cățeluș, ițindu-se și implorându-mă să-l giugiulesc! spuse el, cu glasul sugrumat de emoție, și atinse cu un deget tremurător sfârcul pudic.

Atingerea îi înfioră pe amândoi și el gemu:

– Nu mai pot aștepta!

O prinse de mijloc și, cu un calm plin de încordare, începu

să o dezbrace de fustă și dresuri, alunecând ușor, în jos, spre picioarele lungi și zvelte și oprindu-se să o sărute lung pe pântece. Când se ridică, zvârli hainele pe marginea ușii și, bâjbâind în spatele lui, potrivi apa, sorbind-o din ochi.

Se hotărâse. Lăsase la o parte orice inhibiție și decisese să răspundă cu un gest de dragoste. Se corectă. Acest gest de voluptate. Nu mai era cale de întoarcere și nici nu dorea să se întoarcă din drum. Sigură de puterea pe care o avea asupra lui, ea-și desfăcu părul și-l scutură, zâmbind provocator. Lăsă apa care o acoperea să-i șiroiască pe trup și restul de haine pe care le mai avea erau atât de ude, încă lăsau să se vadă totul, dar ascundeau prea mult.

O privea la fel de incitat, dar zâmbetul îi dispăruse. Luă șamponul și-și turnă în palmă puțin din lichidul cremos. Îl privea cum îi întinzânde pe palme și apoi pe ea, cum spuma bogată prindea viață sub degetele lui. Încă nesigură, ea încercă să se ferească, dar mâinile lui întindeau neobosite spuma de-a lungul brațelor ei.

– Relaxează-te, șopti el. Încearcă senzația!

O obliga să realizeze că limitele senzualității nu pot fi cunoscute. Degetele lui transferau magia spre nervii scalpului, ai gâtului, pe lângă scoicile urechilor ei. Urmărea atent un șarpe de spumă care aluneca pe gâtul ei, adunându-se în marginea sutienului ei. Privirile li se-ntâlniră din nou, încărcate de

un amestec de pasiune și posesie gregară. Își afundă mâinile în părul ei, trezind la viață spuma adormită și murmură:

– Șamponul este un afrodisiac neîntrecut de celelalte pe care le menționează Kama Sutra!

Îngemănând valurile aromate de spumă, le întindea pe gâtul și pe pieptul ei, pe sfârcul care se contura sub mângâierile lui. Aproape de la sine, clama din față a sutienului se desfăcu și mâinile lui chinuitoare începură să hoinărească pe pântecul ei, în jos ...

Când îi prinse mâinile el zâmbi.

– Lasă-mă!

Își șamponă și el pieptul, și, unindu-și palmele de palmele ei, se lipi cu tot corpul de ea. Trupurile lor alunecau, unul de-a lungul celuilalt, ca și cum ar fi făcut masaj cu blană de hermină, doar că masorul era viu și mușchii lui fremătau și o făceau să plutească în cea mai voluptoasă senzație pe care-o simțise vreodată. Pe neașteptate, îl auzi oftând și își pierdu respirația simțind că o ridică brusc, prinzând-o cu o mână pe sub fiecare genunchi, și-i sprijină picioarele în jurul coapselor lui. Erau cuprinși de o senzațipre copleșitoare.

– Uită-te în ochii mei, iubito! spuse el, privind-o strălucind de încântare. Acum vei fi a mea!, spuse el.

Trupul lui îi alinta simțurile dincolo de orice rațiune. Se abandonase cu toată ființa ei pasiunii care-i mistuia pe amân-

doi, într-un tumult voluptos. Era magie pământeană, magie carnală și se pierdură împreună în ceața victoriei.

Când deschise ochii se văzu înconjurată de faianța arămie, simți disconfortul podelei de gresie, auzi susurul apei căzând în cascadă pe pereți. Mâinile ei amorțite căzură alături, picioarele ei slăbite alunecară de pe el.

Reid se întinse pe o parte și-i mângâie șuvițele strălucitoare, lipite de față.

– Data viitoare vom face trapezul.

Chipul ei se îmbujoră brusc.

O privea cu încântare, ca pe cea mai frumoasă femeie din lume, ca zeița frumuseții din Grecia antică, ca pe prima femeie pe care o văzuse vreodată.

Cu un glas profund, spuse tandru:

– Data viitoare ...

Brusc atenția ei se trezi.

– Data viitoare? Ce vrei să spui cu asta?

– Doar ce-am spus, continuă el ridicând din sprâncene cu o privire zâmbitoare.

– Fără data viitoare! Nici pomeneală, spuse Margaret indignată.

– Ești al naibii de curajoasă pentru o femeie în poziția ta, spuse el înclinând capul spre trupurile lor îngemănate, spre relaxarea ei libertină.

-Te rog, spuse ea trăgându-și picioarele.

– Să mă dau la o parte? Sigur!

Era contrariată că resimțise fizic regretul retragerii lui. Îi observase privirea avidă cu care o urmărea când alunecase de sub el.

Ridicându-se în picioare, îi întinse o mână și, văzând-o că privește, nehotărâtă, palma întinsă, o tachină:

– De ce te temi? Am făcut deja tot ce puteam mai rău. O prînse de încheietura mâinii și o ridică. Sau ce puteam mai bine, spuse, râzând indulgent și luă bucata de săpun. Cred că m-am îndrăgostit de aroma de lămâie!

Proptindu-se pe picioare, ea încercă să-l privească, dorind o discuție, dar el o răsuci ca să-i spele spatele. Ea spuse cu fața la perete:

– Am fost a ta ...

– Doamne ajută, răspunse el frecându-i umerii și spatele cu mâinile pline de săpun, alunecând apoi spre șolduri.

– ... și sunt sigură că ai descoperit că sunt doar o femeie...

– Nu ești doar o femeie, o corectă el. Ești femeia mea!

Simțind că panica îi blocase gâtul, se întoarse cu fața la el. Dacă ar fi fost furios sau glacial, i-ar fi fost mai ușor. Însă Reid era doar amuzat și blând, încercând s-o înveselească, convins că-și găsise propriul drum. Încercă un protest, în timp ce el îi săpunea din nou mâinile:

– Am o fiică, un copil foarte ușor impresionabil. Nu putem face sex ori de câte ori vei ...

– Sex? Asta n-a fost sex, spuse el dând jos săpunul de pe brațele, palmele și degetele ei. Asta, comoara mea nesofisticată, a fost cea mai magnifică împerechere de când există untul de arahide și țelina, pâinea prăjită și brânza brie.

– Ce combinații neobișnuite!

– Da, așa suntem noi! Dar împreună suntem combinația perfectă!

Trupul ei nestatornic se răsuci, nerăbdător să se răsfețe în timp ce cuvintele ei o negau.

– Nu vreau să fiu una din femeile tale! Nu pot alerga ori de câte ori fluieri! Sunt valet, mamă și ...

– Ești Femeia mea, completă el.

– Nu mă pot zbengui cu tine de ..., silabisi ea.

– Știi cine m-a încurajat să vin după tine? o întrerupse el.

– Bunicul tău, fără îndoială, spuse ea cu amărăciune.

– A, nu, fabuloasa mea iubită. Am fost îndemnat, sfatuit și chiar cicălit săptămâna trecută, și totul a început la grădina zoologică.

Închise gura brusc și ultimele reminiscențe ale pasiunii dispărură. Ridicându-se singură, ea spuse:

– Ai spus un lucru îngrozitor!

Reid își sprijini spatele de faianța arămie și își încrucișă

brațele.

– Ia taurul de coarne, mi-a spus Amy. N-are rost să aștepți ca mama să-și schimbe concepțiile, a spus ea, pentru că odată fixate, numai un amendament statal le poate înlocui.

– Tu i-ai băgat asta în cap! Tu i-ai insuflat-o, țipă ea.

O prinse strâns de mâini și-o trase aproape, lipind-o de pieptul lui.

– Nu trag copiii în astfel de războaie!

Reacția lui izbucnise atât de fierbinte încât se simțea pârjolită de flacără dar îi căută curajoasă privirea. Ceea ce văzu îi liniști neîncrederea și-o făcu să regret. Părea rănit, ca și cum îi fusese jignită nu numai onoarea dar și afecțiunea lui pentru Amy.

– Știu că nu faci asta. Îmi cer scuze, dar cum a apărut subiectul ăsta?

– Îți cunoști fiica; știi că este extrem de perspicace și intuiește de două ori mai ușor ca un psihoterapeut natura relațiilor umane. Te surprinde că a observat ce se întâmplă între noi doi?

– Nu se întâmplă nimic între ..., îngăimă ea.

Privind-o cu sarcasm el spuse:

– Asta, și privirea lui alunecă spre duș, a fost un nimic al naibii de pasional!

***

Margaret stătea pe balconul dormitorului și privea în noapte. Venus strălucea chiar deasupra copacilor, luminând fără să clipească, și ea o blestemă.

– Într-adevăr, zeiță a dragostei. Tu ești de vină pentru purtarea mea de azi!

Făcuse o greșeală îngrozitoare când îi deschisese fără nici o reținere porțile senzualității ei. Trupul ei hibernase multă vreme și trăise cu impresia că devenise imun în fața oricărui foc. Crezuse că gheța stinsese orice urmă de viață și, uneori gândul ăsta durea. Îl simțea uneori vibrând rănit, dar nu dorea și nici nu voia să-ncerce să-l aline.

De ce tocmai cu Reid a trebuit să se întâmple altfel?

Își imaginase cumva neclar, că, într-o zi, va întâlni un alt bărbat și se vor căsători. Visase la o dragoste matură, delicată, bună și blândă, fără capriciile tinereții.

Ce importanță avea faptul că se calificase pentru turul seniorilor din Florida? La treizeci și patru de ani, avea sentimentul că trăise o veșnicie.

Petrecuse atât de mult timp lutând, alături de Luke, cu îngrozitoarea boală care i-l răpise, încât își amintea că fiecare

zi era plină când sosea miezul nopții și fiecare săptămână însemna un pas spre eternitate.

Noaptea suferinței veștejise toată bucuria interioară și tânăra care fusese înainte dispăruse; să nu fi fost Amy, totul ar fi fost sinistru.

Acum făcuse dragoste cu un bărbat care credea că descoperise sexul. Ochii lui străluceau frenetic de câte ori îi cerceta trupul cu mânile și gura. Nu-și ascundea exacerbarea, și mai mult, amestecase nerăbdarea cu înventivitatea și perseverența.

Râdea când făceau dragoste. Râde, ca și cum sexul este doar o distracție, ca și cum nu mai fusese niciodată atât de fericit!

Ticălosul, îi trezise dorințele și imaginația, și îi arătase că nu doar trupul ei ardea de dorințe dar și sufletul ei era plin de tandrețe și căuta trăirile iubirii.

Scoase un geamăt și din spatele ei auzi:

– Mamă?

Margaret sări în sus, pe jumătate speriată că poate își spusese gândurile cu glas tare și Amy o auzise. Vocea ei, de obicei calmă, îi răspuse pe un ton ridicat:

– Da, scumpo?

– Ai pățit ceva?

– Totul e în regulă, iubito!

– Mi s-a părut că nu te simți bine!

Margaret ezita. Ce-ar fi putut spune?

– Nu s-a întâmplat nimic. Doar că am stat greșit pe picior.

– Te-a mai lăsat? întrebă Amy și veni curioasă spre balcon. Vrei să-ți fac masaj?

Dându-și jos șoseta de pe picior, Margaret îi zâmbi prin întuneric.

– Hai să mergem înăuntru. Închide ușa după tine, să nu intre insecte în casă!

Ușa de plasă se legăna în fața cadrului, și Margaret tresări la entuziasmul fiicei ei.

Amy luă un scaun și luă piciorul mamei în poală.

– Tu faci asta întotdeauna pentru mine, când am dureri mari.

– Și eu le-am avut la vârsta ta.

– Când erai de vârsta mea aveai doi părinți?

Tonul era inocent, dar nu și întrebarea, și Margaret chibzui cu grijă înainte să răspundă.

– Nu, de fapt, n-am avut. Părinții mei erau divorțați. Mă tratau ca pe un cartof fierbinte. "Ia-o tu! Nu, ia-o tu!" Să stea cu copilul era o pedeapsă pentru ei.

– Pariez că ți-ai dorit să ai doi părinți, o alină Amy.

Se poartă ca un buldog, gândi Margaret, și când apucă strâns o idee nu-i mai dă drumul oricum.

– De aceea, totdeauna am idolatrizat atât de mult familia tatălui tău. Sunt atât de apropiați și de iubitori!

– Da, acum am senzația că am două familii, spuse Amy veselă. Familia lui tata și familia domnului Jim.

Copilul era perseverent, dar Margaret avusese o întrebare pe care amânase s-o pună, iar liniștea și întunericul înconjurător îi ușurară frământarea.

– Ți-l amintești pe tatăl tău?

– Sigur, răspunse Amy cu glas vioi și sigur. Era simpatic!

– Așa era. Îți amintești cum arăta?

– Da, răspunse ea, părând ușor nesigură. Era foarte slab și-i tremurau mâinile când mă ținea în brațe. Margaret tăcea și fetița continuă. Ți-am văzut pozele de la nuntă. Era chipeș când era tânăr, nu-i așa?

Luke n-avusese șansa să îmbătrânească. Ar fi vrut s-o spună, dar ar fi făcut-o pe Amy să se simtă stânjenită de lipsa ei de interes. La cei nouă ani, copilul accepta zbuciumul din sufletul mamei, iar ea nu voia să distrugă acea acceptare. Era mai bine pentru Amy. Amintirea ștearsă pe care Amy o avea despre tatăl ei n-o amărî deloc, ba mai mult, sădi o curioasă hotărâre de a-i găsi alt tată.

– Te mai doare piciorul, mami?

Fetița părea neliniștită simțindu-și mama procupată și Margaret se aplecă încet spre ea și o liniști, bătând-o ușor pe

mână.

– E mult mai bine; a fost doar o clipă de neatenție. N-ar trebui să fi în pat la ora asta?

– Am vrut să-ți treacă durerea de la picior!

Amy râse când Margaret mormăi:

– Știam eu de ce te țin lângă mine!

Amy nu se ridică de pe scaunul pe care se cocoțase, iar Margaret gândi: aha! Sigur clocește ceva dacă stă acolo, nemișcată! Poate că și pe Amy întunericul o ajuta să poată face mărturisiri. Poate nu venise doar să-și îndemne mama să se căsătorească.

Cu cea mai blândă voce, Margaret întrebă:

– Ce este, scumpo?

– De ceva timp vreau să-ți spun ceva!

Ea o auzi pe Amy foindu-se și putu să-i vadă mișcările în licărul luminilor orașului.

– Poți să-mi spui orice, dragă.

– Știu că pot, spuse Amy forțat. Dar ai să te enervezi!

– Promit să nu mă enervez!

– Promiți?

– Promit!

– Domnul Bunic mi-a lăsat mie crescătoria de cai din estul Texasului.

– Ce? țipă Margaret, sărind în picioare.

– Mi-ai promis, îi reaminti Amy.

Margaret înțepenise. Rămăsese cu gura căscată. Știa că nu reușise să facă față așteptărilor fetiței. Dar nu-și imaginase-n viața ei, vreodată ...

– Povestește-mi despre asta, șopti ea.

– Ai s-o iei razna, chițăi ea.

– Nu, n-am s-o iau razna, spuse ea, trăgând cu putere aer în piept și strecurându-se în scaun. Oricum, nu așa mult, și n-are nici o legătură cu tine. Cum s-a întâmplat asta?

– Ei bine, îți amintești când am fost plecată la herghelia de cai, în vacanța din primăvara trecută?

– Da.

– M-am întors și i-am povestit domnului Bunic cât de mult mi-a plăcut, și că-mi doream propriul cal și chestii din astea, iar tu mi-ai spus să-ncetez cu sporovăiala sau va apărea un cal păscând pe pajiște, și asta era ilegal în oraș.

– Într-adevăr!

– Îți amintești că domnul Bunic a-nceput să râdă și a spus că, dacă răspândești în jur niște bani, nimănui n-o să-i pese cât bălegar se află pe iarbă?

– Doar că n-a spus bălegar! Îmi amintesc, spuse ea, ridicându-și mâinile și masându-și gâtul. Parcă vedea unde ducea asta și se-ntreba cum de nu observase.

– Ei bine, când m-am întors din California, domnul Bunic

mi-a spus că vrea să-mi dea un dar. Așa că mi-a dat ferma de armăsari.

– Și tu ai spus ...?

– Mulțumesc, spuse Amy mândră.

Margaret începu să râdă pe-nfundate. Ar fi fost prea mult să presupui că la cei nouă ani în vocabularul fetiței ar exista expresia "nu se poate".

– Dragă fată, încercă ea să spună, dar râsul era de nestăvilit. Dragă fată, încercă ea din nou. Nu ne putem permite să-ți dea cadou o fermă de armăsari.

– Și de ce nu? o interpelă indignată Amy, fără să pară deloc surprinsă.

– Nu ne permitem să hrănim caii, să plătim taxele, nimic de felul ăsta. O fermă de cai este o jucărie de om bogat.

– A, nu este nici o problemă, răspunse Amy foarte sigură de ea. Domnul Bunic mi-a lăsat bani ca să plătim pentru toate. Râsul lui Margaret se stinse brusc.

– Cum adică ți-a lăsat bani să plătești pentru toate? Câți bani?

– Nu știu, nu l-am întrebat. Eram așa de fericită! Însă, după aceea, am început să mă gândesc ... poate n-o să-ți placă asta!

– E un adevăr spus numai pe jumătate, dacă am auzit vreodată unul.

– Îmi pare rău, spuse Amy pe un ton îndurerat.

Margaret își ridică brațele spre ea și fetița îi sări în poală.

– Să nu-ți pară rău, scumpo. E doar firea domnului Jim. Își trecu mâna prin buclele scurte ale fetei. Dacă mai crești mult, o să mă ții tu pe mine în poală!

– Am mai crescut, nu-i așa? întrebă Amy mândră.

– Într-adevăr! Oare ce s-a întâmplat cu bebelușul pe care l-am legănat?

Amy își lăsă capul pe spate și privi spre ea.

– Tot aici este!

Strângând-o în brațe, o mângâie ușor, asigurându-se că Amy se liniștise în privința "darului".

O întrebă liniștită:

– Când ți-a spus domnul Jim că vei primi darul acesta?

– După moartea lui. A spus că vroia să mi-l dea, dar era ...

– Era ce?

– A spus ceva într-adevăr ciudat. Cred că a spus că testamentul lui va chinui o târfă.

Amy era contrariată. Margaret nu.

– Ticălosul ăla bătrân!

– Ma-mi!

– Nu contează! Am eu grijă de asta, o asigură Margaret.

– Trebuie să-l dau înapoi?

– Încă nu l-ai primit! Dar, cu siguranță, va trebui să-l dai înapoi. Cel puțin acum știu de ce a fost Reid atât de furios

când a auzit de testament. E ora de culcare, spuse ea împingând-o scurt, în față, pe Amy.

În picioare, Amy își sărută mama.

– Mama, trebuie să mergem să-mi iau niște rechizite pentru proiectul de cercetare.

– În regulă, scumpo. O să mergem la sfârșitul săptămânii.

– Mamă, trebuie să mă apuc de el, o pisă Amy.

Margaret zâmbi.

– O să fie tot atât de dezordonat ca anul trecut? Te anunț de acum că voi pune piciorul în prag dacă e vorba de plante adevărate.

– În regulă, spuse fericită Amy.

– Și fără disecții de animale reptiliene sau amfibii!

– Ok! acceptă ea fără prea mult entuziasm.

Margaret o îmbrățișă cu putere, instruind-o.

– Când ești în pat strigă-mă să vin să te învelesc.

Amy ieși, dar în clipa următoare își băgă capul din nou pe ușă și spuse:

– Dacă aș fi avut alt tată, m-ar fi putut înveli uneori.

Ea trânti ușa fără să mai aștepte vreun răspuns și Margaret își prinse capul în mâini. Cine-și mai amintea de bărbatul chipeș și plin de energie cu care se măritase? Fiecare are amintirile lui. Tatăl și-l amintește ca pe fiul lui, Lucius. Colegii și-l amintesc pe prietenul lor, doctorul Guarneri. Doar ea și-l

amintește pe Luke soțul ei, vorbind cu ea, luptându-se cu ea, iubind-o. Aamintirile începeau să pălească și era greu să îndure asta.

Reid îi trezea un sentiment de dispreț profund. Acum curiozitatea ei fusese satisfăcuta, așa că n-o să-i mai cede niciodată. Și totuși o întrebare o bântuită. O privi pe Venus strălucind în spatele pomilor și o întrebă pe zeița fără suflet: cum să mă împac cu faptul că eu îl doresc?

Capitolul 8

– Domnule Donovan, pot să vă vorbesc un moment?

Reid își înălță privirea din spatele vrafulului de dosare de pe birou, întrerupând tastatura laptop-ului.

– Desigur! Intră! Privea, cu cum Cliff Martin, asemeni unui James Bond de proastă calitate, se strecura pe usa biroului, închizând-o ușor după el.

– Detest să vă deranjez când lucrați!

– E în regulă!

Scărpinându-și gâtul sub tricoul de tenis fără guler, Reid îi indică agentului să ia loc pe scaun.

– Oricum, mi-au obosit foarte tare ochii.

– Totuși, nu știu cum puteți suporta să stați acolo și să priviți la ecrane. Nu sunt sănătoase.

– Adevărat? Surprins, întrebă: cum adică?

– N-ați auzit? se miră Cliff cu ochi mari. Razele emise de ecran pot provoca sterilitate.

– Doamne ferește! exclamă el clipind din ochi.

– Sunt toți virușii ăia și alte chestii în dispozitivele astea...

– În soft, îl corectă Reid.

– Într-adevăr! Chiar nu te poți baza pe calculatoare!

Reid își sprijini spatele în fotoliul său directorial și-l studie pe Cliff. Bărbatul purta același costum maro cu dungi, pe care îl purtase și prima dată când se întâlniseră și arăta de parcă, de atunci, dormea în el în fiecare noapte. Pungile de sub ochii lui de copoi credincios erau și mai evidente. Mirosul de tutun plutea greu în jurul lui și petele galbene de pe degete îl trădau.

Atenționările lui prostești asupra nocivității calculatoarelor lăsau impresia că plonjase în ignoranță. Reid nu-i putea trece cu vederea rictusul viclean din colțul gurii și nici nu ignora sugestiile făcute de Pierre în problema corupției, așa că spuse calm:

– Îmi câștig existența de pe urma calculatoarelor!

– Ah, da, spuse el și scotocindu-se în buzunar trase afară o țigară fumată pe jumătate.

Luptându-se să nu uite că omul era angajatul lui și că asta nu era o scuză să devină grosolan, Reid îi impuse:

– Nu aici!

– Cum? întrebă Cliff, privindu-l cu furia inocentă a dependentului de nicotină rănit în orgoliul lui.

– Nu poți fuma aici!

Ochii lui Cliff alunecară spre scrumiera care mirosea a tutun.

– Pentru unchiul Manuel și pipa lui. Din păcate, nu pot să-i interzic să fumeze pipă, ignorând fapul că este mai în vârstă decât mine.

Cuvintele pluteau nespuse în aer: "dar ție îți sunt superior".

Își puse țigara înapoi în buzunarul hainei și-și scutură mâinile de praf.

– Oricum, trebuie să plec.

– Bună idee! aprobă Reid. Ce-ai descoperit în legătură cu șantajiștii?

– Eu? Nimic! Poliția locală nu-i amabilă cu persoanele care-și vâră nasul în investigații oficiale. Treaba mea este doar paza; să mă asigur că nu-l vor sălta pe bunicul dumneavoastră.

– Unde erai când a fost răpit?

– Ocupat cu verificarea persoanelor dubioase, aș putea spune. N-ar fi trebuit să-mi iau liber și să merg la înmormântarea unchiului meu, explică el, plescăind trist din limbă. Vreau să spun, plecat din oraș pentru o zi, și, vedeți ce se

întâmplă? Răpitorul este sigur din interior, adăugă el, atingându-și fruntea. Știe prea multe!

– Mă tem că trebuie să fiu de acord. Ai găsit vreo dovadă care să incrimineze persoane cunoscute?

– Oh, oricine are câte ceva care-l face un posibil suspect. Lacheul acesta, Simon, are nevoie de bani. Merge la școală, lucrează și-i trimite bani mamei, acasă. Abigail s-a îndrăgostit de tipul ăla, Nagumbi ..., spuse el rotindu-și ochii. Individul este ciudat și ...

– Este deasupra oricăror suspiciuni, spuse ferm Reid.

– Desiugur, se regrupă el. Dar munca mi-ar fi mult mai ușoară dacă am putea aduce niște oameni în plus, pentru paza interioară. Doar cu un singur om, și acela îmbrăcat ca unul din gărzile reginei, poate fi distractiv pentru bătrân, pentru domnul Donovan, dar lucrurile ar merge totuși mai bine cu oameni care sunt dornici s-o facă.

– Banii sunt o motiv important!

– Știu, însă nu credeți c-am putea aduce un pic mai mulți oameni în reședință? propuse el când Reid clătinase din cap în semn de refuz, însă Cliff insistă. Doar un pic mai mulți, să întărim paza? Doar cu un om înăuntru și o pereche de iscoade în afară, vă spun drept, nu pot garanta că vom fi întotdeauna capabili să ținem urma bunicului dumneavoastră.

– Domnului Donovan – apăsă Reid pe nume – nu-i place

senzația de pradă prinsă în capcană în propria lui casă, și dacă am fi încercat să aducem mai mulți oameni înăuntru, el i-ar fi azvârlit pe toți afară.

– Nu vă puteți folosi de influența dumneavoastră? scheună el.

– Sunt antrenat în autoapărare; la fel și doamna Guarneri. Va trebui să depindeți de noi.

– Dumneavoastră, da! Nu am informații despre doamna Guarneri, spuse el, legănându-și un deget pe sub nasul lui Reid. De fapt asta este ce mă aduce aici.

Reid ridică mirat dintr-o sprânceană.

– Sunteți pregătit? o lungi el.

– Da, răspunse scurt Reid, zdrobind între dinți răspunsul pe care voia să i-l dea.

Cliff săpă iar în haină și, din buzunarul interior, de data asta scoase afară un plic auriu, fără nici un maracaj. Spre deosebire de ținuta lui plicul era curat și nu era mototolit, și nu avea timbru. Trăgându-și scaunul aproape de birou, îl deschise și trase afară câteva fotografii. Ridicat pe jumătate în picioare, le așeză pe birou una câte una, în fața lui Reid care nu-și mai bătea capul cu speculații pe seama lui Cliff.

În pozele din fața lui, Margaret stătea jos, în diferite ipostaze. Îngrijorată, zâmbind, serioasă, preocupată, stând alături de doi bărbați, toate erau imagini realizate cu camera.

Zdruncinat, Reid studie instantaneele cu o detașare forțată. Mascându-și șocul, dar nu de-ajuns de repede, se temu el, se așeză comod și întrebă:

– Deci?

– Am crezut că este ceva important despre care ar trebui să știți, spuse Cliff. Micuța noastră domnișoară Margaret pare să fie mult mai activă decât ne spune.

Reid îi făcu semn să continue.

– Ia prânzul frecvent cu tipii aceștia.

– Doar prânzul? întrebă Reid, amintindu-și de după-amiaza în care Margaret își luase liber s-o aducă pe Amy. Cu siguranță, nu și-ar fi amestecat fiica în relația cu acești ... străini.

– Da, doar prânzul. Mi-a spus proprietarul cafenelei. Are obiceiul să-i întâlnească odată pe săptămână și-i împacă, rotindu-i la două, trei zile săptămânal.

– Cine sunt bărbații? întrebă el cu o expresie înghețată.

– N-aș putea spune! Sigur sunt niște informatori cam colorați, nu-i așa?

Reid se aplecă iar spre fotografii, ridicându-le una câte una.

– Da, așa-i! Un soi de băștinași de origine mediteraneană, aș putea spune.

– Știți cum sunt străinii ăștia! Mereu organizați în bande, împușcându-se unul pe altul în cap, când nu răpesc bătrâni neajutorați!

– Ai vreo dovadă pentru ceea ce spui? întrebă stând sprijinit de birou, privindu-l pătrunzător pe agent.

– Nu! De aceea v-am dus astea! De obicei, pot afla informații despre oricine, dacă încerc. Drace, vă pot spune ce fel de cereale prefera, draga noastră domnișoară Margaret, la micul dejun, când avea opt ani. Dar indivizii ăștia sunt un mister total, și nu pare în regulă. Nu par să lucreze. I-am urmărit. Parcă n-ar avea trecut. Cliff se anfundă înapoi, în scaun. După cât de bine sunt făcuți cei doi, nu pot să nu-mi pun întrebarea dacă domnișoara Margaret nu și-a pierdut mințile.

Reid culese un instantaneu și-l examină. Din poză, Margaret îi intoarse privirea cu toată eleganța ei blondă. Zâmbea spre bărbatul așezat în fața ei. Reid cercetă atent profilul perfect al bărbatului: piele arămie, dinți albi strălucitori, păr negru, căzând grațios pe frunte. Privirea lui rămăsese fixată la ticălosul spre care ea zâmbea.

– Nu văd ce-i așa atrăgător la el!

– Nici eu, confirmă Cliff, nu văd ce-i așa de atrăgător nici la fratele lui, dar nu poți ține cont de gusturile femeilor. De fiecare dată când domnișoara Margaret părăsea cafeneaua, tipii ăștia doi le refuzau pe celelalte femei de acolo, spuse el săpând în buzunar și trăgând afară jumătatea de țigară. Un cuplu blestemat de idoli romani!

– Fratele lui? întrebă Reid, cercetând fizionomia la fel de

frumoasă și de masculină a celui din poză.

Margaret stătea jos la masa lor, zâmbindu-le fără crisparea precaută a buzelor. Și iat-o aici, zâmbind unei perechi de interlopi, când el ar fi dat jumătate din norocul lui să fie privit în felul ăsta. O pereche divină de interlopi latini!

Pierdut în chinuitoare evaluare, Reid îl ignoră pe Cliff, care-și aprinsese țigara, pufăind din ea până când se formă o spuză strălucitoare.

– De unde știi că sunt frați?

– Ei bine, priviții! Cliff stătea în picioare și răscoli până când găsi ce căuta. Degetele lui butucănoase fixau cele două chipuri, mult mai vizibile într-una din fotografii.

– Dacă ăștia doi nu sunt rude, eu nu sunt Cliff Martin!

Tulburat, Reid se încruntă. Se gândea. Poate acesta nu este Cliff Martin! Hotărî să-l pună pe Nagumbi să verifice, poate asta era ceea ce-i stimula toate instinctele.

Cliff stătea în picioare cu țigara fumegându-i între degete și-și privea patronul, dar nu avu tăria să păstreze contactul vizual. Își târî picioarele și stinse țigara în scrumiera lui Manuel.

Reid își scutură capul. Era greu de crezut că prostovanul ăsta era altceva decât ce spunea.

Reveni la problema curentă și atacă:

– Ai adus asta în atenția poliției?

– Nu, domnule. Se aplecă să strângă fotografiile, însă Reid refuză delicat.

– O să păstrez astea, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Nu! A, nu, există de-ajuns de multe acolo de unde au sosit. Am negativele!

Își strâmbă gura și Reid presupuse că zâmbise. Cliff porni înapoi către ușă, accelerând când Reid întrebă:

– De ce nu te-ai dus la poliție?

– Nu-i nimic ilegal aici, doar suspiciuni. Ar trebui ceva mai mult de-atât pentru a implica poliția. Ajuns în pragul ușii Cliff ezită. Am crezut doar că ați putea fi curios. Ceva la care să e gândești când faci duș!

***

Reid o privea ridicând hârtiile pe care Jim le scăpase. Glumind cu bătrânul, nu părea deloc să fie o criminală. Totuși, de ce s-ar întâlni cu străini, în taină?

O supusese la un interogatoriu abil care nu revelase nimic. Își întâlnise prietenii la prânz, recunoscuse ea. Când insistă, spuse că se numeau Dommy și Jules – două nume bărbătești pe care poate le-a mai auzit altădată. Reid se legăna cu

scaunul, dezgustat. Fără nici o remușcare, femeia îi spusese să-și vadă de treburile lui, chiar și atunci când el insistase prea mult.

Nu rezolvase nimic trecând prin sită informațiile pe care le avea despre ea. Nagumbi confirmase că ea era într-adevăr ceea ce spunea, o văduvă care avea o fiică și un valet cu diplomă în literatură engleză. Confirmă și faptul că fiul magnatului din Kentucky era Cliff Martin. Reid își dorea să existe cineva cu care să discute despre comentariul pe care-l făcuse Cliff Martin la despărțire. Ce însemnase "ceva la care să te gândești când ești la duș"? Poate i-o fi povestit Margaret lui Abigail despre relația lor? Să se fi lăudat cu folosirea șamponului ca afrodisiac? Auzise Cliff asta din pivniță? Să nu aibă intimitate în propriul lui dormitor, sau era doar o lovitură norocoasă dată la-ntâmplare? Întrebările îl lăsară pe Reid tulburat și fără soluții, pentru că nu existau răspunsuri.

Reid rămânea la voia propriei intuiții. Oricât de aspru o analizase nu simțise neplăcere sau îndoială. E adevărat, instinctele protestau când o vedea, dar protestul semăna a clopote de nuntă. Poate că aici era problema. Era posibil să nu poată vedea semnalele de alarmă din pricina strălucirii ochilor ei minunați.

În timp ce râdea împreună cu Jim, ea se oprea des și-l privea cu un zâmbet nervos, tulburând-i și mai mult gân-

durile. Ce să însemne asta? Ce o făcea să fie nervoasă? De ce se încăpățâna, încercând să se strecoare afară din cameră, când bunicul avea nevoie de ea?

– Reid! Reid!

Își întoarse privirea spre bătrân.

– Ne bucurăm că ne dai, în sfârșit, atenție, băiete! spuseJim, urmărindu-i privirea năucă. N-ai vrea să n-o mai fixezi așa și să s-o lași să termine curățenia pe biroul meu? Este la fel de vioaie ca un greiere într-un foc de prerie! Mută-ți gâvanele alea de pui abia ieșit din ou la treaba ta!

– În regulă, răspunse el absent. Privea ecranul calculatorului, se uita în jos să-și îndrepte blugi îndoiți și iar înapoi la Margaret. Drace, era o femeie teribil de frumoasă! În costumul de valet, alb cu negru, reușea să-i facă inima să-i bată mai repede. După părerea lui, i-ar fi stat mai bine cu un bleo-vernil simplu sau în acel minunat roșu african.

Era supărător să stea să viseze cu ochii deschiși la garderoba ei. Ca oricărui bărbat, nu-i plăcea să meargă la cumpărături, dar pentru ea s-ar fi plimbat, cu portofelul deschis, prin fiecare magazin din Galleria. Probabil că avusese un motiv să-i întâlnească pe bărbații aceia și poate că motivul n-avea nici o legătură cu șantajul. Poate scena de dragoste de ieri, de la duș, n-o mulțumise. Poate ...

Își scutură capul și mormăi:

– Nu! Fără să se laude, știa că aburul din baia aceea nu era doar rezultatul apei din duș. Poate șantajiștii au renunțat, spuse el cu glas tare, trezit din reverie.

Două capete, unul blond argintiu ca lumina lunii și celălalt aproape chel, își întrerupseră truda. Două perechi de ochi albaștri se uitau la el ca la un nebun.

– Mai întâi să fiu eu câștigătorul! spuse Jim.

Reid îi aruncă o privire tăioasă. Suna de parcă bătrânul părea dezgustat.

– Putem doar să sperăm, adăugă Margaret.

– Nici un bilet, observă Reid.

– Într-adevăr! N-am mai auzit o vorbă de la ticăloșii ăia! Jim își frecă mâinile pătate de parcă îl dureau și-și întoarse capul într-o parte. Poate ar fi bine să mai slăbim vigilența.

– Nu, răspunseră în același timp Margaret și Reid.

Evitau să se privească. Reid spuse, trăgându-și răsuflarea:

– Nu, n-ar fi rău să stăm în continuare cu urechile ciulite!

Se ridică din scaun și spuse:

– Vino, Margaret!

– Ce? întrebă ea urmărindu-i privirea amenințătoare cu care o fixa. Ce? repetă când o prinse de încheietura mânii și-o trase către ușă. Domnule Jim!

– Băiatul ăsta e nebun! o liniști el. Mai bine fă ce zice!

– La calendele grecești! spuse ea jignită.

Se-nfipse bine pe călcâie ca să n-o tragă sus pe scări, dar o trăgea spre bucătărie.

– Am o întâlnire la prânz și trebuie să plec!

– Cu Dommy și Jules?

– Da! Da, cu Dommy și Jules. Mă-ntâlnesc în față, la intrare și vom ...

– Ce păcat! spuse el nerăbdător.

Ea își smuci mâna din strânsoare și aproape că-și dislocă umărul.

– Ai să te rănești singură, o avertiză Reid.

– Unde plecați amândoi așa grăbiți? întrebă Abigail când Margaret zbură pe lângă ea.

Abigail îi păru lui Margaret doar o pată de pene verzi și roz.

– Nu știu, aruncă ea în urmă.

– La Universitatea de Vest, răspunse Reid.

O așeză în Legend-ul lui și-i prinse centura de siguranță înainte să aibă timp să-și tragă sufletul și să întrebe:

– De ce mergem la Universitatea de Vest?

– Îți amintești de meciul din sala de gimnastică? Ți-amintești ce mi-ai promis, după?

Da, își amintea. Și-aducea aminte că-i promisese, cu mâinile-ncleștate și gura deschisă, tot felul de lucruri Și-i îndeplinise fiecare promisiune.

– Este timpul să faci plata, continuă el.

– Eu ...

– Mergem să vedem case.

– La o ..., continuă ea strâmbându-se. Da! Mi-amintesc!

– Ah, Margaret. Pune-ți intuitia la lucru! o tachină el.

Își căuta un loc de unde să poată privi pe fereastră ca să vadă unde ar putea să mute întâlnirea programată. Nu-ntrezărea nimic, dar contiua să caute ... Îi afecta onestitatea. Trebuia neapărat să vorbească cu Reid. Îi era martor Cel de sus că nu voia, dar trebuia să vorbească cu el. Încet, întoarse capul și-i studie profilul. Era încrâncenat. Fir-ar să fie! Arăta îngrozitor! Îi dădea sentimentul că o să ia parte la scena de care se temea cel mai tare. Deschise gura, dar o închise imediat la loc. Nu voia să discute. Dar trebuia. Pe nerăsuflate, spuse:

– Cred că trebuie să avem o discuție!

– Ok!

Îl privea amuțită.

El întoarse capul și-i zâmbi scurt.

– Aștept!

– Mă-ndoiesc, șopti ea, adăugând cu voce tare: e vorba de testamentul bunicului tău.

Îl auzi mormăind și, fără să mai analizeze dacă îi răspunsese la discuție sau era o reacție la groapa care tocmai zgâlțâise mașina, continuă:

– Se pare că domnul Jim i-a lăsat lui Amy o moștenire considerabilă, mai mare decât mi-a spus mie.

Realiză că îi tremura un picior și, ca să-l oprească apăsă cu palma.

– A, asta! Nu părea deloc interesat. Mda, știu!

– Știi că i-a lăsat crescătoria de cai?

– Da. Avocatul lui s-a simțit obligat să-mi spună despre legatul pentru A.M. Guarneri. Desigur, lucra la ordinele bunicului. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

– De ce ? întrebă ea fascinată.

– Nici unul din avocații bunicului n-ar fi dat vreodată astfel de informații confidențiale, doar dacă își dorea să-i fie revocată licența și distrusă reputația. Bunicul l-ar fi gonit din oraș direct pe calea ferată!

– Deci avocatul domnului Jim n-a fost într-adevăr concediat!

– Da, a fost concediat. Eu l-am concediat. Și este cât se poate de rău că, în afară de mine, nimeni nu ascultă!

După grimasa care-i însoțise ultimele cuvinte, înțelese că se autoironiza. Ghicise!

– Tu l-ai concediat, dar bunicul tău l-a reangajat.

– L-am concediat, dar, nefiind angajatul meu, nu era obligat să mă asculte. Doar s-a prefăcut! N-a fost mai mult decât o nadă cu care m-a atras aici ca să te întâlnesc.

Margaret căscă.

– Ai știut asta?

– Nu-ți ia prea mult să-ți dai seama!

– Deci testamentul pentru Amy este o glumă!

– Nicidecum! Bunicul i-a lăsat ei ferma.

– Ai să-l împidici?

– Eu? Reid cotise din nou, dar nu din cauza unei gropi. Sincer uimit, el repetă: eu? Tu crezi că aș putea face ceva care să-i schimbe bunicului hotărârea? Crezi că vreau să fiu gonit din oraș pe calea ferată?

– Dar ferma asta trebuie să valoreze .... Imaginația o părăsise.

– Foarte mult, completă el scurt.

– Amy spunea că i-a lăsat și bani.

– A, asta! El ridică din umeri, urmărind-o cu coada ochiului. Doar un milion!

Simțind că-și pierde complet respirația, ea inspiră zgomotos.

– Un milion? repetă ea răgușit. Dolari?

– Așa se exprimă, în general, banii, spuse zâmbind.

– Un milion de dolari? Nu e posibil să lase unei persoane apropiate un milion de dolari. Ar da faliment!

– Într-adevăr, încuviință Reid. Dacă ar lăsa unui apropiat, o dată pe lună, , un milion, ar fi sărac lipit în douăzeci de ani.

– Ah, Dumnezeule mare!

– Asta, firește, doar dacă n-ar primi nici o dobândă pentru banii lui.

– Ah, Dumnezeule mare!

– Ferma poate pierde un milion în câțiva ani, dacă are ghinion. Banii împreună cu afacerea îi aparțin lui Amy și dacă hotărăște că nu-i place, am s-o răscumpăr.

– Ah, Dumnezeule mare!

Se întinse spre ea și o bătu blând cu mâna pe genunchi.

– Ai pierdut pariul cu mine! Oricum, Amy va trebui să ajungă la Harward!

– Bursă de merit?

– Poate fi o posibilitate reală. Nu-ți face griji din pricina asta, iubito!

– Dar ...

– O să se rezolve totul! Acum privește! Privește ce-am vrut să-ți arăt!

Parcă mașina în fața unei reședințe noi, în stil georgian, pe două nivele, îmbrăcată în cărămidă roșie și cu o verandă largă la intrare. Terenul era împădurit și casa se integra firesc printre copacii înalți.

Margaret ar fi vrut să protesteze, să găsească o rezolvare în problema moștenirii, dar el renunțase complet la subiect. Își înghiți cuvintele și privi lung casa, doar pentru că asta era

reacția la care se așteptase el, fără să se simtă copleșită, de vreme ce locuia deja în copia unui castel din secolul XVI.

– Cum ți se par obloanele? I-am spus constructorului să le vopsească într-un verde ca pădurea.

Părea îngrijorat și ea întoarse capul și-l cercetă. Purta pantaloni din denim călcați perfect, care stârneau

râsul la gândul că mai există oameni care-și calcă blugii. Dar pieptul musculos sub tricoul alb de bumbac îi transformă râsul în dorința imperioasă de a atinge, așa că spuse grăbit:

– Culoarea adaugă distincție. Parcă spuneai că o cumperi ca investiție?

– O să o cumpăr, sigur! Are o vecinătate frumoasă, ce părere ai?

– Într-adevăr!

Străzile înguste erau străjuite de un grandios amestec de case. Case mari, noi – asemeni celei în fața căreia stăteau, își amestecau streșinile cu cele ridicate în anii '40. Copacii umbreau strada; gardurile vii erau mari și bogate. O fetiță trecu vâjâind pe un skateboard, aruncând comentarii grosolane unui băiat în costum de înot.

– Un spațiu familial! Câinele meu se va simți grozav în curtea asta, comentă el.

– N-am știut că ai un câine!

– Încă nu am, dar totdeauna mi-am dorit unul. Vino!

Deschise portiera, păși afară și se arătă surprins când ea nu aștepta s-o ajute să coboare.

– Ești prea independentă, spuse luându-i mâna s-o conducă în plimbare.

Margaret pufni, jignită.

– Mulțumesc pentru critici!

– Ești o persoană cu obrazul prea delicat, spuse el râzând. Există multe multe lucruri care nu-mi plac la tine. Vrei să ți le enumăr?

– Nu!

– Mi-ar place să vorbim despre ele, o luă el cu binișorul, deschizând ușa cu o cheie plată pe care o scosese din buzunar.

– Nu!

– Nesuferito!

Întrară și Margaret simți mirosul înțepător de lemn proaspăt, mortar și zidărie. Antreul și sufrageria erau înalte, cu plafoane boltite care atenuau canicula unei zile texane. Lumina era filtrată de luminatorul din plafon și de ferestrele neacoperite de la etaj. Pretutindeni zăceau covoare rulate și pernuțe, așteptând să fie așezate, și pașii lor răsunau pe podeaua din beton.

– Vino să vezi bucătăria, o chemă el.

O ținea de mână și dorința de a o purta dintr-o cameră într-

alta părea să scadă. O lăsă pe ea să conducă, dirijând-o cu încurajări.

– Foarte drăguț, spuse tulburată cu adevărat, dar continua să-și joace rolul. Îmi place spațiul pentru gătit!

– Și mie mi-a plăcut! spuse el zâmbind. O șuviță de culoarea scorțișoarei îi alunecase pe frunte. Aș putea găti aici faimoasele mele pasta primavera ...

– A! exclamă ea privind în jur cu alți ochi. Ai de gând s-o cumperi!

– Așa ziceam, spuse el cu un zâmbet afectat. Aici nu există nici un fel de dispozitive de ascultare!

Îmbujorată de amintirea pe care cuvintele lui o evocau, întrebă curajoasă:

– Ai găsit vreun microfon în clădire?

– Nici unul! Șantajistul nostru și-a ratat șansa aici! Vino sus să vezi dormitoarele!

O trase de mână și ea-l urmă, împletic indu-se. Nici un microfon! N-ar fi trebuit să se ducă niciodată în dormitorul lui. Tot ce se petrecuse la duș nu trebuie să se mai întâmple vreodată. Nu reușea să treacă peste bănuiala că Pierre îi sugerase asta ca Reid s-o poată găsi acolo, dar i se părea prea ridicol. Și oricât încerca, nu-și putea stăpâni fiorul pe care amintirea i-l trezea.

– Ai grijă, o atenționă pocnindu-și degetele când urmau să

urce scările. Sus sunt cinci dormitoare. Până acum, îți place?

– Foarte drăguță!

Doamne, chiar o deruta! Voia deci o părere autorizată. Voia să cumpere casa asta ca să locuiască aici?

Ei bine, de ce nu? Era băiat mare, deajuns de matur să poată locui cu altcineva decât cu bunicul lui, atunci când venea în Houston. Casa asta reprezenta vârful pentru clasa mijlocie, iar ea se așteptase să cumpere ceva mai scump. De fapt crezuse că o să cumpere un apartament. Casa asta necesita îngrijirea peluzei și-i lipsea o cameră pentru cameristă. Orgiile lui din miez de noapte ar fi fost oprite de poliția locală, iar copii din vecinătate și-ar fi hârșâit biciletele pe vopseua mașinii lui. Acum își dădea seama că nu-i înțelegea concepțiile.

Urcară scările, pornind într-un tur grăbit: primul dormitor, al doilea, o baie, camera de zi, al treilea dormitorului, al patrulea. Acolo, se opriră.

– Aici o să stea Amy, spuse el, prezentându-i camera zugrăvită într-un roz dulce. Nu-i așa că o să fie încântată de el? Aici are propria ei baie. Afară, în fața ferestrei, există și un pom, și, dacă e prevăzătoare, poate să iasă afară, coborând pe ramurile lui. Se oprise și chibzuia. Voi construi și o căsuță în copac.

Își acoperi gâtul cu mâna, încercând să oprească zgomotul

care urca din stomacul ei.

– Ai mâncat ceva ce nu ți-a plăcut? o întrebă, întorcându-și capul și încruntându-se.

– Am probleme când înghit, răspunse ea cu voce joasă.

– Ce se întâmplă? Părea îngrijorat și, înaintând spre ea, îi cuprinse talia cu brațul. Ești bolnavă?

Ce se întâmplă? Întrebarea apăruse pe neașteptate și ea o percepuse ca pe un țipăt. Era surpinsă să-l vadă dându-se înapoi.

Coborându-și glasul spuse:

– Ce se întâmplă? Tu vorbești despre conviețuire și tot tu întrebi "Ce se întâmplă?"

– Despre ce credeai că vorbeam atunci, la duș? o întrebă el moderat.

– Sex? întrebă ea ridicând neîncrezătoare din mâini.

– Dă-o-ncolo, Margaret ...

– Ei da, sex! Nu te înțeleg deloc! De ce te porți așa? Sunt doar valetul bunicului tău!

– Dacă-mi spui "domnule" în clipa asta, te pun pe genunchi, spuse el amenințând-o cu degetul.

– De ce să nu-ți spun "domnule"? Nu mă poți muta aici ca pe amanta unui desfrânat de la bordelul Regency, se bâlbâi ea indignată. Înghesuită într-o vizuină pentru distracția ta, neîndrăznind să scot nasul afară ...

În privirea lui apăru brusc o sclipire de furie care pieri sub amuzament.

– Nu m-aș fi gândit niciodată la asta. Într-adevăr, știi că ai o imaginație debordantă, nu-i așa?

Se uită la el și izbucni în lacrimi.

Pe neașteptate, o prinse în brațe și nu-l respinse. Era liniște aici și se simțea împăcată, atât cât să suspine:

– Și Luke obișnuia să spună asta!

– Soțul tău? întrebă el, neliniștit.

– Avea obiceiul să spună că am putea lumina toată coasta de vest din Houston, dacă am putea exploata imaginația mea.

Furtuna de lacrimi trecuse deja și, cu brațul pe umărul ei, o conduse spre dormitorul principal.

– Ce părere ar fi avut Luke despre înregimentarea ta în lumea demodată a valeților?

– Am făcut-o după ..., după înmormântare, spuse ea ștergându-și fața. Doream o slujbă liniștită, de rutină și simplă. Genul acela de slujbă care îmi permitea s-o cresc pe Amy, oferindu-i confort și stabilitate.

Iar apăruse cuvântul acela: stabilitate.

– Am vrut să plec. După ce am plătit cheltuielile de spitalizare, nu mai rămăsese nici un ban din polița de asigurare, așa că am împrumutat de la socrul meu și m-am mutat în Anglia, unde m-am înscris la școala lui Ivor Spence.

– Pariez că Amy iubea Anglia, spuse el zâmbind.

– Camera asta e drăguță, spuse ea arătând spre setul de ferestre înalte, asemănătoare cu ale unei catedrale. Ar trebui să aibă geam securizat.

– O să-mi notez!

Hoinărea prin sufragerie și apoi prin baie, așa că nu-l auzi.

– Hei, aici poți juca baschet, spuse ea ițindu-și capul pe ușă și zâmbindu-i. E aproape la fel de mare ca cea pe care o ai tu la castelul Donovan.

Avea nasul roșu, ochii umflați și obrajii pătați de lacrimi. Se simțea cuprins de un sentiment de tandrețe.

– Ești atât de frumoasă când plângi!

Uimită, intră în baie și reveni spunând:

– Oglinda de aici nu spune asta!

– Lui Amy nu i-a plăcut în Anglia?

– Nu! veni răspunsul din baie.

Cum nu revenea, el păși peste un covor rulat și, ajuns în fața ușii, continuă:

– Nu pot înțelege de ce nu i-a plăcut lui Amy în Anglia?

– A fost o perioadă grea pentru ea!

Încercă robinetul și apa începu să curgă. Se aplecă deasupra chiuvetei și-și clăti fața până când roșeața aproape dispăru. Când își înălță capul, Reid stătea în spatele ei. Privirile lor se întâlniră în oglindă. El îi zâmbi și ea oftă, resemnată.

– Nu există prosop, se plânse ea, și el îi oferi batista. Tamponându-și fața, evadă trecând pragul băii cu Reid pe urmele ei.

– Ce s-a întâmplat, Margaret? Ce i s-a întâmplat lui Amy?

Se așeză pe un capăt al unui covor strâns sul. Stătea dreaptă, cu genunchii apropiați și acoperiți până jos de fustă. Nu voia să vorbească despre asta, nici nu voia ca subiectul să pară prea important, dacă-l refuza. Stătea imobilă, frumoasă și feminină, sperând să ascundă fisurile care-i subminau liniștea. Vocea aproape că n-o ajuta. Glasul îi tremura uneori, apoi urca și cobora, până să reușească să poată începe povestea ....

– Luke și cu mine am făcut totul ca s-o pregătim pentru moartea lui și ea a văzut o mulțime de morți în jurul ei în spital. Așa că atunci când de fapt și-a ieșit din formă ...

– Ce?

Un crâmpei de zâmbet îi ridică un colț al gurii, dar ea nu-i întâlni privirea.

– Asta i-a spus el că se pregătea să facă. Își va schimba forma de om într-o alta. Ei bine, de fapt ea a înțeles prea bine moartea tatălui ei. Chiar prea bine pentru vârsta ei, când alții cred că pot opri o mașină care rulează doar cu o mișcare a corpului.

– Îi era teamă că va muri?

– Nu, spuse ea ridicându-și mâna și frecându-și tâmpla. Se

temea că aș putea dispărea și eu.

Reid urmări mișcarea care o dădea de gol. Partea asta a poveștii ei n-ar fi vrut să fie auzită de el. Poate că nici ea nu vroia s-o audă. Dar, mai mult decât orice, se temea de distrugerile pe care le-ar fi avut zidurile refugiului care o proteja. Erau multe brețele pe care el le făcuse.

O compătimea, o compătimea cu adevărat, și, să fi fost altcineva, ar fi așteptat să apară empatia firească ... Dar cu Margaret nu era posibil. Cum putea să facă asta când propria lui apărare era la pământ?

Se așeză alături de ea, deajuns ca ea să-i simtă căldura fără să-l atingă, hrănindu-se cu iluzia unei eliberări.

– Ce ai făcut?

– S-a întâmplat că n-am putut s-o las cu bona, n-am putut merge nicăieri fără ea.

Amuți, amintindu-și.

– Și ție ți-a fost greu, ghici el, pentru că a trebuit să lași deoparte propriile suferințe ca să le vindeci pe-ale copilului.

Rămase surprins când ea se întoarse delicat într-o parte. O cercetă căutând indiciisă afle de ce s-a supărat.

Fără să-i lase timp de gândire, ea continuă grăbită povestea.

– În sfârșit, am făcut ce trebuia să fac de la început. L-am chemat pe socrul meu.

Un zâmbet blând miji pe chipul ei, îndulcind cutele încordării.

– Vorbești de bunicul pe care l-a vizitat vara asta? întrebă el, înfruntându-i intenționat neîncrederea. Cel din povestea cu crema de ras?

O auzi râzând ușor.

– Chiar el! Este un om minunat! Îi găsea tot felul de preocupări. Mergeau pretutindeni împreună prin Londra, vizitând locurile pe care el le văzuse în al doi-lea război mondial și luându-și legitimații de vizitatori la palatul Buckingham. Nu știu nici acum ce i-a spus, dar când a plecat, ea era liniștită.

– Și tu? întrebă el, cercetându-i atent chipul. Când ai pus piciorul în prag și ai înfruntat soarta?

Marginile liniștii ei începeau să se destrame.

– Îmm?

– Când ai plâns și ai jelit? Ți-ai pierdut soțul și țineai la el, cel puțin ...

– L-am iubit, spuse ea, cu sinceritate calmă, trecând testul lui.

– L-ai iubit. El a murit în urma unei boli ..., spuse el, de parcă pescuia și dorea ca ea să-i povestească despre asta.

Își coborâse ochii în poală, așezându-și degetele și ignorându-i prezența. O aștepta, dar cum ea nu-și ridică deloc privirea, continuă.

– A murit și te-a lăsat singură cu un copil, fără un sprijin material și cu datorii mari pentru cheltuielile medicale. Trebuie să fi fost o perioadă, în orele mici ale dimineții, când l-ai plâns.

– Într-adevăr, a fost, spuse ea prea grăbită, aproape cu vinovăție.

Cu un deget, îi ridică delicat bărbia și o privi direct.

– Nu ți-ai găsit niciodată prilejul să scapi de suferință?

– L-am jelit pe Luke în fiecare zi de când m-a părăsit, spuse ea apărându-se violent.

Își încrucișase brațele pe piept ca-ntr-o îmbrățișare, lăsându-l în afara ei.

Privirea îi alunecă într-o parte, ocolindu-l. Trupul își striga împotrivirea, dar el, ca un adversar nemilos, ignoră tot ce nu fusese spus și-i atacă vorbele.

– Chinul tău ar fi trebuit să pălească până acum! Există praguri pe care trebuie să le treci ca să te vindeci, să te pregătești să înfrunți din nou viața. Vrei să-mi spui că n-ai fost furioasă pe Luke pentru că v-a părăsit? Că n-ai certat destinul pentru planul nenorocit în care te-a inclus? Că nu l-ai implorat pe Dumnezeu să schimbe ce putea fi schimbat?

– Nu încerc să justific nimic, declară ea direct, ținând cu dinții de fiecare cuvânt. Nu e nicidecum problema ta!

– A devenit problema mea la duș!

Legănându-și un picior peste covorul făcut sul, îl încălecă și-și puse mâinile pe umerii ei. Îi cuprinse și-i mângâie. Cu voce blândă îi reaminti:

– Legătura noastră nu poate să crească dacă ești prinsă în trecut. Sorocul eliberării de trecut a venit și ...

Își ridică mîinile de pe umerii ei. Privirea ei, atât de timidă înainte, o căuta furioasă pe a lui.

– Nu sunt nefericită!

Simțea că începe să fie învins.

– Nu sunt nefericită; nu sunt prinsă în trecut, și știu că iadului nu-i pasă de ce este bine pentru noi.

– Sigur, draga mea, spuse el pe tonul unui contabil care-și împacă nevasta despotică, dar ea nu observă deloc nefirescul.

– Stai acolo atât de mulțumit de tine, un băiat bogat, care n-a fost nefericit niciodată în viața lui și îndrăznești să judeci și să consideri "perioada de jelanie" prea mică, spuse, fremătând de furie. Ești doar un idealist blestemat!

Îl prinsese acum. O plimbase cum dorise, pipăindu-i și eliberându-i durerea și furia. Dar piesa nu continua cum prevăzuse el.

Ca o felină care amenință, ea se ridică și-i prinse marginile tricoului, smucindu-l ca să i-l poată da jos.

– Cândva, rosti ea stând în genunchi și gâfâind, m-am luptat cu un copil de doi ani ca să-i iau tricoul, iar tu n-ai nici o

șansă.

Surprins că era comparat cu un copil de doi ani, se blocă, și ea profită de răgaz ca să-i tragă tricoul jos. Îl răsturnă pe jos și-i prinse cureaua pantalonilor.

– Ce-ai de gând? întrebă el oscilând între răbdare și uimire, când ea îi trase cureaua.

– Imaginează-ți!

– Margaret ..., se târa vocea lui.

Capitolul 9

– Nu vrei să inaugurăm noua ta casă?

Zâmbetul ei nu era blând sau generos, și nici feminin. Mai degrabă, decise el, părea de-a dreptul prădalnic.

– Casa noastră, insistă el, dar ea era nerăbdătoare să-l dezbrace.

Mai târziu, cu un gest blând, el îi îndepărtă de pe ochi șuvițele umede de păr.

– De câtă vreme durează asta? Trei ani?

– Nici măcar o săptămână, răspunse ea cu insolență.

– A, ți-ai amintit, spuse el mulțumit, când o văzu strâmbându-se.

– N-aveam de gând să te las vreodată să faci asta cu mine, să știi!

– Mi-a scăpat ceva? M-ai lăsat să fac asta cu tine? întrebă el cu sarcasm. Am crezut că mi-ai impus s-o fac! Aș fi putut să jur că mi-ai smuls hainele de pe mine și m-ai trântit jos, indiferentă la dorințele mele, și ți-ai satisfăcut pofta frivolă ...

– Ah, taci! Plăcerile mele frivole par să coincidă cu ale tale, știi asta!

– Știu!

Se aștepta să spună mai multe, dar el nu continuă. Își umezi buzele, dorind să-i explice că nu-i întotdeauna atât de nesăbuită.

– Ai dreptate! Sunt trei ani de când soțul meu a murit. Se întoarse cu gândul spre trecut și explică. Dar este mai mult de când n-am mai dormit cu un bărbat.

– Așa numești tu asta? spuse el tandru. Dormit?

– Știi bine ce vreau să spun!

Reid îi șterse lacrimile și o luă în brațe.

Ea își înălță capul și-l privi.

– N-ar trebui să-mi amintesc asta împreună cu!

Margaret se întreba dacă-l plictisise când Reid, zâmbindu-i deschis, o corectă hotărât.

– Luke este o parte din tine, o parte foarte importantă. Nu poți trăi opt ani cu un bărbat și să n-ai amintiri pe care să dorești să le rememorezi. Nu sunt chiar prost! N-aș putea fi gelos pe un om mort, dar voi deveni gelos dacă vei fereca

aceste amintiri atât de bine încât să simt că reprezintă o comoară pe care nu-mi permiți s-o pângăresc cu mintea mea de muritor.

– Uneori ..., ezită ea, dar trebuia să spună. Uneori aproape că îmi placi!

Amuzată fără să vrea, îi lovi ușor peste umăr și se ridică în picioare.

Privi împrejur și își adună lucrurile care, apoi se îmbrăcă.

– Ai de gând să zaci așa, despuiat, toată ziua?

– Vino aici!

– Nicidecum! râse ea îngrijorată. Nu ne putem pierde timpul într-o casă goală!

– Nu și dacă urmăm planul meu, fredonă el cu un zâmbet inocent de rechin. Vino aici!

– Trebuie să ne întoarcem! Bunicul tău ...

– Va fi încântat până la cer să știe ce facem !

– Cum ar putea afla?

– Bunicul? spuse el, ridicând capul surprins. Vestitul țintaș Donovan? Crezi că nu va afla? Ascultă!

Auzi și ea scârțâitul unei cheii în broască.

– Domnule Donovan!? Vocea unui bărbat pluti în sus pe scară, iar bocănitul picioarelor reverberă prin sufrageria goală. Domnule Donovan?

– Este constructorul, mormăi Reid.

– Mă duc să-l întâmpin!

***

Reid o prinse de braț în timp ce coborau aleea, dar ea îl îndepărtă, furioasă.

– Nu trebuia să-mi dai cravata când am coborât scările!

– Cum aș fi putut ști că o să-mi facă așa un semn cu ochiul?

– M-a jignit!

Îi întoarse fața spre el.

– Îmi pare rău! Doar că .... Sunt atât de mândru de tine, de noi, că vreau s-o spun tare, lumii întregi.

– Încearcă să te stăpânești, spuse ea, fără să pară mișcată de mândria lui.

Se îndreptă cu pași apăsați spre mașină și rămase acolo bătând din picior și așteptând să-i deschidă portiera.

Oftând, el se întoarse să privească din nou casa. Crezuse că e o idee minunată să-i propună acolo căsătoria, dar ea interpretase totul greșit, considerându-l rupt de realitate. Înainte să poată clarifica lucrurile, fusese tulburat de amintirile ei, apoi de trupul ei.

Pe moment, i se păruse o idee bună să-l seducă cu atâta violență. Acum nu mai era atât de sigură. Dacă fusese doar o ocazie să-și eliberezee furia, atunci reușise foarte bine. Dacă fusese o diversiune ca să-i evite întrebările indiscrete, își atinsese scopul, iar vina nu era a ei.

Nu putea să-și explice cum putuse să-i răvășească judecata cu recompensele ei trupești. Nici o altă femeie nu-l afectase atât de mult!

Era empatia care exista între ei și pe care el o folosea ca s-o necăjească. Acum descoperise că putea fi folosită și împotriva lui și voia s-o blesteme și s-o binecuvânteze.

Își spuse că ea evita căderile emoționale. Era prea liniștită ca să fi lăsat deoparte suferința. Singurul răspuns era că nu suferise niciodată după soțul ei. Problemele lui Amy le umbriseră pe ale ei, în timp ce tristețea își urma cursul firesc.

Odată ce Amy se vindecase, Margaret își ferecase cu hotărâre sufletul.

– Domnule Donovan, plecăm?

Reid o iscodi și o văzu bătând darabana în geamul de lângă ea.

– Sigur, scumpete!

El traversă aleea pe lângă botul mașinii și se opri. Pe capotă era zgâriat un telescop.

– Ce naiba? spuse el frecând desenul cu degetul și când

ridică privirea o văzu zâmbind superior.

– E la fel ca atunci când Amy a zgâriat, cu coarnele de la bicicletă, limuzina domnului Jim, îl informă ea. E un risc pe care ți-l asumi când ai copii în jur ...

***

– Nagumbi, am o sarcină pentru tine.

Nagumbi se așeză cu aceeași grijă cu care se mișca de obicei. Răsucind vraful de fotografii spre el, Reid ordonă.

– Vreau să știu cine sunt tipii.

– De unde aveți fotografiile? întrebă Nagumbi și le alinie una câte una pe birou.

– De la Cliff Martin. După spusele lui, Margaret ia prânzul cu târâtoarele astea de câteva ori pe săptămână.

Nagumbi evaluă dovezile.

– Este un motiv de îngrijorare?

– Nu știu. Reid se afundase în scaun și se freca la ochi. N-am încredere în Martin, și așa cum m-ai învățat, nu mă încred niciodată în informații care provin dintr-o sursă nesigură. Dar azi s-a întâmplat ceva care mă pune pe gânduri.

Nagumbi ridică din sprânceană și Reid clătină din cap,

obișnuit cu modul de a conversa al prietenului lui.

– Am dus-o pe Margaret la locul de la Univeritatea de Vest și i l-am arătat. Când am plecat, am verificat în oglinda retrovizoare și tipii ăștia doi erau acolo – spuse el arătând spre fotografii – și stăteau la colț, urmărindu-ne când plecam. Sau privindu-mă când plecam cu Margaret. Mă priveau de parcă eram un pervertit.

– Te-au urmărit?

– Nu pe drumul pe care am mers.

– I-a văzut doamna Guarneri?

– Aș jura că nu!

Nagumbi se lăsă pe spate în scaunul lui și bătu darabana cu degetele.

– Doar dacă e o actriță mai bună decât o crezi tu!

– M-am gândit la asta, spuse el clătinând capul. Poate că Margaret a fost oripilată, umilită, înspăimântată de moștenirea de un milion de dolari pentru fiica ei. Dacă joacă teatru, se irosește aici în Houston. Ea aparține Hollywoodului!

– Voi verifica asta, așa cum dorești. În aceeași idee, asta coincide cu propriile mele investigații.

– În ce privință?

– Când bunicul s-a întors, după tentativa de răpire, am considerat că raportul poliției este nesatisfăcător.

Reid nu părea deloc surprins.

– Pierre m-a avertizat! N-ai acceptat unele mici discrepanțe?

– Câteva. Când o să am un raport de care să fiu mulțumit, am să vin la dumneavoastră imediat. Pentru moment, trebuie să mă mulțumesc cu ceea ce este informație publică, spuse el cu mândrie rece. Desigur, cât îmi permite timpul, voi continua să-l supraveghez pe domnul Donovan.

– Care activitate crezi că va aduce cele mai bune rezultate?

– Informația publică, atunci când e folosită corect de oficiali, nu reprezintă altceva decât un instrument birocratic de confuzie. Cred că, ținând cont de obiceiul domnului Donovan de a face cum dorește, n-ar strica să-i supervizăm deplasările.

Fără să ezite, Reid ordonă.

– Fă-o!

– Îi voi căuta de îndată. Încă am convingerea că ar trebui să fiți atent la faptul că doamna Guarneri ar putea să nu fie ceea ce pare. Femeile sunt otrava omenirii, intonă Nagumbi, și Reid îl privi atent.

– Abigail îți face probleme?

– O femeie atât de scundă cu greu mi-ar putea face probleme. Expresia lui Nagumbi nu se schimbase și Reid își ascunse zâmbetul. Este mai mult decât o pacoste!

– Care este problema?

– Are impresia că noi doi am putea, spuse rotindu-și ochii

ca în fața unei amintiri dureroase, face împreună o pereche minunată.

– Poate că ați putea!

– Este prea tânără și prea extravagantă. S-ar putea s-o plictisesc foarte repede!

– Este de-ajuns de mare să știe ce vrea și extravaganța ei este exprimată doar de hainele și de bucatele ei. Abigail este la fel de dură ca o stâncă. Reid se legăna cu scaunul înainte și-napoi, examinându-și prietenul. Te dorește de vreo câțiva ani! S-ar putea să greșești!

Nagumbi înălță încet, cu demnitate, dintr-o sprânceană.

– Păreți să-i fi acordat oarecare importanță.

– Aș vrea să te văd fericit!

– Fericirea nu-i altceva decât o stare de spirit. Eu sunt mulțumit!

– Nu, eu vreau să fii fericit!

Chipul lui Nagumbi nu se clinti.

– Doamna Guarneri pare să aibă cu dumneavoastră o legătură de felul celei pe care doriți să existe între mine și Abigail. Sunteți fericit?

– Sunt fericit, frustrat, uimit, neliniștit, râse Reid.

– Îngrijorat!

– Și asta.

– Nu este posibil ca dragostea asta să vă anihileze orice

spirit de prevedere?

– Asta este dragostea? Uneori cred că este magnetism!

– Între doi oameni?

– Da. Știi, ne târăște să luptăm cu acest vârtej ...

– Foarte atrăgător, spuse Nagumbi cu aversiune calmă.

– Odată ajunși acolo, culorile și sentimentele luminează în jurul nostru și ne amețesc.

Reid oftă. Când fuseseră să vadă casa, avea intenția s-o ceară în căsătorie; acum se bucura că n-o făcuse. Lupta dintre sentimente și neîncredere îi sfâșia inima și-i tulbura mintea. Oare gândea lucid? Pentru prima dată în viața lui, se îndoia de asta.

– Nu pot, orbit de dragoste, să ignor realitatea! Sunt prea multe în joc aici!

– Mă bucur că încă realizați asta! Nagumbi ridică fotografiile. Nu ai nici o informație asupra acestor domni?

– Nici una! Va trebui s-o iei de la zero!

– Și credeți că ar trebui să dau credit pretențiilor lui Abigail de a o băga în seamă?

– Absolut!

– Fascinant!

***

– Scuzați-mă! Margaret păși în bibliotecă, mulțumită că demnitatea ei de valet era refăcută, un scut viabil împotriva bărbatului cu ochi căprui. Știți unde este bunicul dumneavoastră?

Reid își privi ceasul.

– Trage un pui de somn, cred. Nu-și face siesta de după-amiază, la vremea asta?

– Da, dar nu-i acasă. Am verificat!

– Există vreun motiv de îngrijorare?

Îi zâmbi superior, ca și cum n-o cred, ca și cum ar fi intrat doar ca să-l vadă pe el.

Deși nu vrusese să-i spună, ea hotărî că acum devenise o necesitate.

– N-o găsesc nici pe Amy!

– Când ai pierdut-o?

– Acum câteva clipe! Nu este unde credam, vorbi ea cu glas pierdut. Vreau să spun, și-a petrecut noaptea cu o prietenă și am sunat să văd când o trimit acasă.

– Și?

– Și mi-au spus că au făcut-o cu trei ore în urmă!

– În timp ce noi eram la casă?

Ar fi vrut să se ascundă în fața amintirii. Făcuse mai mult

decât un "tur" obișnuit al casei, și, în tot acest timp, fiica ei fusese neînsoțită, iar vinovăția unei mame nu cunoaște odihna. Aparent!

– Ai încredere în oamenii aceia?

– Desigur, spuse ea știind că sunase prea sentimental, dar hotarul firav al panicii începuse să se erodeze.

– În regulă, o încurajă el. S-a întors aici?

– Abigail a luat dejunul cu domnul Jim, spuse strângând pumnii și Reid văzu gestul care o dădu de gol.

– Apoi?

– Apo,i nimic. Nimeni nu i-a mai văzut de-atunci!

Își dădu părul de pe frunte, privind îngândurat pe fereastră.

– Ai verificat la piscină? Știi că bunicului îi mai place încă să se plimbe pe marginile lunecoase.

– Nu sunt acolo, spuse ea urmărindu-i privirea dincolo de fereastră. Mă tem că mă port prostește, dar pare atât de ciudat. Domnul Jim nu s-ar fi strecurat afară cu Amy, nu-i așa?

– De ce spui asta? spuse el întorcându-se și cercetând-o alertat.

– Ah, știu cum se enervează din cauza constrângerilor situației care s-a abătut asupra lui. Vrea să meargă unde vrea să meargă, când vrea. Și Amy, vorbi ea frământându-și mânile, Amy l-ar fi putut incita să facă orice.

– Nu cred să-i fi cerut bunicului s-o ducă afară când ea înțelege pericolul!

– Nu i-am spus niciodată exact ce se întâmplă. Toate amenințările astea cu răpirea au început după plecarea ei în vacanța de vară, și n-am vrut s-o îngrijorez când va reveni. Amy m-a sâcâit să-i iau rechizite pentru școală dar am fost ocupată. Până acum, n-am avut impresia niciodată că i-ar cere domnului Jim să meargă cu ea. Simțea că nu mai are aer, de spaimă. Am fost o proastă!

– Ai verificat să vezi dacă toate mașinile sunt în garaj? Dacă șoferul este la post?

Ea clătina încet capul, la fiecare întrebare.

– Din cauza asta am venit să te văd. O mașină și șoferul lipsesc.

– La naiba cu ascunzișurile bătrânului, spuse el ridicându-se din scaun, transformându-se dintr-un iubit plin de sine într-un nepot îngrijorat.Ce crezi că a făcut acum?

– Nu știu, răspunse ea, încrucișându-și mâinile, apoi iar schimbându-le între ele, pentru ca în final, amintindu-și de demnitatea ei de valet, să le lase în jos.

– Îl sun pe Cliff Martin; m-a asigurat că-i totdeauna disponibil pentru consultații. Ridică receptorul, apăsă tasta pentru apel automat si spuse: sunt sigur că este doar mult zgomot pentru nimic!

– Poate ai dreptate! Sunt așa de pisăloagă!

Simțea că o cuprinde o vagă ușurare când transfera responsabilitatea în mâinile pricepute ale lui Reid. O să descurce el asta! Încăpățânarea lui, încrederea lui, o îmbărbătau.

– Cu Cliff Martin, vă rog, spuse el în receptor. Aici e Reid Donovan, adăugă el și-i făcu cu ochiul, iar ea-i răspunse zâmbind slab. Încă mai zâmbea când ridică privirea și spuse: nu este normal să stau și să aștept la telefon atât de mult!

Bătea din picior, iar expresia liniștită a feței se transforma din nerăbdare în aversiune.

– Da? Cum adică nu-i la birou? Găsiți-l pentru mine! Aici e Reid Donovan! Nu, se pare că nu înțelegeți. Sunt cel mai important client al lui!

Neliniștită, veni alături de el și-și puse mâna pe brațul lui. Încă atent la conversația telefonică, clătină din cap sprea ea. Mâna ei resimțea încordarea brațului lui.

– Plecat din oraș? Cum să fie plecat din oraș? Ultima dată când a fost plecat, bunicul meu a fost răpit! Cine-i acum la telefon? Mama lui? Așa deci? Cine se aseamănă se adună, nu-i așa? spuse el trântind telefonul și chipul lui avea o expresie sălbatică atunci când se întoarse spre Margaret. O să-l sun pe unchiul Manuel!

O cuprinse pe Margaret de talie și se afundă-n fotoliu, trăgând-o după el. Margaret nu manifestă nici un fel de rezis-

tență; își dorea să fie aproape. Din stomac simțea urcând o răceală, o zvârcolire de durere și teamă. Se cuibări la pieptul lui, căutând căldur,ă și el o strânse mai aproape. Luă telefonul cu o mână, pe când cu cealaltă îi mângâia brațul.

Îndată ce i se răspunse de la capătul firului, începu să vorbească la fel ca un spaniol autentic.

– Bună, mătușă Dela! Ce mai faci? Da, bine, unde-i unchiul Manuel? Acoperi receptorul cu mâna și spuse: mătușa Dela, sunt preferatul ei!

Margaret putu auzi venind de pe fir un torent de fraze în spaniolă și-l vedea pe Reid încruntându-se. Vorbele lui deveneau tot mai insistente, tot mai dezgustate, și privirea îi rămase fixată de telefon când îl închise.

– Ce este? întrebă Margaret.

– Brusc, după atâția ani, mătușa Dela nu înțelege spaniola, spuse privind-o.

– De ce? șopti ea.

– Cred că nu vrea! Mi-a spus că o să mă sune unchiul. Că a dat un telefon și a plecat.

– O să te sune?

– Da, a spus că așa o să facă, adăugă el cuprinzând-o cu brațul celălalt. S-ar putea să ai dreptate! Ceva nu e în regulă aici, și n-o să ne placă când o să aflăm.

– Trebuie să facem ceva, spuse ea ocolindu-i îmbrățișarea.

– Ai vreo idee?

– Trebuie să găsim ceva!

– Hai să așteptăm telefonul! Sunt sigur că o să fie unul! Acum, liniștete-te! Ai nevoie de o minte limpede!

Nu voia să se liniștească. Voia să sară, să alerge oriunde și să se agite. Voia să se bată și să strige sau ... să facă orice. Fusese instruită cum să facă față unor situații ca aceasta, dar se rugase să nu se-ntâmple niciodată așa ceva ... Acum trecea prin așa ceva și în sufletul ei se simțea distrusă.

Avea dreptate, fir-ar să fie! Tot ce puteau face era să aștepte uitându-se în liniște la telefon. Când se reculese, se cuibări din nou în brațele lui.

– Ai verificat împreună cu Nagumbi? o chestionă el nerăbdător.

– Nu este în zonă.

– Am vorbit cu el acum nu mai mult de două ore, oftă el, frustrat. Unde-i toată lumea? Știu toți ceva și noi nu știm?

– Tare mă tem că da, spuse ea înfiorată și se apropie mai mult. Mă tem că da!

Liniștea căzu ca o piatră între ei. Hoinăreau pierduți în propriile gânduri, incapabili să se mintă unul pe altul, incapabili să se aline.

– Nu-i adevărat, tu știi, spuse el brusc.

– Ce? răspunse ea tulburată.

– Nu-i adevărat că sunt un băiat bogat și răsfățat, care n-a cunoscut o clipă de tristețe.

Fără să înțeleagă, începu să caute prin amintiri: nu spusese ea ceva în genul acesta, astăzi dimineață? Țipase la el și fusese violentă pentru că el își vârâse nasul într-un colț al durerii ei. Oare asta a spus ea? Se crispă de teamă. Își aminti ce-i spusese Jim despre părinții lui Reid. Cum a putut fi atât de insensibilă? Cum de i-a spus că știa fără ca el să-și dea seama câtă încredere avea Jim în ea?

– E adevărat, cred că sunt nebun după bunicul! M-a luat la el când lumea din jurul meu se prăbușea. Margaret înțelegea cât de stingherit era când îi spunea asta, pentru că Reid își alegea cuvintele cu grijă și nu-și ridica privirea.

– Am crescut în Seattle, știai asta? Ea încuviință, clătinând din cap. Este un loc minunat! Munții în spate și oceanul Pacific în față, și dealuri, și ploi, și aer proaspăt. Îmi place în Houston; mi-e bine aici, dar Seattle este paradisul pentru un băiat. Tabere, excursii, pescuit. Pe toate le-am făcut împreună cu părinții, spuse el, trăgând cutremurat aer în piept, iar ea simți o durere în suflet. Au murit când aveam opt ani. Nu eram ca Amy. Eram nepregătit!

– Dar ți-a purtat de grijă bunicul? întrebă ea.

– Da, dar chiar și așa! L-am detestat atât de mult!

– L-ai detestat? Era acum uluită. De ce?

– Ai mei nu erau pretenționși. Nu erau hippyoți și nici măcar excentrici. Tatăl meu evita banul și tot ce se baza pe el, iar mama dorea să-i educe pe cei săraci. Totdeauna am știut că, într-un fel bunicul ... îi disprețuia. Privirile li se întâlniră și între ei se născuse o legătură caldă și amuzată. Nu știu cum de era tata așa, dar cred că părerea lui era că banii, "accesoriul bunăstării", erau cauza dezinteresului tatălui față de fiul lui și că îi despărțiseră de tot, cu mult înainte. Așa obișnuia tata să-i numească accesorii.

– Apoi ai rămas cu bunicul.

– Da!

– Ce s-a întâmplat cu familia mamei tale?

– M-am întrebat asta mult timp după ce ea a murit. Obișnuiam să-mi imaginez că bunicul meu și-a folosit influența ca să-i îmbarce spre Siberia, spuse el fâcându-și din palmă un tunel pe care îl ținu în dreptul ochiului, în timp ce cu cealaltă mână învârtea de manivela unui aparat imaginar de filmat. Când au scăpat, s-au întors și m-au smuls din această viață înăbușitoare a luxului.

– Doamne, vrei să spui că nu asta era situația?

– Puști fără minte! Mama era orfană. Cred că însurătoarea cu o femeie fără familie și fără bani a fost un fel de revoltă care i-a reușit.

– Se iubeau? îi scăpă ei întrebarea.

– Doamne, da! Erau o familie, un cerc magic unde ceilalții puteau intra și ieși, doar dacă erau doriți. Uneori se-nțelegeau unul pe celălalt fără cuvinte și mă întreb cum reușeau. Își întoarse capul într-o parte și-și șterse o lacrimă de umăr. Margaret simulă că n-a observat. Mi-a fost atât de dor de ei. Voiam ca tata să mă așeze pe umărul lui și să mă azvârle în pat, iar mama să mă învelească.

– Când te-ai decis să-i acorzi domnului Jim o șansă?

– Nu m-am decis niciodată. Însă m-a transplantat dintr-o viață liberă în Seattle într-o existență de baiat de bani gata în Houston, făcând apoi tot ce-i stătea-n putere să fiu fericit. Eram un novice în privința asta, spuse el gemând și clătinând din cap..

Îl detestam pentru că trăia când părinții mei erau morți. M-am speriat când am început să țin la el și am fost într-adevăr înspăimântat când amintirea alor mei a început să pălească.

– Era bun și înțelegător?

– Jim? Ai înebunit? spuse el observându-i strălucirea ochilor. Ești amuzantă! Obișnuia să-și iasă din fire frecvent și-mi spunea să continui, ca apoi să iasă intempestiv afară. Așteptam să văd dacă m-a abndonat, dar se-ntorcea întotdeauna pentru mai mult. După o vreme, ranchiuna mea a scăzut. Nu mă puteam stăpâni pur și simplu. Mi s-a făcut milă de el și am devenit atent la ce-l interesa. L-am făcut atât de fericit dis-

cutând despre stocurile de petrol și prețul pe baril.

– Mi se pare că te-ai maturizat prea repede!

– Iei ce-ți oferă viața!

– Este dificil să fii copil, nu-i așa? spuse ea cu compasiune.

– Mda, dar m-a călit. Așa și cu Amy. Cât de călită crezi că ar trebui să fie?

– Ce vrei să spui

– Nu crezi că tu și cu mine am putea avea o casă unde ea s-ar putea detașa de eterna ei vigilență și unde să-i dispară tremurul buzei?

– Ce?

– Avem multe în comun, eu și Amy. Amândoi ne-am pierdut sprijinul prea devreme, suntem antrenați pentru călătoria prin viață. Sunt puternic pentru că sunt bărbat, pentru că trebuie să fiu. Ea este puternică pentru că altfel ai resimți asta ca pe un eșec.

– Ce? spuse ea indignată. Ți-am spus eu asta?

– Nu!

Fuira n-o lăsa să respire, dar simplitatea și siguranța răspunsului lui o înțelese.

– De unde știi?

– Sunt lucruri care o privesc pe Amy și pe care le-am observat. La petrecerea de ziua mea, ea era gazda neoficială. Pentru bunicul meu, ea era sprijin și tovarăș. Și mi-a spus cât de

mândră ești de progresele ei în artele marțiale.

– Orice femeie trebuie să știe cum să se apere singură!

– Nu vreau nici o dispută! Să nu mă înțelegi greșit, e o fată care știe să se apere. Dar a aflat că scapi de teamă dacă te aperi singur și acum este doar un pic mai mult din toate, când este cu tine.

– Tu crezi că ajuți? întrebă ea cu ostilitate crescută.

– Cred că și eu și ea avem nevoie să putem merge undeva unde putem tremura când ne este frică, să putem plânge dacă suntem răniți și unde să ne putem reface ca să-nfruntăm lumea.

– Ar trebui ca eu să fac toate astea pentru voi?

– Nu! Un zâmbet se prefigura în colțul buzelor lui și ea realiză că o adusese unde dorise . Eu și Amy vom face asta unul pentru celălalt, și mai mult, o vom face pentru tine.

– Pot să am grijă singură de mine!

– Sigur că poți!

– Mă învinovățiți pe mine pentru călătorie. Spui că dacă nu mă mut cu tine, o să fiu rea cu fiica mea. Unde ai învățat asta? Ăsta-i șantaj!

– Hei, dragoste, orice poate fi folosit!

Se ridică brusc și el nu o opri. Își frământa mintea, tulburată de ceea ce i se spusese, alunecând de la ideile fixe ale unui valet stilat la durere și angoase. Ea se plimba. El o privea.

– Scuzați-mă, vorbi Simon de la ușă. Ținea în sus un plic mare și neted; mâna îi tremura. Cred că este important!

Reid se ridică, fixându-l pe Simon cu ochi sălbatici. Margaret ajunse ca pe roți, smulse plicul și citi.

– Asta este, confirmă ea. Îl ridică și i-l arătă lui Reid, încă nedesfăcut. Știu că asta este!

Capitolul 10

Reid luă plicul maro din mâna ei, fără să-i atingă degetele și să-și dezlipească privirea de la ea.Cu o voce guturală, plină de durere, întrebă:

– Ce este, Margaret?

– Un bilet, răspunse ea frângîndu-și mânile, fixând plicul și așteptând ca el să-l deschidă. Reid stătea ca de piatră, încă ținând întinsă mâna în care avea plicul, așa că ea îi explică: de la răpitori. La fel ca celelalte bilete.

Nu-și retrăsese mâna care tremura ușor.Ea își ridică privirea, disperată să știe ce scrie în bilet, uimită de reținerea lui. Brusc, înțelese că el încă o mai suspecta. Fermecătorul ei iubit încă nu avea încredere în ea – asta îl durea – și nu-i plăcea.

Ea n-avea timp să sufere și șuieră:

– Ticălosul!

Îi smulse plicul și-l desfăcu rupându-l. Îl parcurse în grabă și-l aruncă pe jos. Se răsuci gata parcă să alerge spre ușă; brusc, se opri neștiind unde să se ducă.

El ridică biletul, îl citi, și cu o violență bine stăpânită îl împinse în buzunarul hainei. Ridică receptorul telefonului și tastă numărul poliției din Houston. Bătea drabana cu piciorul când ceru cu domnul Morris, reprezentanul poliției, și așteptă legătura.

– Unchiul Manuel? Ce dumnezeu faci acolo?

Unchiul lui drag nu părea așa plăpând, cum ar fi trebuit să fie un pensionar. Părea furios când îi răspundea.

– Încercam să obțin legătura cu patrupedele astea! Am renunțat la duritate și uite ce se-ntâmplă?! Se prăbușește toată șandramaua!

Realiză, cu senzația că o tonă de cărămizi i-au căzut în cap, că ar fi trebuit să înțeleagă ce se întâmplă cu săptămâni în urmă dacă n-ar fi fost atât de tulburat de proprii hormoni.

– Ce-ați făcut?

Răspunsurile pe care le primea îi făceau să strige, să se plimbe, să-și dorească să-l ia pe bătrân și să-l încuie într-o temniță.

– Și tu alături de el, îi spuse el lui Manuel. Planul tău a

aruncat în plasa răpitorilor doi ostateci, și pe toți sfinții, să faceți bine să fie amândoi acasă și în pat până la căderea nopții, altfel vă pun pe toți pe butucul de tăiat carnea al mătușii Dela! spuse el trântind receptorul, ridicându-l din nou și trântindu-l iar.

– Sunt amândoi în mâna răpitorilor, spuse el. I-au săltat în timp ce erau la cumpărături. Poliția nu știe unde i-au dus.

Se oprise și se uita la ea.

– Margaret! – spuse el cu tonul dur pe care îl folosea când ordona.

Tonul acesta avea totdeauna efect, dar acum Margaret nu se întoarse, nu se clinti din loc.

– Margaret, trebuie să stăm de vorbă!

– Am mai trecut prin asta, o auzi el șoptind. O să mă descurc eu! Știu ce trebuie să fac!

El îi privea spatele. Stătea înfiptă în vârful picioarelor, cu umerii ridicați și spatele drept. Ținea gâtul foarte încordat și brațele pe lângă corp, cu coatele atât de întinse încât îți dădeau impresia că sunt un pic răsucite înapoi. Avea palmele rigide, întinse, cu degetele răsfirate în formă de stea.

O înconjură, cercetând-o ca pe o statuie, și când îi văzu chipul, toată neîncredera lui dispăruse. Cât de stupid fusese accesul acela de scurtă paranoia! Tot universul ei era legat indisolubil de Amy. Toată dragostea ei maternă și toate temer-

ile se concentrau asupra unicului ei copil. Femeia asta nu și-ar fi trimis niciodată copilul în fața primejdiei, nici pentru bani, nici pentru alt motiv.

Temându-se s-o atingă, speriat că s-ar putea dezintegra, el spuse încet:

– Poliția știe deja despre bunicul și despre Amy. Acum lucrează să-i găsească!

Ea își mișcă doar ochii spre el.

– Am mai trecut prin asta înainte, spuse ea cu o convingere înfrigurată. O să mă descurc eu!

– Da, știu, o liniști el. Hai să stăm jos, vrei?

– Nu, răspunse ea pe un ton inert, fără emoție.

– Margaret, doar n-o să stăm în picioare, aici.

– Stai tu jos!

– Nu, nu-i nimic. O să stau aici, cu tine!

Căuta în jur ceva, orice ar fi putut s-o ajute să iasă din starea în care intrase. Totul părea atât de normal. Calculatorul zumzăia, cărțile lui zăceau răspândite pe birou. Pe marginea biroului se afla un instantaneu cu Amy și bunicul lui, la petrecerea de ziua lui. Într-un pachet ordonat, pus în agenda lui se aflau actele casei de la Universitatea de Vest. Aici nu exista nimic cu care ar fi putut s-o ajute. Instinctul îi spunea s-o ducă afară, afară sub copaci, la piscină, oriunde lumina soarelui i-ar putea topi încordarea.

– Hai să ne plimbăm, murmură el.

Ea se legănă o clipă, stând încă pe vârful picioarelor.

– O plimbare? O plimbare? Vocea ei avea inflexiuni care păreau o altă limbă. Bine!

Se destinse lent din încordarea ce-o ținuse în vârful picioarelor și reveni pe călcâie. Revenise doar la statura atât de familiară lui, fără vreo altă schimbare. O sprijini să înainteze spre ușă și în fața lor apărură Simon și Abigail, care-i priveau cu teamă.

– Ce vești? întrebă Abigail.

Înaintând lent și continuu, el o puse în temă.

– Bunicul a fost răpit și Amy e cu el.

Abigail gemu și-și acoperi ochii cu mâinile, dar Reid nu putea permite altcuiva să cedeze. Casa trebuia adminstrată în continuare așa că întrebă:

– Vrei să verifici dacă există de mâncare, ceva mai ușor, pentru ei, când vor veni? Ea își lăsă mâinile jos, descoperindu-și fața și-l privi. Trebuie să fie ceva ce poate fi păstrat, până ajung ei aici.

– Sigur, domnule Reid, îi răspunse ea cu voce liniștită.

– Poate o supă sau o salată, sugeră el.

– Știu cum să gătesc o cină fără oră fixă, pufni iritată Abigail, dând să plece. O să mă ocup de asta!

– Mulțumesc! Mă scapi de-o grijă!

Pe culoar, Reid o opri pe Margaret pentru o scurtă pauză.

– Simon?

– Domnule? răspunse prompt lacheul lângă el.

– Eu împreună cu doamna Guarneri vom ieși afară. Am nevoie de un telefon mobil, cu clamă pentru curea.

– Imediat, domnule. Dar lacheul nu se clinti. O fixa concentrat pe Margaret.

– E în stare de șoc, explică Reid.

– Doriți să vă aduc o pătură? N-ar trebui să stea întinsă?

– Nu pot nici măcar s-o fac să stea jos. Sunt sigur că aerul de afară o va încălzi.

Simon încuviință și dispăru, revenind într-o clipă cu telefonul cerut.

– Are semnal oriunde în zonă, îi spuse lui Reid. Domnul Jim l-a setat. Acesta are și stație. O să vă sun dacă se-ntâmplă ceva aici.

– Mulțumesc! Știu că pot conta pe tine, spuse bătându-l amical pe umăr și conducând-o pe Margaret spre ușa de la intrare.

Simon sări să i-o deschidă și ei păși afară în lumina soarelui. Căldura înăbușitoare de august lăsase loc unui septembrie mai blând.

Reid aruncă o privire îngrijorată spre Margaret, a cărei stare părea să nu-și găsească rezolvare. Incapabil să mai suporte, o

opri în verandă și-i desfăcu cravata și gulerul. În tot acest timp ea privea în gol, și-l urma supusă când i-o cerea.

Unde s-o ducă? Nu puteau cutreiera așa, fără nici un rost, dar s-o așeze jos i se părea o cruzime. Era nevoie de ceva care să-i schimbe gândurile, iar el avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția. În timp ce treceau pe lângă colțul casei, îi veni o idee.

– Vino, murmură el. Am ceva să-ți arăt!

Vedea clar că pentru ea nu mai conta unde mergeau sau ce voia să-i arate, dar continua, de dragul normalității, să spună vrute și nevrute.

– Nu așa arăta planul meu să-ți fac o surpriză, dar poate e mai bine. E doar un substitut, așa cum e un șal călduros sau ursulețul favorit.

Când deschise ușa spre garajul unde stăteau cele cinci mașini, aerul rece îi înconjură. Aprinse lumina și o conduse în spate trecând pe lângă mașini, spre o ușă din spate. Precaut deschise ușa magaziei de piese; era deja lumină înăuntru.

Mirosul de lemn proaspăt de cedru se răspândea și nasul lui Margaret fremătă.

– Lasă-mă pe mine primul, o instrui el, și ea aștept docilă afară. El își verifică oaspeții și apoi strigă:

– Ok, poți intra acum!

Imitându-l, ea se strecură înăuntru. Vedea cum privirea i se

lumina, cum încântarea topea gheața de pe toată înfățișarea ei.

– Ah, cățeluși! Ochii ei străluceau de-o bucurie caldă. De unde îi ai? O să mă lase mama lor să-i ating? Ce vârstă au?

– Adăpostul de animale; dacă ești atentă; aproape patru săptămâni.

Mișcâdu-se cu grijă, ea îngenunche lângă coș.

– Sunt fermecători, și sunt aurii! Întinse mâna spre cățelușă și o lăsă să-i miroasă mâna. Sunt golden-retrieveri?

– Golden-retriever, setter irlandez, și au părăsit adăpostul pe bază de legitimație.

Ea râse, aproape firesc.

– Corcituri, gânguri ea spre cățelușii rostogoliți în coș.

Curați, strălucitori, dominatori, se cățărau pe margini și cădeau în boticuri, grăbiți să fie primii care-și salută vizitatorii. Mama lor stătea dreaptă pe molton, privind cu ochi temători cum puii adulmecau și scheunau, fără ca ea să împiedice. Când Margaret se așeză jos, pe podea, ca să le facă mai mult loc, un explorator mai îndrăzneț își agăță gheruțele ascuțite de ciorapul ei și il rupse. Îl pescui și-l ridică sus, aproape de obraz.

– Hei, ai grijă! El o mușcă de nas, clămpănind viguros din dinți. Ah, tu ești un lipicios!

Un alt pui se cățără în poala ei, legănându-se ca într-un

hamac, atârnat de fustă. Un al treilea o prinse de manșetă.

– Nu sunt scumpi? Sunt cinci?

– Mda, încuviință el absent, întreținându-se cu propriul lui vizitator. Erau aproape să fie eutanasiați și n-am putut să suport asta, așa că i-am smuls pe toți.

– Ce are bunicul de gând cu ei? întrebă ea, plimbându-și mâna pe blănița moale și cârlionțată a puiului din poală, fără să se supere pe năsucul rece care o împungea în palmă.

– Bunicul? N-are nimic de gând cu ei! M-am gândit că am nevoie de un câine!

– Un câine?

– Așa că am devenit un pic sentimental! spuse smucind ușor piciorul de lângă micul prieten. Ăsta-i pantoful meu! continuă el strângându-și picioarele sub el, după moda indienilor. Am prieteni care au copii. Când acești drăcușori vor fi înțărcați, toți finii mei vor primi, în dar, un cățeluș.

– Câți fini ai?

– Patru! Nouă ne rămân mama și un pui, spuse el cercetându-i chipul. Crezi că Amy ar dori să-l păstreze? Îl privea, uimită. Câinii sunt pentru casa noastră. Casa noastră, cea pe care ți-am arătat-o astăzi. Încă îl privea cu ochi bolnavi și speriați. Tu, eu, Amy și câinii.

– Dumnezeule mare! exclamă ea, punându-și mâna pe stomac și ghemuindu-se, până când fruntea îi atinse

genunchii. Nu mai pot îndura! Puiul din poala ei scheună încercând să scape și Reid se aplecă spre ea.

– Margaret, spuse el răgușit, iubito, totul va fi bine!

Se aplecă, învăluind-o protector cu brațul și auzi geamătul ei.

– Am mai trecut prin asta înainte, dar acum nu pot să mai fac față!

Cățelușul din poală și cel care-i clămpănise nasul scheunară la unison, de parcă i-ar fi răspuns. Unul îi linse cu fervoare obrazul, iar celălalt își freca pe-o parte boticul de palma ei. Reid o așeză în brațele lui.

– Iubito, trebuie să ai încredere! Ai puțină încredere!

– Încredere! zise ea. Încredere! Este una din groaznicele ironii ale soartei, din nou! Ultima dată a fost Luke! De data asta este Amy! M-am măritat cu un doctor care trata cancerul și el moare de cancer. Am ales o carieră care să-i ofere siguranță fiicei mele și e răpită din cauza asta!

– Soțul tău?

– Mort de cancer. În același spital în care a luptat să salveze vieți. Cel mai bun tratament nu l-a putut salva, nu l-a putut salva de suferință. L-am iubit și l-am privit uscându-se, devenind o umbră. L-am văzut pierzându-și părul și controlul asupra propriului trup, și l-am văzut făcând infarct și stop respirator. L-am văzut intrând în remisie – de două ori. I-am

ascultat pe doctori spunând că l-au salvat – și el a murit. Parcă mi-aș fi petrecut toți cei trei ani stând pe coridor, în așteptarea rezultatelor testelor, operațiilor și chimioterapiei. Așteptând acolo, cu aceste nenorocite lumini fluorescente pâlpâind. Privindu-le, în orele în care-mi luau pentru el sânge ca să-l trateze. Așezată pe un scaun tare, în cameră, încercând să-i dau putere, cu mângâierea mea. Privindu-l în lumina aceea îngrozitoare și știind că nu va merge. Margaret își ridică privirea spre el. Nimic nu l-a putut ajuta!

O privea și vedea cum amărăciunea îi dispare. Chipul ei se îmblânzea, ochii ei se umpleau de lacrimi; o durere moale, blândă se năștea și creștea. Suspinele îi scuturau trupul cu mult înainte să se materializeze în sunete și ea își îngropă fața în scobitura gâtului lui, zguduită de un acces de plâns. Se agăța cu degetele de umerii lui, gemea de parcă era pe moarte.

– Acum au luat-o pe Amy a mea! Mi-au luat copilul!

El nu scotea un cuvânt. Nu-i oferise alinare doar de dragul de a o strânge în brațele lui. Se întâmplase asta doar când ea uitase de sine. Cuvintele ei erau o revela?ie pentru el, iar refularea de energie și durere îi putea induce o stare de catharsis. Era explicația sarcasmului cu care se retrăgea, neîncrezătoare, din fața iubirii, și a fricii terifiante de intimitate. Fiecare pas al călătoriei îl făcuse alături de soțul ei, sângerase alături de el,

gustase bucuria alături de el, îl ținuse în brațele ei atunci când murise. Nu știa dacă sufletul ei mai putea duce durerea iubirii și nu-și putea aminti bucuria ei. Renunțase cu totul la ea, de teamă că s-ar putea atașa; dacă ar fi iubit n-ar fi suferit din nou?

Când renunță încercând să-l protejeze, lacrimile ei se prelinseră pe umărul, pe pieptul lui. Uneori poposeau pe brațul lui. Într-un târziu, accesul de plâns încetă și se sprijini de el, amorțită de emoție. O vreme stătu cu fața întoarsă, ferindu-se de el, dar până la urmă se reîntoarse în brațele lui și-l privi.

– Ești cel mai răbdător bărbat pe care l-am întâlnit vreodată!

– Arăți ca naiba, spuse el privindu-i chipul de porțelan, plin de pete roșii.

– Mulțumesc!

Nu încercase nici o clipă să-și ascundă fața, observă el încântat. Acum căpătase destulă încredere să-l lase s-o vadă răvășită de disperare, pentru că știa că nu-i va întoarce spatele.

– Ai speriat cățeii, spuse el cu reproș.

Se uită la cățeii care stăteau dea valmă în coș, lângă mama lor.

– Bieții mielușei!

– Îți dai seama că totul s-a schimbat?

– Ce?

– Acum te înțeleg!

Se foi ca și cum s-ar fi simțit stânjenită, dar se simțea de-ajuns de bine ca să spună:

– Încă mai există explicații de dat, dar ai câștigat. Sunt înfrânt!

– N-am avut intenția asta!

– Dumnezeule, știu!

Încântat de refuzul ei sucit, îi îndepărtă cârlionții umezi de pe frunte.

– Ce ți-a spus poliția? întrebă ea.

– Nu era doar poliția, era unchiul Manuel.

Zâmbi, o veselie adâncă. Evident, asta era o noutate pentru ea. În birou nu auzise nici un cuvânt, nu mai observase nimic după ce a citit biletul. Ochii i se rotunjiră și colțurile gurii se lăsară.

– Ce făcea acolo?

Cuvintele rămâneau în urma gândurilor și ea începu să se ridice încet în picioare.

– Ce-au pus la cale el și domnul Jim?

– Există un șantajist în oraș care se năpustește asupra rudelor în vârstă ale celor bogați ...

– Știu asta, îl întrerupse ea neliniștită.

El puse degetul pe buzele ei.

– Și poliția știe cine este. Nu că mi-au spus-o mie. Dar se

joacă de-a baba-oarba, pentru că nu reușesc să îl prindă în flagrant și le-a scăpat printre degete ultima oară. Și, cum încă operează, dar nu știe că ei ...

– Știu, spuse ea neliniștită, agitându-și mâna. Am prins ideea! Continuă!

– Așa că, ajutați de dragul meu unchi, bunicul meu a fost momeala.

– Bătrânul ăsta n-are minte, spuse ea pe nerăsuflate. Ar fi trebuit să-mi dau seama că și-a vârât degetele în plăcintă. Stai să vezi ce-o să-i fac dacă pun mâna pe el!

– Ne-au împins unul spre celălalt, ca la baba-oarba, ca să-și camufleze acțiunile.

– Doar că lucrurile au evoluat peste așteptări, spuse ea încleștându-și pumnul.

– Dacă asta reprezintă o consolare, unchiul și-a cerut scuze pentru Amy. Nu le-a trecut prin minte că va fi răpită. S-au gândit că șeful fiind plecat din oraș, nu se va întâmpla nimic.

– Plecat din oraș?

Se priviră, și, imediat, Margaret întinse mâna spre buzunarul ud al tricoului lui. Ținea între degete biletul îndoit și pătat de lacrimi.

– Aș fi putut să-l miros când am plâns.

– O țigară, spuse el strâmbând din nas cu dezgust. O țigară ieftină ce trebuie să fi provenit de la Woolworth.

– Am avut dreptate tot timpul, spuse ea, ca și cum ar fi luat o îmbucătură din ceva ce mirosea ciudat.

– Și eu. De fiecare dată când îl vedeam pe Cliff cu privirea lui de oaie proastă, îmi imaginam că totul este pus la cale de cineva mult mai inteligent, declară Reid cu o furie stăpânită. Intuiția meu îmi spunea altceva, Pierre încercase să mă avertizeze, dar ...

– Domnul Jim, Manuel, poliția, chiar și informatorii mei m-au mințit, spuse ea, ridicându-se în picioare și scuturându-și fusta.

– Informatorii tăi?

– A, da. Am continuat verificările cu detectivi autorizați, pentru că am crezut că tot aranjamentul dă de gândit, iar acești domni de încredere m-au asigurat .... Vai de ei dacăîmi cad în mâna. O să-și dorească să nu se fi născut. Îi voi spune tatălui lor ce s-a întâmplat și-o să-i spânzure de gaica de la haină.

– Multă lume va atârna așa!

– Cu siguranță, șopti ea, cu fața întunecată, dacă i se întâmplă ceva lui Amy se vor atârna singuri!

– Nu i se va întâmpla nimic. Pe toți sfinții, nu va păți nimic!

El îi luă biletul și-l citi din nou, cu glas tare:

Se pare că aici există un eșec de comunicare. Vreau banii

pentru dragul Bunic, dar am luat-o și pe fetiță. Asta va crește potul. Și potul va crește dacă nu cădem la învoială. O să te caut eu să-ți dau instrucțiuni!

– De data asta, nu este imprimanta bunicului.

– Ce ușurare, spuse ea cu sarcasm.

– De fapt, înainte n-a răpit pe nimeni, niciodată!

– Ce?

– Doar amenință cu răpirea și victimele îi dau banii. N-a trebuit să răpească într-adevăr, niciodată pe cineva.

– Deci, e un amator! N-o să fie prea greu să-l înfruntăm.

– Mda, este un amator, dar e nervos. Înainte, au mai fost cazuri de șantaj, dar acum este vorba de o răpire cu intenția vătămării victimelor. Să sperăm că nu uită că scopul lui este să pescuiască în ape tulburi, acum că s-a vârât în gura lupului până la subțiori.

– Cum a reușit poliția să dea totul peste cap de două ori consecutiv?

– Cum de ne-a putut păcăli Cliff așa de bine, încât să ne adoarmă vigilența? spuse el îndreptându-se spre ușă. Este viclean și inteligent. Plecat din oraș, i-auzi?

Înclinând capul, ea întrebă:

– N-ai spus poliției că avem un bilet, nu-i așa?

– De ce mă-ntrebi?

– Pentru că n-au venit aici să-l cerceteze!

– O să primești o bomboană! Poliția n-ar face nimic altceva decât să-l pună în dosarele ei, pe când nouă ne-a oferit indiciul de care aveam nevoie.

– Asta înseamnă, gândi ea stând cu capul plecat, că șoferul n-a murit.

– Ce șofer? întrebă el confuz.

– Nu-ți amintești? Șoferul suspect pe care l-am angajat? Cel care avea și acordul poliției? Cred ... Știu acum că a fost angajat să-l apere pe bunicul tău. După prima tentativă de răpire, poliția n-a vrut să te lase să-l interoghezi, așa că a spus că a murit. Nu este mort!

– Ar fi fost dacă-mi cădea în mână!

– Așa-i, spuse ea zâmbind. Dar am conștiința împăcată că nimeni n-a murit din vina mea. Se aplecă să mângâie cățelușii pentru ultima dată și porni spre ușa pe care el o ținea deschisă. Acum ce facem?

– Nimic, și asta mă irită. Dacă am avea vreun indiciu despre locul unde ar putea fi, am merge după ei!

Ea se prijini de cadrul ușii, ca și cum vorbele lui i-ar fi luat pământul de sub picioare.

– Va trebui să mergem noi după ei?

– Pierre spunea că întreaga poliție minte, spuse el strâmbându-se. Întreba despre corupție, insinuând ...

– Încă n-ai încredere în ea?!

– Tu ai?

– Păi, eu ... da! spuse ea înroșindu-se. Ei sunt polițiști! Oamenii obișnuiți n-au cum să încerce să-i salveze pe alții. Cineva care nu știe ce fac ei ar putea ...

– S-o dea în bară?

Prinzându-i privirea, îi reaminti debandada pe care o generase poliția în toată povestea asta.

– Mă întreb dacă nu cumva cineva din poliție nu subminează intenționat cazul, iar dacă n-o face, atunci ei lucrează al naibii de prost.

Telefonul lui sună în același timp cu cel de pe peretele garajului. În timp ce-l ridica pe al lui, îi făcu semn spre cel de pe perete.

– Reședința Donovan, răspunse Margaret.

Vocea pe care o auzi era ultimul lucru la cre se așteptau.

– Mama?

– Amy!?

– Mama, ascultă ...

– Amy, ești bine? Vorbește mai tare, abia te aud!

Mâinile ei încleșate pe receptor trosniră zgomotos și-și ridică privirea să vadă dacă Reid observase.

– Amy, sunt eu, Reid. Unde ești?

– Într-o cameră de hotel, în oraș. Văd, pe ferastră, blocuri

înalte. Pe indicatorul de stradă scrie Mount Phegley și, peste drum, este Schmidt. Acolo este un hotel; ne-a dus la etajul trei pe aleea -.

– Cine v-a dus? întrebă el.

– Grasul ăla uriaș, domnul Martin, spuse Amy cu glas furios.

– Așa am crezut și noi, iubito. Continuă, spune-ne mai multe!

– Este o ieșire de incendiu chiar în fața ferestrei și așa am putut ieși. Am fugit pe scară și, când am zărit o fereastră deschisă, m-am strecurat în camera asta dezgustătoare. De aici vă sun.

– Te-a urmărit?

– Nu încă! Nu a observat când am plecat. Când Nagumbi a spart ușa, eu am ieșit pe fereastră și am auzit o împușcătură.

Pentru scurt timp vocea fetei se subțiase a plânset și Margaret îi spuse:

– Liniștește-te, fetițo!

– Cine pe cine a împușcat? o chestionă Reid.

– Nu știu, spuse ea cu amărăciune. Mă tem că este Nagumbi. Cliff avea pistol.

Reid își frecă tâmplele.

– Nagumbi nu poartă niciodată unul. L-am avertizat! Continuă Amy!

– Trebuie să veniți și să-l luați pe domnul Buni și să-i aduceți pastilele. El plânge și e foarte palid, iar grasul ăla îi tot spune c-o să-l împuște dacă moare!

– Venim acolo cât de repede putem, îi promise Reid. Amy! Vrei să faci ceva pentru mine?

– Da, spuse ea fără ezitare.

– Ieși afară din camera aia. Coboară în hol și fă mult zgomot. Vezi dacă-l poți face pe Cliff să te prindă iar.

– Nu! țipă Maragret, dar Reid o ignoră.

– Dacă Nagumbi trăiește, o să vină la tine. Dacă Cliff este în viață ... nu-i spune, altfel o să vă mute de-acolo și n-o să vă mai găsim.

– S-a făcut! spuse ea cu glas slab și îndepărtat. Apoi vocea ei se auzi mai tare. Așa o să fac! Oricum, nu-l pot abandona pe Buni!

– Acum, dă-i drumul, aleargă, îi ceru Reid. Te iubim!

– Și eu vă iubesc!

Convorbirea se întrerupse și Margaret șopti:

– Ah, copilul meu!

Privirea lui îi cerea iertare.

– Este tot ce putem să facem mai bine, spuse el cu tristețe. Îi cerea iertare și ea trebuia să i-o acorde.

– Știu! spuse ea traversând garajul și luându-i mâna într-a ei. Am încredere în tine! Am încredere mai mult decât în

oricine! Știind ce voia să facă, ea încă șovăia. Nu vrei să chemăm poliția, așa-i? O vom face noi singuri, nu-i așa?

– Dacă ți-e greu, poți rămâne aici!

– Nu! răspunse ea scurt.

– Ce-ar fi să-i lăsăm lui Simon un mesaj, ca să telefoneze la poliție, să zicem, în două ore?

– Ce să zic ...

– Amândoi cunoaștem tehnici de auto-apărare și avem un interes în acestă răpire, pe care poliția nu și-l poate imagina.

– Când sunt implicați civilii în cazuri din acestea, emotivitate lor îi mobilizează de obicei, repetă ea ceva ce auzise de o sută de ori.

Sentimentul vinovăției se atenuase și adăugă:

– Pe de altă parte, am putea să ne strecurăm înăuntru și să rezolvăm lucrurile fără arme, dar mi-e foarte teamă că fiica mea ar putea fi prinsă într-un schimb de focuri.

– Îi vom elibera, promise el. Acum, e rândul nostru!

În babilonia de limbi și accente, engleza curată pe care o vorbea sărea în ochi. Și ținuta ei zveltă o făcea ușor de remarcat. Dar Margaret decoperi că, în partea estică a Houstonului, costumul de ninja și mersul pe furiș nu atrăgeau atenția. Se bucura că își putea ascunde părul blond sub cagula neagră, chiar dacă transpirația i se scurgea toată pe spate. Ar fi trebuit să-l asculte pe Reid și să-și dea cu cremă de camuflaj pe față.

Pe aleea plină de gunoi și de fum, doar pielea ei albă strălucea vizibil. Tuși, neputându-se abține.

– Miroase de parcă cineva a prăjit capete de pește în ulei de motor!

– Mda, spuse el neatent. Se aplecă, sprijinindu-se de containerul cu gunoi, și studie clădirea care se înălța în lumina crepusculară.

– Ce părere ai? Crezi că e ăla?

– Ți-am spus ce cred! Amy se poate înșela asupra etajului, dar nu greșește niciodată în privința străzilor. Copilul are spirit de orientare și știe să citească. Margaret privi în sus, spre câteva ferestre fără pervaz de pe scara de incendiu. Nu-mi imaginez că a văzut pe unde mergea când a urcat scările interioare. A coborât în fugă, panicată, pe scara de incendiu, oare să fi numărat greșit? În plus, există două rânduri de scări care duc al etajul patru, iar parterul nu are scări. Trebuie să tragi jos ultimul set de scări de deasupra.

– Probabil că asta a derutat-o, spuse el. Foarte bine, o să ne cățărăm, în liniște, la etajul patru. Dacă facem vreo greșeală, zâmbi el, avem timp doar cât să nu fim împușcați de vreun chiriaș necunoscut.

Zâmbetul lui o îmbărbăta. Inima îi bătea și răsufla agitat. Cu toată teama pentru viața copilul ei, gândul că găsiseră în sfârșit o soluție îi crescuse pulsul, iar încrederea în partenerul

ei era ca o porție de cofeină. Avea nevoie de propria șansă ca să-l îngenuncheze pe Cliff și nu de ore pline de neliniște, așteptând un telefon de la poliția care, până acum, o dezamăgise. Știa că poliția i-ar fi spus că siguranța pentru viața ei și a fiicei ei era ridicol de redusă, iar ea recunoștea că spectrul unui glonte rătăcit o hăituia. Știa că se putea apăra singură, iar Reid era mult mai pregătit ca ea. Oricare erau riscurile, erau amândoi pregătiți să-i salveze pe cei dragi din mâna criminaluilui.

– Vino, spuse el atingându-i brațul.

Îl urmă pe sub scara de încendiu, până ajunseră lângă o fereastră blocată cu scânduri.

– Hai sus, spuse el, împingând-o către marginea metalică a containerului și urmând-o. Scara atârma mult deasupra lor și el îi spuse:

– Pune laba piciorului aici!

Sprijinindu-se cu mânile de cărămida veche, își puse piciorul în șaua improvizată de palmele lui. Mormăind, o împinse deasupra capului și ea prinse bara de fier a scării. El își trase mâinile și ea se legănă suspendată, cu chipul încordat.

– Cineva și-a lipit guma de mestecat pe bară!!

– Nu trebuie să aluneci, spuse el în șoaptă, ignorându-i cuvintele.

Agățată în mâini, ea înaintă spre capătul barei și se ridică

trăgându-se în mâini. Platforma de metal decolorat pe care se odihnea îi făcu greață și își privi mâinile.

– Dă-mi coarda, murmură ea.

Prinse scara și se pregăti s-o lase în jos. Oricât de atentă fusese, scara se desfăcu gemând cu tristețe ruginită.

– Liniște, îi ordonă el.

– Doar ploaia și Dumnezeu poate ști ce ține lipite laolaltă lucrurile astea. Fir-ar să fie! M-am înțepat, spuse trăgându-și mâna înapoi.

– Sângerezi?

– Nu-i exclusă cangrena, răspuse ea înfiorată. Își scutură picăturile de sânge și-și văzu mai departe de treabă.

– Vino aici, gesticulă el.

Se lipi cu spatele de zidul clădirii, ferindu-și capul. Deasupra ei se auzi o fereastră deschizându-se cu smucituri. Putea auzi clar o voce plângăreață, era vocea copilului ei.

"– Mie cald! și răspunsul sfișchiuitor al bărbatului aplecat peste pervazul de deasupra, Cliff.

– Am deschis iar fereastra, copile.

– Au sosit deja polițiștii! pluti în noapte vocea clară a lui Amy. Este ora opt și jumătate. Vor fi aici în curând.

– Ah, ai fixat alarma la ceas, se răsti Cliff.

– Nu, dar un infractor prost ca tine, cu greu i-ar putea păcăli mai mult timp, spuse Amy cu voce calmă și rațională,

fără urmă de teamă.

– Încrederea ta în mine mă copleșește!

Cliff plecase de la fereastră. Vocea era mai vagă, însă Margaret încă o putea auzi pe Amy.

– Un infractor isteț i-ar fi adus pastilele domnului Buni. Un cadavru mort nu face bine!

Din fundul camerei o voce tremurătoare spuse:

– Când spui cadavre moarte faci un pleonasm, Amy. Toate cadavrele sunt moarte."

Margaret se ridică. Domnul Jim trăia și Amy nu părea înspăimântată, altfel ar fi încetat să-l tot înțepe pe Cliff Martin. Ar fi fost cu adevărat îngrozitor să se întâmple așa!

Ea privi în jos, spre Reid și comunicau doar din priviri.

Copilașul ei era aici și aproape că-l putea atinge.

Bunicul lui era aici și avea nevoie de el.

Margaret prinse din nou scările și le trase cu o forță care îi lipsise înainte. Se auzi doar un scârțâit scurt, de metal care se freacă. Zgomotul fu absorbit de tumultul constant al orașului, de zgomotul autostrăzii din apropiere, de strigătele bandelor care acaparau străzile.

Reid le uni și-i făcu semn că totul este gata.

Ea înclină capul, încuviințând, apoi își privi mâinile. Erau murdare de la efort și un tremur ușor îi trăda neliniștea și temerile. Apoi îl privi. Îi prinsese mâinile și, găsind locul unde

pielea îi era crestată și sângele încă supura, îl șterse ușor cu un deget, apoi, ducându-l la gură, apucă cu dinții și supse cu putere. Ochii ei se umplură de lacrimi și, în liniștea care-i accentua durerea, încercă le oprească. El continuă să preseze, apoi își dezlipi gura de pe rană și scuipă sângele în stradă.

– N-o să mai faci cangrenă, șopti el îndoindu-i palma.

Tremurul ei încetase. Făcu un pas în sus, apoi altul. Cățărându-se tiptil și grăbit, privea concentrată spre fereastra de la camera unde se afla Amy , alimentându-ți iritarea cu furie și gânduri de răzbunare cruntă.

Știa că, în spatele ei, la aproape un pas, era Reid, complicele ei, la fel de încordat ca ea.

Scara din dreptul ferestrei era la fel de gri și de jegoasă ca și restul clădirii. Aștepta, stând în picioare cu privirea strălucind. Înăuntru era copilașul ei! Trebuia să intre să-și salveze copilul. Încapabilă să mai aștepte, sări fulgerător înăuntru, prin fereastră. Apucă să vadă doar brațul lui arcuindu-se s-o oprească, dar era prea târziu.

Ateriză înăuntru în poziție de atac, dar era inutil. Inutil!

Cliff ținea o pușcă îndreptată spre capul lui Jim și zâmbea.

Capitolul 11

– Ia te uită! Să fie Karate Kid, sau poate Albert Valetul? rânji Cliff. Furia oarbă i se mai potolise, dar pulsul îi creștea.

Reid se cățără prin fereastra din spatele ei.

– Am încercat să te opresc, murmură el.

Cliff continua să țină pușca lipită de capul lui Jim. O prinsese pe Amy de umăr, așezând-o în picioare în fața lui, lângă piciorul patului dărâmat. Așa, Cliff era protejat de un scut uman în față și de perete în spate.

Mâna în care ținea pușca îi tremura și Margaret înțelese acum comentariul lui Reid despre răpitorii amatori. Nu conta dacă pușca se descărca sub un deget care tremura; Jim ar fi fost ca și mort.

– Bună, mamă, sună comun și fără teamă glasul lui Amy.

Îmi place costumul tău negru!

Margaret își îngustă privirea cercetând. Așa cum subliniase Reid, Amy era curajoasă și sigură de ea. Tânjea s-o ia în brațe și s-o liniștească. Dar își mai dorea ceva. În ea clocotea o furie la fel de mare ca suferința din dimineața asta, ca tumultul acestei săptămâni. Voia să-l lovească pe Cliff, să-i vadă fața distrusă de pumnul ei. Voia să vadă cum poliția ridică ce a mai rămas din el.

Nu putea face nimic din toate astea.

Trebuia să se abțină când își dorea să țipe și să urle, și-atunci furia ei creștea.

Abordă un zâmbet scurt.

– Mulțumesc, iubito. Sunt recunoscătoare că am avut șansa să-l port înainte de Hallowen.

Amy privea aproape amuzată.

– Ai de gând să mă salvezi înainte să-mi mănânce gândacii pantofii?

– Sunt mari?

Amy îi arătă cu mâna mărimea gândacilor și-i răspunse dezinvolt.

– Totul este mai mare și mai bun în Texas!

– Mi-ai adus pastilele, fiule? întrebă Jim

Margaret își mută privirea arzătoare spre bătrân și furia ei creștea. Era palid și mâinile îi tremurau în poală. O sudoare

bolnăvicioasă îi umezise fruntea și-i adunase părul într-o masă gri, lipicioasă. Omul pentru care îmbrăcatul era un efort se afla în situația de a fi răpit.

Lângă ea, Reid ținea sus o sticluță cu medicamente și înaintă un pas.

– Uite-le aici, bunicule. Lasă-mă doar să ți le dau ...

– Rămâi pe loc, ordonă Cliff.

Reid se opri și Margaret își lăsă mâna pe umărul lui. Se uita la pușca fixată în dreptul capului lui Jim. Dar numai el putea s-o ajungă și s-o dea la o parte. Deșartă dorință; era evident abia mai avea putere să sta jos.

Încet, Reid se dădu la o parte și spuse.

– Bunicule, data viitoare când te hotărăști să fi momeală, asigurăte că ai pastilele cu tine pe perioada călătoriei.

Margaret îl privi. Chipul lui avea o expresie cruntă, iar vocea moale, și recunoscu semnele mâniei. O mânie la fel de mare ca a ei.

Jim râse și tuși.

– Te-ai prins, nu-i așa?

– Nu așa ușor, consimți Reid. Poliția a închis cazul prea repede, ultima dată.

– Ultima dată purtam un dispozitiv de localizare.

Cliff se repezi și lătră.

– Ce?

– N-ai angajat pușcași să-ți spună? îl momi Reid. Sau, prea ocupați cu fuga, nu s-au mai oprit până în Mexic?

– Așadar, de aceea nu și-au terminat treaba, spuse Cliff.

Lui Reid nu-i plăcuse modul în care bunicul îi momise pe pușcași, dar nu se putu stăpâni să nu forțeze.

– Sper că nu i-ai plătit înainte?

– Doar jumătate, răspunse Cliff cu o căutătură rea.

– Ah, așa e corect în afaceri! Dacă vrei ceva bine făcut, trebuie să-l faci tu singur,n-am dreptate, Martin?

Jim se întoarse spre Margaret și Reid.

– Cei doi complici plătiți și-au dat seama că eram un microfon viu când mi-au rupt buzunarul cămășii și au găsit aparatul de înregistrare. Nu cred că și-au imaginat că-i doar un stimultor cardiac!

Margaret își scutură capul cu vinovăție și el arătă cu degetul spre ea.

– Îți amintești cum m-ai chestionat? În legătură cu cămașa mea zdrențuită? În legătură cu firele care atârnau de scaunul meu? M-ai pus într-o postură neplăcută când ai insistat să trimitem scaunul la reparat. Partea bună a fost că voi doi erați prea ocupați unul cu celălalt.

– Ce noroc pe tine cu pareza asta, bunicule, spuse Reid.

– Adevărat noroc, răspunse el respirând răgușit. Am plănuit fiecare scenă. Doar ce i-am aruncat o privire și am știut

că Margaret era femeia potrivită pentru tine și c-o să mă distrez grozav înainte de final.

– Întotdeauna pregătit să aducă bucurie!

Îl admira fără voie pe bătrân. Suferea vizibil și, cu toate acestea, încă mai avea curajul să-l înțepe pe răpitorul lui, și asta îl înspăimântă cumplit pe Reid.

– Deci ai refuzat să mai porți un dispozitiv de localizare?

– Exact, răspunse Jim cu voce slabă, epuizat. În idioții ăștia de polițiști, nu mai puteam avea încredere ...

– Că o să te mai implice prea curând, ghici Reid. Deci n-a fost sabotaj. Le era doar teamă că nu te vor putea salva.

– Sabotaj? Ce te-a făcut să te gândești la sabotaj? își iți Jim capul. De asta nu-i poliția aici?

Reid ignoră reproșul, și-i spuse lui Cliff.

– Omul are nevoie de pastilele lui!

– Omul poate să moară, atât de mult îmi pasă, spuse Cliff, dând violent din mână sub privirea dură a lui Reid. A fost momeală într-o cursă? O cursă în care să fiu prins? Ei bine, nu m-ați prins încă și pariez că n-ați adus banii.

– Ai dreptate! N-am adus banii, spuse Reid cu voce moale și egală. Dar ia gândește-te, Cliff! Ia mai gândește-te! Una este să fi arestat pentru șantaj și alta să fi arestat pentru crimă. Nu vrei să-mi împuști bunicul!

– Ah, chiar așa să fie? spuse el răsucind pușca. Poate că

vreau să-i împușc pe amândoi.

Amy se răsuci și văzu pușca îndreptată spre capul ei, și, când se întoarse către viitorii ei salvatori, teama din ochii ei o făcu pe Margaret să amuțească.

– Mamă, șopti ea.

O rafală scurtă de ciocănituri în ușa de lemn îi făcu pe toți să tresară. Priveau ușa, cu încordare și nesiguranță.

– Ați cerut serviciu în cameră? îl întrebă Reid pe Cliff, lăsându-și privirea să alunece pe zugrăveala scorojită și așternuturile zdrențăroase.

Cliff avea o privire tulbure și ochii i se măriseră de teamă, ca unui evadat. O a doua bătaie îl făcu să clatine pușca.

– Du-te și răspunde, i se adresă el lui Margaret. Tu ești valetul! Scapă de ei!

Margaret încuviință, dar vizitatorii își pierduseră răbdarea. O lovitură și ușa se deschise larg, căzând pe jos. Doi bărbați în jachete de piele neagră păși în același timp pragul; amândoi cercetară instantaneu toată scena și înclinară capetele la exclamația încântată a lui Margaret și la țipătul de ușurare al lui Amy. De parcă ar fi comunicat, Cliff și Reid schimbară o privire, apoi Cliff spuse:

– Ei bine, iată-i! Zeii de la dejun!

Bărbații din fotografii, cei care prânzeau cu Margaret cu o ciudată regularitate, stăteau acolo în picioare. Stăteau relaxați

ca niște turiști plictisiți, abia clipind.

Cu curaj, Cliff întrebă:

– În fond, cine sunteți voi, băieți?

Unul din bărbați își trase scobitoarea din gură și o aruncă pe jos. Celălalt își vârâ mâinile în buzunare și răspunse laconic.

– Facem parte din forțele speciale ale poliției din Houston.

Cliff nu părea să înțeleagă, așa că unul din bărbați începu să explice cu o intonație pur hollywoodiană:

– Știi tu, polițiști sub acoperire!

– Detectivi? scânci Cliff. Ridicând pușca, atinse cu ea capul lui Jim. Pe el îl voi spulbera!

Orice mișcare încetă într-o dureroasă așteptare la vocea lui monotonă și deznădăjduită. Doar Amy se răsuci încet pe vârfurile picioarelor până ajunse față în față cu Cliff. Îl privi și ceea ce văzu pe chipul lui o decise. Sări brusc, ca un arc, de pe podea. Rama pantofului ei se smuci în sus într-o lovitură de secerare și îl pocni pe Cliff în arcadă, iar el țipă și căzu jos ca un pietroi.

– Amy, tipă Margaret, pornind înainte.

Dar cei doi detectivi erau mai rapizi decât ea. Cu o viteză care dezmințea letargia de până atunci, o smulseră din drum pe Amy. Cu o mișcare lentă, smulseră pușca din mâna lui Cliff și-i întoarseră încheieturile mâinilor la spate.

Încă luptându-se, el se ridică în genunchi și doar atât mai putu răbda Margaret. Își proiectă pumnul în figura lui Cliff. Sângele îi bufni pe nas în timp ce cădea pe spate și unul dintre polițiști o opri pe Margaret, prinzându-i spatele.

În timp ce ea se zbătea, Reid intră în luptă. Îl ridică de guler pe Cliff și-l ținu aproape de fața lui.

– Ascultă-mă, spuse el clar și tare. Sistemul de justiție este prea lent; toți știm asta. Dar am bani, am relații și obțin favoruri când le cer. Am să mă asigur că rămâi după gratii pentru totdeauna. Vreau să știu că în pușcărie te vei întâlni cu cel mai mare terorist.

Cliff nu renunțase încă. Își ridică din nou capul.

– Și tatăl meu are bani! N-ai să mă poți ține în închisoare!

– Crezi că tatăl tău are de gând să-ți achite cauțiunea de eliberare? întrebă Reid.

– Este proprietarul celei mai mari firme de securitate din America. Ești doar o cantitate neglijabilă pentru el! Trebuie doar să-i spun! Gura lui Cliff se deschise larg să țipe, dar afară răzbătu doar un oftat. E proprietarul a jumătate din Kentucky încă de când avea treizeci de ani, iar eu o să devin proprietarul a jumătate din Texas.

Reid îi dădu drumul, ștergându-și mâinile pe pantaloni, de parcă ar fi ținut un melc în mână.

– Există ceva concurență aici, în Texas, spuse Jim.

Reid își mută privirea de la nefericitul Cliff și-și văzu bunicul încercând să zâmbească.

– Pastilele? șopti bătrânul.

– Imediat, spuse el căutând cu mâna prin buzunar, dar în zadar. Cercetă în jur cu o privire sălbatică și realiză că în cameră era o mulțime de femei și bărbați în uniforme albastre.

Privind mai atent, o văzu pe Margaret aplecată asupra lui Amy, îmbrățișând-o și plângând.

Îi văzu pe cei doi detectivi adunați în jurul lui Margaret și Amy, mângâindu-le și încercând să le aline. Zgomotul era incredibil și Reid nu mai auzi nimic. Fusese atât de hotărât să-și controleze dorința de-al ucide pe Cliff că uitase totul.

– Pastilele? Șoapta aceea răgușită îl înghionti iar, și el țipă către cei din cameră. Stop!

Mișcarea se opri, gălăgia dispăru. Polițiștii stăteau cu pixurile suspendate deasupra carnețelelor cu notițe, iar Margaret și Amy își ștergeau lacrimile de pe obraji. Doar Cliff continua să plângă cu gemete de măgar.

– Trebuie să găsim pastilele bunicului! Le-am pierdut!

– Aici? întrebă unul din detectivi.

– Da, aici. Le-am avut înainte să intrați!

Amândoi detectivii își ridicară privirile. Unul din detectivi se așeză în genunchi, în fața patului, și aprinzând o brichetă, cercetă pe dedesubt.

– Iată-le, strigă el. Făcu un semn și cineva îi puse un baston în mână. El rostogoli afară sticla maronie și-o ridică bucuros.

Praful cădea în serpentine când o ștergea cu batista lui și gura i se strâmbă de parcă gustase ceva ciudat.

– Verifică denumirea de pe ea, spuse înmândui-le lui Reid. De vreme ce zăceau aici de la ultima curățenie, pot fi ale oricui.

Reid luă sticluța între degete.

– Sunt ale bunicului. Am putea chema o ambulanță pentru bătrân. Aș vrea să-l ducem la spital.

– Da, spuse polițistul care stătuse într-o rână și dădu din cap spre unul din agenții în uniformă.

Reid se întoarse să ceară apă și se trezi ținând în mâna un pahar plin. Chiar lângă cotul lui aștepta, palidă și serioasă, Margaret .

– Nagumbi este afară, pe hol, spuse ea. Este inconștient, dar poliția l-a bandajat. Spun că, dacă n-a pierdut prea mult sânge, își va reveni.

Îi zâmbi mulțumindu-i. Cu apa și pastilele se îndreptă spre bătrân pe care-l găsi ținând-o strâns pe Amy cu un braț.

– Dacă ai să mă mai sperii vreodată în halul ăsta, vei afla pentru ce sunt scatoalcele, spuse bătrânul cu voce slabă.

– Data viitoare o să îl las să te împuște, promise Amy.

– Ea te-a adus aici, bunicule, spuse Reid scoțând două pastile și ținând paharul în timp ce Jim bău. Apoi îi învălui pe Jim și Amy într-o îmbrățișare. Sunt foarte mulțumit că amândoi sunteți teferi.

Amy își înfășură brațul în jurul gâtului lui și strecură:

– Și eu sunt!

– Unde ai învățat lovitura aia? întrebă Reid.

– Am învățat-o la antrenament, zâmbi Amy. Mama m-a învățat unde să lovesc.

– O să mă păzesc, îi promise Reid, privind amuzat spre Margaret.

Din partea lui Jim nu mai veni nici un răspuns și Reid îl cercetă atent cu privirea. Bătrânul își sprijinea capul pe spate și avea ochii închiși. Reid îl înconjură cu un braț sprijinindu-l.

– Vrei să te întinzi pe pat până vine ambulanța?

Reid vedea cât de rău se simțea Jim pentru că nu obiectase la sosirea unei ambulanțe. Spusese doar:

– Pe patul ăla? Va trebui să mă despăducheze la spital!

Sosiră două ambulanțe în cincisprezece minute; una pentru Jim, cealaltă pentru Nagumbi. Margaret supraveghea îmbarcarea lui Jim, Reid pe-a lui Nagumbi. Prietenul lui era conștient acum și blestema durerea într-o engleză clară și corectă. Reid îi mulțumi de nenumărate ori lui Nagumbi, asigurându-l că intervenția lui îi condusese la succes. Poliția îi

chestionă scurt pe Reid, Margaret și Amy, apoi cei trei rămaseră pe stradă. Se lăsase noaptea, iar locul era înțesat de reflectoare, mașini de poliție și privitori curioși. Unul dintre detectivi ținea în colțul gurii o scobitoare nouă. Celălalt se legăna apatic, dar, când își ridică privirea, ochii lui cercetau atent. Scoțându-și o mână din buzunarul jachetei, i-o întinse și spuse:

– Dom Guarneri, la dispoziția dumneavoastră!

În timp ce-i întindea mâna, Reid îngheță.

– Guarneri? repetă el.

– Mda! Și acesta este fratele meu, Julien.

– Guarneri. Cumnatul lui Margaret? Două capete încuviințară la unison și Reid îi prinse mâna și i-o scuturã. Nu știți cât de fericit sunt să vă întâlnesc! Îi apucă mâna lui Julien și i-o scuturã, deși nu-i fusese niciodată oferită.

Frații schimbară priviri între ei. Dom, care părea să fie reprezentantul pentru amândoi, încuviință cu evidentă circumspecție.

– Mda! Ei bine, credem că poate vrei să vii cu noi spre stație și să ne povestești evenimentele zilei.

– Aș fi încântat s-o fac! Extrem de încântat!

Se întoarse înapoi să-i spună lui Margaret unde va fi și se lovi de ea.

– Margaret, o să plec ...

– Am auzit, spuse ea privind insisten spre cei doi frații Guarneri. Îmi imaginez că veți dori și declarația mea?

– Nu chiar acum, Margaret. Dom o îmbrățișă și ea se împletici, năucită de manifestarea lui de afecțiune și deranjată de ceva. Tu mergi și ai grijă de Amy!

– O să aveți nevoie și de mărturia ei, protestă ea.

– Mai târziu! Acum, du-o acasă! Ea se desprinse din mâna lui și-i privi direct. Conform procedurilor poliției, va trebui să ne chestioneze de îndată. În amănunt!

– Conform procedurilor poliției, îi răspunse Dom imediat, tu trebuia să ne chemi de îndată ce ai aflat unde-o ține pe Amy.

– Uf, se strâmbă Amy.

– Mda, uf. Ce-o să spună Tata când o să afle c-ai încercat să prinzi un criminal fără să anunți poliția?

– N-a trimis Simon mesajul? întrebă Margaret.

Dom o fixă cu degetul.

– Asta n-o să te scoată din cârlig, Margaret. Ți-am spus de o sută de ori, când se implică civili, emotivitatea lor îi împinge la acțiuni fără sens. Și asta ai făcut, nu-i așa?

– Da, spuse privindu-l înainte să-i răspundă.

– Ai sărit prin fereastra aia fără să gândești, nu-i așa?

– Ai dreptate! Da!

– Femeile! spuse disprețuitor Dom. Tu crezi că dacă ai trăit

în familia noastră atât de mult timp, ai un instinct mai special. Prin urmare îl vom lua pe domnul Donovan cu noi, să discutăm un pic. Eram curioși chiar din clipa când ne-ai trezit să mergem să aruncăm o privire la casa de la Universitatea de Vest.

Margaret roși dar continuă, trecând peste stânjeneală.

– Dacă o să faceți ceea ce cred că faceți ...

Julian scuipă scobitoarea pe trotuar.

– Nici o grijă! Dom își agață brațul de brațul lui Reid.

– O să avem grijă de prietenul tău!

– Băieți! îi avertiză Margaret. O să-i spun tatălui vostru!

– În primul rând va trebui să-i spui despre refuzul de a ne informa asupra biletului acela, despre care se tot plângea Cliff, spuse Don.

– Drace, ce-ar fi făcut Tata?

– Nu blestema! Nu stă frumos unei doamne, spuse strecurându-și brațul în jurul gâtului ei ca s-o oprească și s-o întoarcă din drum. În plus, ce va face Tata n-are nici o legătură cu asta. A avut grijă de Amy vara asta, și atunci în Londra, cum are grijă de toți nepoții lui. Este el însuși detectiv și știi ce crede despre o femeie care face o muncă de bărbat.

– Șovinilor, mormăi ea.

El îi ciocăni ușor, cu degetul, capul, o înghionti și-i dădu drumul.

– Hei, cine crezi că ne-a învățat cum să ne purtăm? Te prindem mai târziu, surioară!

Se îndepărtă de Margaret, care continua să bolborosească. Julian se așeză pe locul șoferului, în limuzina neagră. Reid alunecă în mijlocul scaunului din față, apoi Dom se așeză pe cel de alături. Julien demară cu un scrâșnit de roți.

– Credeți că o să ne vâneze? întrebă Reid cu interes.

– E o femeie hotărâtă, spuse Dom răsucindu-se în scaun și verificând în spatele lor. Face ce vrea să facă, și, fir-ar să fie, tot ce se cuvine. Se răsuci și-l privi pe Reid. Asta ne aduce la întrebarea: care-ți sunt intențiile cu cumnata noastră?

***

Margaret pășea grăbită spre intrare. Ea-i liniști pe Simon, Abigail și restul personalului, povestindu-le o versiune prescurtată și comică a luptei și a salvării. Își ajutase fata să se pregătească de culcare și o învelise, cu mulțumirea sufletească a mamei care fusese aprope să-și piardă cea mai scumpă comoară. Sunase la spital și primise un raport liniștitor asupra lui Jim.

Făcuse duș, spălându-și mâinile și trupul de amintirile

după-amiezii. Își pusese un costum de înot, din bumbac bleo deschis, și acum se plimba.

Reid ar fi trebuit să fie acasă cu câteva ore în urmă. Ce i-or fi făcut frații Guarneri? Îmagini cu Reid venind pe jos acasă, pe un drum întunecos și singuratic, o amărâră. Îi știa pe băieți de mai bine de zece ani. Țineau la ea și ea la ei. Fusese sora pe care n-o avuseseră niciodată. Se mutaseră la Houston, să fie lângă Luke în timpul bolii și s-o protejeze de vicisitudinile vieții. Deși o lăsaseră să stea la Londra pe cont propriu, ea știuse că trebuia să dea doar un telefon ca ei să alerge, și Tatăl petrecuse ceva timp să-i convingă să-l lase să vină s-o ajute în felul ei.

Fii unui polițist italian, Dom și Jules sosiseră s-o sprijine și să-i ofere soluții. Preceptele lor europene, cu greu puteau trece cu vederea, o coabitare a neprețuitei lor surori cu orice bărbat și le lipsea respectul față de bani și de puterea pe care o pot da.

De aceea se plimba și era îngrijorată.

Când, în miezul nopții, interfonul bâzâi și paza de la poartă anunță sosirea lor, ea zbură pe ușă afară și așteptă pe treapta din față. Când limuzina neagră, trase la scară, de teamă începu să tremure și să-și frece brațele.

De pe locul șoferului păși un străin, un polițist îmbrăcat în uniformă numai pe jumătate. Ea privi și-i luă pălăria.

– Gata programul, doamnă, spuse el de parcă așa explica tot.

Din colțul opus al banchetei din spate apăru Jules. Era zâmbitor, un soi de rânjet sec și prostesc. Din partea cealaltă ieși Dom, cotcodăcind ca o găină.

Prin fereastrele deschise ale mașinii Margaret cercetă înăuntru, încercând să-și confirme suspiciunile în fața unei situații neplăcute.

Când, în lumina slabă de deasupra capului, nu-l văzu pe Reid, ea îi acuză:

– L-ați părăsit, nu-i așa?

– Ce ... ? spuse Dom învârtindu-se în jur și observând-o pentru prima dată.

– Unde l-ați lăsat pe Reid? spuse înaintând spre Dom, cu pumnii încleștați.

– Ah, bună, surioară, salută Dom, punând afectuos un braț în jurul umerilor ei și sărutând-o zgomotos, aproape de ureche. Ce mai faci?

Gestul lui neobișnuit o anunță înainte ca răsuflarea lui să-i lovească în față.

– Pfui! își flutură ea mâna prin fața nasului. Cât de mult ați băut, băieți?

Cuvintele ei avură darul să declanșeze un adevărat acces de isterie celor doi frați Guarneri. Râdeau în hohote, fără să se

poată stăpâni. Jules mergea împleticindu-se în jurul mașinii, sprijinindu-se de aripi și, de câte ori repeta întrebarea, explodau amândoi în hohote de râs.

Margaret nu reușea să înțeleagă ce e atât de comic. Stătea în picioare și bătea darabana din degete, așteptându-i să încetezesă mai râdă.

– Ce i-ați făcut lui Reid? spuse apăsând pe fiecare cuvânt, și se pregăti să le aplice o corecție. Dacă începeți iar să râdeți, am să vă arăt câtă eficiență am câștigat la orele de antrenamet, spuse ea privindu-l pe șoferul care își pregătea retragerea, scuzându-se.

– M-au chemat doar să conduc, nu să-i apăr! Dumneavoastră puteți face ce vreți!

Jules își ținea mâna pe gură și fornăia, iar Dom se reculese îndeajuns ca să spună:

– E chiar acolo!

Cu un deget, îi arăta, nesigur, mașina, iar ea insistă:

– Unde?

– Acolo! Pe podeau banchetei din spate!

– L-ați bătut? țipă ea, plină de groază.

– Nu, răspunse el dând agitat din mâini și încercând să o liniștească. Hai Jules, să-l scoatem din mașină pe iubitul sorei noastre. Este îngrijorată de starea lui!

Se dădeau în spectacol ca niște puști gălăgioși, simulând

săruturi zgomotoase, și oftau, imitând o femeie nefericită în dragoste.

Ea mormăi și amândoi făcură o fandare în fața ușii banchetei din spate. De undeva dinăuntru, Margaret îi auzi glasul.

– Va trebui să mă duceți voi înăuntru. Picioarele nu mă mai ascultă.

În comparație cu mormăielile celor doi Guarneri, vocea lui era clară, puternică și articulată. Nu-i venea să creadă că Reid putea face o declarație atât de stupidă. Să-l tragă afară pe pasagerul de pe podeaua mașinii deveni un nou motiv de râs pentru cei doi frați. Aștepta acolo, privind fără să scoată vreun cuvânt, cum se iviră mai întâi picioarele lui, apoi și mâinile. Reid stătea aplecat înainte și-și înălță capul de pe genunchi și, zâmbind, o salută.

– Bună, Margaret. Pariez că ai dori o explicație pentru asta!

Margaret simțea în ea o furtună de emoții contradictorii. Întâi, resimți calmul, acum când știa că nu era legat undeva, călătorind alături de șeful unei bande de criminali, sau într-un container care se îndrepta spre Mexic și nici într-o secție de urgență ca să-i pună la loc oasele rupte. Era în siguranță! Ei bine, doamne ajută!

Apoi o potopi furia. Stătuse acasă, așteptându-și îngrijorată iubiul plecat, în vreme ce el navigase prin baruri alături de

cumnații ei bețivani. Ticălosul!

– Aș putea spune că explicația este evidentă, replică țeapănă.

Dom și Jules îl traseră de mâini până când Reid aproape că se rostogoli afară din mașină. Îl prinseră înainte să lovească pământul și-l sprijiniră să stea în picioare, așezându-i brațele în jurul umerilor lor. Picioarele i se mișcau dezordonat și genunchii îl trădau pe rând. Doar vocea îi era clară și curată.

– Știu ce gândești acum Margaret, și să știi că nu-i adevărat!

– Nu, nu este! confirmă sincer Dom. Hei, Jules, hai să-l ducem pe scări!

– Ei au sugerat să mergem să vorbim despre asta la un bar și eu am fost de acord.

– Ușurel floricico! Ridică-ți picioarele! Hei, Web, vino și dă-ne o mână de ajutor!

Șoferul veni să împingă din spate și, încă vorbind, Reid își începu baletul lent pe scări.

– Le-am spus că nu beau, dar ei au insistat să-mi ofere o bere.

– Ai auzit vreodată să existe texan care nu bea bere?

– N-am vrut să-i înfurii, așa că am băut-o.

– O berică, o bere mititică, spuse Dom ridicând două degete ca să-i arate cât de mică fusese, în timp ce Reid alunecă un pas înapoi.

– Motivul pentru care nu beau este pentru că nu pot tolera băutura sub nici o formă.

– Chiar așa, comentă ea, cu evidentă neîncredere. Privi înapoi și deschise ușa dublă ca să facă loc procesiunii să intre.

– Nu fi așa, imploră Reid. M-ai văzut vreodată luând băutură?

Ea trecu în revistă perioada de când îl cunoștea pe Reid și, după ce se gândi încă o dată, răspunse:

– Ei bine, nu!

– Există un motiv bun pentru asta. La petrecerile noatre, apa curge ca vinul. Ai observat că bunicul nu bea nici el

– Nu mai spune! îl tachină ea. Doctorii i-au prescris asta!

– Nici el n-a băut când era tânăr. A aflat, că pe vreme rea, pe un petrolier nu poți păstra lichidul. S-a hotărât să pună piciorul în prag. O să trebuiască să-i ceri să-ți povestească într-o zi, spuse Reid râzând. Este un dop!

– Pare să-ți placă! Câte beri ai băut în total?

– Două beri, răspunse Dom, fără să creadă în ce spune.

Veni la rând Jules care, ținând două degete ridicate, comenta spiritual.

– Două beri! Și uită-te la el că abia vorbește! Creierul funcționează bine, gura e o minunăție. Trupul însă, spuse el mimând o mână retezând un gât, e kaput!

– Ce conversație minunată, spuse Reid. Dormitorul meu e

sus!

Grupul se opri și făcu un popas pe scările largi.

– Nu!

– Las-o baltă!

– Nici o șansă!

Se întoarseră și se îndreptară spre bibliotecă, locul cel mai apropiat de o canapea, dar Margret spuse:

– Nu, nu! Îl vom pune în camera domnului Jim. Este la parter. Pe aici!

Îi conduse aprinzând luminile în timp ce mergeau, dar procesiunea se opri înaintea portretului cu Mickey și Reid, atârnat cu mândrie în holul principal.

– Hei, spuse Dom, balansându-l încântat pe Reid. N-aș fi crezut niciodată că l-ai cunoscut personal pe Mickey Mouse.

Reid își ridică ochii cețoși spre tablou și gura lui se destinse într-un zâmbet.

– Nu-l cunoaște toată lumea?

Înaintau înghesuindu-se pe holul îngust, lovind vazele Ming și agățând tapiseriile de pe pereți. Când ajunseră în camera lui Jim, ea o luă înainte și trase cuvertura la capătul patului.

– Puneți-l acolo, ordonă ea, și cei trei bărbați îl ridicară și-i împinseră trupul pe saltea.

– Fabulos, spuse Margaret supraveghind dezechiparea

minunatului bărbat. Reid, vrei să te dezbrac?

Reid își înălță capul și zâmbi larg, dar Dom și Jules refuzară într-un glas.

– Nu, nu!

– Nu cred!

Amândoi se cățărară pe pat și începură să-i tragă jos hainele. El mormăi nemulțumit de serviciul lor mai puțin delicat.

– Dacă trupul meu nu ar fi amorțit de la gât în jos, aș fi îngrozitor de supărat pe chestia asta!

– Dacă noi am crede că trupul ți-e amorțit de la gât în jos, replică Jules, am lăsa-o pe Margaret să te dezbrace!

Toți priviră la Jules care, de obicei, era tăcut și Margaret începu să chicotească.

– Mă bucur că cineva crede că e amuzant, spuse Reid iritat.

Prăbușită într-un fotoliu, ea privea în timp ce-l dezbrăcau de pantaloni.

– Cel puțin asta face seara de neuitat!

– A, a fost o seară plină de succese, o asigură Don, trăgând de cămașa lui Reid. Am avut o lungă discuție cu acest tip. L-am chestionat asupra intențiilor lui și am aflat ce planuri are. Tatăl nostru o să fie mândru de noi!

– Să nu cumva să uitați să-l sunați când ajungeți acasă, ordonă Reid. Doar ați promis că așa o să faceți!

– Vrei să-l sune pe socrul meu? spuse ea, confuză și suspicioasă. Ar fi în stare să apară aici în cel mai scurt timp și atunci ai să fi sigur că ți-a sunat ceasul!

– Nu, spuse Dom sărind de pe pat. Tata o să fie foarte mulțumit să audă că ai un bărbat. Știi că este îngrijorat în privința ta!

– Sigur, chiar dacă e un bărbat cu dizabilități, spuse Jules.

Stătea în fața patului și-i privea, strângând brațele scaunului.

– Ei bine, ce se-ntâmplă aici?

– Suntem fericiți pentru tine, suspină Dom și Jules îi imită. Tipul ăsta de aici va avea grijă de tine pentru tot restul vieții.

Ea se smuci în sus și porni cu pași iuți spre ușă.

– Nu știu despre ce vorbiți!

– Isuse, exclamă dezgustat Jules. Femeile aste, sunt de neînțeles!

– Nu mai vreau un alt bărbat pentru totdeauna! N-am de gând să mă mai implic în altă relație!

– Nu cred c-ar putea cineva s-o influențeze, strigă Dom. Stinse lumina când părăsi camera. Hai Jules! E încă devreme! Hai să mergem să ne găsim niște iubite care nu gândesc așa!

Bolborosind, Margaret îi urmă afară spre scara principală. Resemnați în fața încăpățânării ei, o îmbrățișară ușor, sărutând-o la despărțire.

Șoferul le deschise portiera și plecară, lăsând în urmă o femeie foarte nedumerită.

– Ce-or fi vrut să spună cu "ai putea s-o influențezi"? întrebă ea aerul nopții. N-am nevoie de Reid Donovan! Se întoarse în casă, trântind ușa în urma ei. N-am nevoie de nici un bărbat! Stătea pe hol nehotărâtă, căutând un răspuns care să-i întărească convingerile. E doar un bărbat cu care mă culc, asta-i tot!

Alunecă spre culoar și-și lipi urechea de ușa camerei lui Jim. Reid respira încet și egal și ea se strecură înăuntru, pe o parte a patului. În lumina care intra de pe hol, îl putea vedea. Zăcea pe spate, cu mâinile în lături, nemișcat, așa cum îl lăsaseră ei.

Se încruntă. Poziția de vultur cu aripile întinse nu putea fi confortabilă. Mișcându-l ușor, în așa fel încât să nu-l trezească, îi adună mâinile pe piept și-i apropie picioarele. Îl întoarse ușor pe o parte și zâmbi drăgăstos când el oftă și se înghesui în pernă.

Cât de frumos era! Ezită să-l acopere doar din plăcerea de a-l privi. Picioarele-i erau vânoase și puternice. Știa ce ascundea și amintirea o făcu visătoare și nostalgică.

Îi atinse pieptul cu mușchii răsuciți și pielea fină. O încânta chipul cu formele lui autoritare și bărbia umbrită de o barbă nerasă. Degetele ei nu rezistară tentației. Mângâie barba aspră,

oasele proeminente ale obrajilor, alunecând cu degetele pe pleoape. Îi dădu bretonul scurt la o parte de pe frunte și șopti:

– Noi ne folosim unul de celălalt, nu-i așa? Nu știu de unde le-a venit ideea băieților că tu ești un bărbat pentru toată viața, dar i-ai păcălit într-adevăr! Ea chicoti și îi puse cuvertura pe picioare. Nici tu n-ai nevoie de mine și nici eu de tine, și asta îmi place! Îi trase pătura până la bărbie și porni spre ușă. Potrivi butonul termostatului încât ventilatorul din tavan abia se învârtea, și îngână: n-ai să mă rănești cum a făcut Luke!

Din întuneric, Reid vorbi.

– Vrei să spui, întrebă el, că dacă m-aș îmbolnăvi, m-ai abandona?

Margaret îngheță, dar nu mai spuse nimic și trase ușa după ea. Dar nu putea închide ușa întrebării. Și nici durerii din inima ei la gândul că Reid Donovan, cel energic și dinamic, ar putea să fie vreodată bolnav.

Oare atunci l-ar fi părăsit?

Of, Doamne, nu voia să știe!

Capitolul 12

Margaret stătea pe scăunel, cu cotul sprijinit de barul din bucătărie, legănându-se înainte și înapoi într-un arc de cerc, pe ritm care povestea despre tensiunea care o măcina după evenimentele de acum două săptămâni.

– Cum ar arăta lumea fără bărbați? o întrebă ea pe Abigail.

– A, nu știu! N-ar exista nici o crimă! Și nici vreun polititician corupt! Doar o mulțime de femei grase, fericite, spuse bucătăreasa, aruncând aluatul în tava de prăjituri.

– Ei na, nu-i adevărat, spuse Margaret, alunecând în jos, până ce bărbia ei se odihni pe faianța rece. Tot ar mai putea exista pe ici pe colo câte o mică crimă.

– Ce te face să gândești așa?

– Mă gândeam doar că barbații sunt buni numai pentru un

singur lucru!

– Vorbești ca un bărbat însurat, spuse râzând Abigail.

– Așa cred, spuse ea visătoare. Ar fi incorect să-mi doresc un tip doar pentru trupul lui? Doar odată în viața mea?

– Cineva cunoscut de mine? spuse Abigail, oprindu-se din treabă. Nu mi-l imaginez pe acest domn Reid împotrivindu-se să fie devorat după aceea!

Margaret trase aer în piept cu putere, fără să continue. Se legăna cu scaunul din ce în ce mai tare și buza de jos îi ieșea în afară, ca la un copil dezamăgit.

Abigail lăsă jos sucitorul de aluat și își puse mâinile în șolduri.

– Așa-i?

– Reid Donovan este un ticălos!

– Asta ai spus și prima dată când l-ai întâlnit. Vrei să spui că încă nu ți-ai schimbat părerea, fetițo?

– Acum este ticălos pentru alte motive.

– Cum poți să spui asta? A dansat cu tine în fiecare seară. Te-a dus la spectacole de balet, te duce la Toni să iei cina cu celebrități, te sărută când te întâlnește pe la colțuri și ori de câte ori mă întorc cu spatele. El și fiica ta sunt absolut nebuni după drăcușorii ăia de cățeluși și stau ore în șir împreună. Cei doi frați Guarneri se învârt tot timpul pe aici, punându-și picioarele pe mobilă când mănânc. Haide, o întărâtă ea,

povestește-i necazul tău mătușii Abigail. Ca femeie îndrăgostită ar trebui să strălucești și, în schimb, tu doar te plimbi fără rost pe aici. Ce altceva îți dorești?

– El vrea să se însoare, spuse ea pe un ton sentențios.

– Așa, asta mi se pare o idee bună, ținând cont că te porți ca o femeie măritată de mult timp care s-a certat cu soțul ei. Dar ce ar putea să facă dacă tu nu vrei să te căsătorești? Să te tortureze?

Margaret își dădu ochii peste cap, iar balansul scaunului ei se accentuă.

– Are el metodele lui!

– Cum ar fi? Strivirea degetelor? Trasul pe roată? Cel mai rău din tot ce poate face este ...

Umerii ei se prăbușiră.

– Cel mai rău din tot ce poate face este ... oh, draga mea! Abigail își acoperi fața cu mâinile prăfuite de făină și începu să chicotească. Biata de tine! Of, biatade tine, biata de tine!

– Ce anume? o întrerupse brusc Margaret. Te crezi prea deșteaptă! Ce crezi că face?

– Eu nu cred, eu știu. Mă mir că nu m-am gândit la asta înainte. Crezi că nu recunosc semnele frustrării sexuale? Am trecut prin asta eu însămi în ultimii ani și n-am avut un bărbat care să mă vâneze prin colțuri și să mă facă să-mi crească tensiunea. Bărbatul acesta este foarte înzestrat, spuse Abigail scu-

turându-și capul cu admirație. Este inteligent!

– E un ticălos!

– Ah, cu asta sunt și eu de acord!

– Doar mă hotărâsem să-i ofer tot ceea ce-și dorește! Eram decisă să mă culc cu el, să iau primesc cu brațele deschise și să mă bucur de tot ce-mi oferă, spuse ea, și o mustră cu deun-deget pe Abigail care râdea cu poftă. Acum însă, schimbă regulile jocului!

– Poate că nu schimbă regulile. Poate că tu ar fi trebuit să pui întrebări pentru toate regulile înainte să intri în joc.

– Vorbești la fel ca el! Toată lumea este împotriva mea, spuse ea cu un umor bolnăvicios. Toată lumea mi se plânge că ar trebui să cedez în fața lui. Chiar și propria mea fiică m-a trădat!

– Ești doar geloasă pe Amy că are mai mulți bani decât tine!

– Ei drăcie, zise ea, plesnind tejgheaua cu palma. Toată lumea știe despre acel testament?

– Cu siguranță, toți cei care stăteau la o jumătate de milă știau când strigai la bietul bătrân, la domnul Jim, spuse Abigail, cu reproș.

– Ei bine, îi reproșam că și-a plătit avocatul să-i spună asta lui Reid, explică Margaret, ocolindu-i privirea.

– De ce să fi făcut asta?

– Pentru că bătrânul este un om inteligent.

Abigail își drese glasul.

– Omul știa că Reid va alerga să afle cine lua bani de la bătrân. Știa că Reid o să-și închipuie că eu eram A.M. Guarneri în testament. Știa că eu voi fi ținta principală a atenției lui Reid. Și știi tu ce mai cred?

– Ce?

– Cred că m-a angajat având planul deja conceput!

– Fetițo, ai o imaginație bogată, o ocărî ea.

– Nu, ascultă aici. El a spus că vrea un strănepot. Cred că doar s-a uitat în jur, verificând toate posibilitățile, și, iată-mă aici, complet nevinovată ...

Abigail clătină din cap cu resemnare tristă.

– Ai întrecut măsura!

– Poate, spuse Margaret cu ranchiună. Tot ce știu este că avocatul care a întocmit testamentul lucrează din nou pentru domnul Jim. Am trecut pe lângă bibliotecă și l-am auzit pe avocat, pe Jim și pe Reid râzând, un râs plin de satisfacție, iar avocatul spunea: "Am nevoie de o vacanță ..."

– Ai tras cu urechea la ușă? întrebă Abigail, odihnindu-și pumnul pe șold.

– Nu, nici măcar n-au închis ușa, spuse ea cu voce ridicată. Nici nu le păsa dacă i-am auzit. M-au văzut trecând și au râs și mai tare.

– Nu țipa la mine! Nu sunt nici bătrână și nici bolnavă, ca

domnul Jim, și o să țip și eu, îi spuse Abigail cu ochi scânteietori.

Potolindu-se, posomorâtă, Margaret protestă.

– Ei bine, nu trebuia să-i fi lăsat lui Amy mai mulți bani decât mi-a spus el mie.

Abigail dădu cu vioiciune din mână.

– Este floare la ureche pentru el. O iubește pe fetiță și testamentul este treaba lui. Nu văd de ce trebuie să-ți vâri tu nasul ...

– Ai dreptate. Atunci, n-are decât să mă dea în judecată. Știu că n-ar fi trebuit să țip la domnul Jim. Chiar și cumnații mei îmi spun să-mi văd de treburile mele. Chiar și ei cred că Amy e deajuns de matură să se poată ocupa de o avere.

– Tu ce crezi? Cu degetul, Margaret urmărea șanțurile dintre plăcile de faianță ale barului. Ei? insistă Abigail.

– Îmi închipui că bogăția n-o va corupe pe Amy, murmură ea.

– Pentru că tu ai crescut-o bine! Fiecare a observat că, zilele acestea, ea a fost mult mai matură decât tine.

Capitulând în fața unei irezistibile tentații, Margaret scoase limba la ea.

– Vezi? spuse Abigail. Un clopot bătu în depărtare și ea își șterse mîinile pe șorț. Este Nagumbi care mă cheamă din nou.

– E abia ora cinci. Să dau ordin să vi se aducă cina sus sau

vă permite stăpânul să părăsiți camera lui ca să aveți timp s-o pregătiți? întrebă sarcastic Margaret.

– Omul a fost împușcat! Ai puțină compasiune, vorbi aspru Abigail. Dar gropițele din obraji apăreau, când zâmbea, și apoi dispăreau, când încerca să-și ascundă bucuria.

– Ah, corect. O biată rană de glonț la umăr și el își petrece tot timpul în cameră, împreună cu bucătăreasa!

– Îl hrănesc sănătos!

– Din cauza asta n-ai ieșit din cameră, timp de douăzeci și patru de ore, săptămâna trecută? Aș fi putut să jur că-l înfometezi!

– Îmi arăta stamina lui, spuse Abigail pe un ton superior.

– Stamina lui? chicoti Margaret. E un cuvânt nou pentru asta!

– Ești doar geloasă, spuse ea cu aroganță și ieși pe ușă.

Băgă din nou capul pe ușă și spuse:

– Și obsedată!

"Și obsedată", o maimuțări Margaret, strâmbându-se spre ușă. S-o ia naiba cu toată agerimea ei! Să-l ia naiba pe Reid c-o făcuse dependentă de senzualitatea lui, și apoi o tortura, bătînd în retragere.

Ce-a vrut să spună ...?

– Nu, Margaret!

Îi trase mâinile de sub tricoul lui și i le ținu strâns împre-

unate în fața lui.

– Nu trebuie să anticipăm ziua nunții!

– Ce naiba vrei să spui cu "nu trebuie să anticipăm ziua nunții"?Ea îl prinse de curea când îl văzu retrăgându-se spre marginea canapelei. Până acum ce-am făcut?

– Ce am făcut înainte de răpire nu trebuia să se întâmple niciodată și nu se va întâmpla din nou până când nu suntem căsătoriți.

– Ai înebunit?

Își roti privirea împrejurul sufrageriei ei, de parcă aștepta de la pereți să primească un răspuns.

– De loc! Înainte, nu voiam să mă însor niciodată; nu știam să mă port așa cum se cuvine. Dar asta a luat sfârșit. Acum știu ce să fac!

O privi adânc, pregătindu-se să facă marele anunț.

– Am de gând să-ți fac curte!

– Să-mi faci curte? întrebă confuză. Ce vrei să spui?

– Să te conving, cu mijloace agreate de amândoi, că vrei să te căsătorești cu mine și atunci, prin căsătorie, o să împlinim relația noastră.

– Ce înseamnă toate astea? spuse ea, gesticulând ca să-i explice absurditatea situației. Sigur, iar vrei să mă faci să cred că "vom împlini relatia noastră", spuse ea trântind cuvintele, chiar în seara asta!

– Ăsta este unul din mijloacele agreate de amândoi, despre care vorbeam, spuse el încheindu-și tricoul. Recunosc, ne-am pierdut un pic mințile. Dar, presupun că emoțiile din ultimele zile au contribuit la asta. În definitiv, nu ne confruntăm cu o răpire, în fiecare săptămână.

Îl privea și încă nu-i venea să creadă noua schimbare de situație.

Încercând să găsească o cale prin care să-i contracareze logica ridicolă, ea bâgui:

– Tu nu m-ai cerut în căsătorie!

– Eram pregătit s-o fac, o asigură el. Dar, de fiecare dată când începeam, nu era momentul potrivit. Plănuisem să te cer în căsătorie când am fost amândoi la casa din West University; plănuisem să-ți arăt cățelușii și să te cer în căsătorie. Apoi m-am hotătât să te las pe tine să faci propunerea.

– Ce vrei să spui?

– Aș spune că totul era evident! Cumpăr o casă doar pentru noi, am luat un câine pentru noi, îl iubesc pe copilul tău. Ți-am prezentat totuși oferta; acum e rândul tău să faci o ofertă. Dacă mă vrei, va trebui să-mi faci tu propunerea, spuse el clătinând din cap.

– Asta n-o mai cred! spuse ea, prăbușindu-se pe un braț al canapelei. Tu vrei să te însori cu mine, însă trebuie să te cer eu în căsătorie?

– Chiar așa, spuse el.

– Și dacă nu te cer?

– Atunci, nu pot fi al tău!

Ea strânse cu putere una din pernuțele de pe sofa, considerând-o un substitut nefericit pentru gâtul lui.

– O să fii extrem de frustrat!

– Așa ești tu!

Când îl văzu cum clipește lasciv, ea strânse perna, răsucind-o de parcă ar fi stors o rufă.

– Odată ce zidurile de apărare au căzut, am descoperit în spatele lor o femeie foarte frivolă!

– Ce?! replică ea, înțepenind.

– Ah, hai, iubito! Știu că nu ești pe cale să devii nimfomana orașului, dar cu mine ți-ai depășit limitele.

– Ceee?!

Aplecându-se în față, o prinse de coapsă cu mâna în timp ce cu nasul o atinse ușor lângă ureche. Știa ce voia să facă și de ce, și încerca să rămână indiferentă. Dar totul părea fără nici un rost. Se topi ca un bulgăre de zăpadă într-un val de foc. Când o împinse înapoi, nu se clinti și el spuse:

– Vezi!

Pleoapele ei clipiră și privi spre bărbatul de deasupra.

– Încerci să mă domini prin sex, îl acuză.

– Și asta, spuse el, cu zâmbetul lui de baracudă și se trase

înapoi înainte ca ea să-l poată lovi.

– Ticălosule! Asta le-ai spus fraților Guarneri?

– Da.

– Nu-i nimic, îl liniști ea. Poți să-ți retragi cuvintele. Le poți spune că ai fost beat.

– Din două beri, îi aminti el.

– O să tot repeți povestea și la bune și la rele, nu-i așa?

– Și tu ai crezut-o, nu?

– Da, spuse ea dezgustată. Am vorbit cu bunicul când s-a întors de la spital și mi-a spus povestea petrolierului.

– Asta-i fata mea! spuse el ridicându-se și îndepărtându-se alene către ușă. După ce mă ceri în căsătorie, vom încerca să facem dragoste altfel. Ea își ridică privirea curioasă. În pat!

– Nu mai spune, asta e o idee, spuse ea fără să-ncerce să-și ascundă sarcasmul.

– Totuși să nu-ți ia prea mult timp să faci propunerea, o avertiză el. Sau voi fi nevoit să întețesc focul.

Margaret fu destul de rapidă ca să-l lovească în ceafă cu perna și să-i strige:

– Îmi datorezi o sută cincizeci de dolari pentru două pariuri pierdute!

Dar era doar o satisfacție trecătoare. Hotărârea lui era de neclintit. Nu s-ar fi răzgândit, nici pentru toate jartierele de dantelă neagră din lume.

Nu suferea numai ea, însă el se stăpânea mai bine. Avea un scop și-l urmărea îndârjit.

În afară de gândul de a evada, ea nu avusese nici un scop, nici măcar nu era un scop, era doar o dezertare.

Senzația de frustrare apăru în timpul zilei, când Amy îi aduse prospecte și mostre, întrebând-o care era potrivit pentru rochia unei domnișoare de onoare. Și, din nou, când domnul Jim îi spuse lui Manuel, cu voce tare și plină de dor, despre viitorul strănepot și cât își dorea să-l vadă.

Apoi aceeași frustrare apăruse noaptea, când, întinsă în pat, își reamintea în imagini color doar calitățile de amant ale lui Reid. Dorință era un cuvânt palid pentru ceea ce simțea. După fiecare întâlnire, sărutările lui, tandrețea lui o făceau să înnebunească.

Când adormea ... visele ei l-ar fi făcut să roșească și pe un marinar.

Hoinărea, încercând să astâmpere o dorință pe care nu părea să o ajungă.

Ceilalți servitori se fereau de ea când se stropșea la ei, neînțelegându-i dușmănia.

Dar acum au înțeles. Abigail avea grijă de asta.

Cu un oftat, Margaret părăsi taburetul. Se ducea iar să se antreneze.

Piscină sau sală? Margaret încercă să aleagă, tropăind pe

scări spre sala de antrenament. Ridicând din umeri, optă pentru amândouă. Poate că, dacă ar fi fost destul de obosită, visele ei ar fi fost liniștite și odihnitoare. Deși înainte asta nu mergea, acum trebuia!

Aprinzând lumina, scotoci în dulap după costumul de înot și șort. Era furioasă că trupul ei educat s-o asculte, i s-ar putea supune lui Reid. Dar cine se credea el?

Își scoase hainele afară și închise ușa trântind-o.

Făcuse toate regulile, schimbase toate regulile, fiind pentru o clipă un ticălos perfect și în următoarea, cel mai galant domn. Râdea de ea că-și pierduse liniștea. Încerca s-o convingă că ar trebui să-l ceară în căsătorie, când nimeni nu pomenise un cuvânt despre dragoste. Se prefăcea că îi păsă. Sugerase că și ea putea să-și încerce norocul cu el dacă el și-l încercase cu ea. Doar că niciodată el n-o convinsese.

Își azvârli pantofii.

O înfuriase atât de tare. Era atât de satisfăcut și de sigur că o putea domina.

Își dădu jos jacheta.

Permanentele urcușuri și coborâșuri o amețeau, tocmai pe ea care fusese atâta vreme cu capul pe umeri.

Începu să-și descheie vesta, apoi se opri și își privi mâinile. Arătau așa de ... așa de proaspete! Probabil stătuse prea mult la soare.

Își trase jos ciorapii de nailon.

Picioarele ei arătau atât de ... strălucitoare. De obicei, în lumina albă a neonului, trupul ei avea o strălucire de un alb bolnăvicios. De obicei, gândi ea privind în jos, și făcu o prindere dublă.

Ce? Când? De ce? bolborosi ea când făcu o pauză. Nu exista nimeni să-i răspundă la întrebări, și nu știa nici măcar ce să întrebe.

Deasupra ei, în șiruri lungi, fixate în tavan, erau lumini. Becuri adevărate, în abajururi de sticlă glasată, de culoarea piersicii.

Tuburile fluorescente care o supărau atât dispăruseră, fără nici cea mai mică urmă.

Cu un efort, ea înconjură cu privirea locul. Nimic. Cel ce le schimbase făcuse o treabă minunată. Adulmecând, simți în nas miros de vopsea și de clei.

– Așa!

Se așeză pe saltea și privi sus. Apoi se întinse pe spate și privi sus.

– Incredibil, vorbi ea spre plafon. De ce crezi că face asta?

Știa cine o făcuse. Știa chiar și de ce. El o făcuse, pentru că își amintise cât de mult detesta lumina fluorescentă. Înțelesese ce amintiri îi trezea. Știa că, atunci când vede tuburile de neon, se gândește la spital, la moarte și la durere. Știa, deși

părea ilogic, că ea n-ar fi sabotat această asociere. Astfel, derbedeul arogant shimbase lămpile, fără să-i spună un cuvânt, fără să se gândească la preț sau la dificultăți.

Bărbatul voia ca ea să fie fericită.

Se punea într-o situație dificilă acceptând că deși arogant, el poate fi și sentimental.

Era situația în care trebuia să îl ceară în căsătorie.

De ce neapărat ea? Dacă propunerea ar fi venit din partea ei, însemna că se predase deja unui om mult prea răsfățat. Era răsfățat. Era obraznic. Radia un magnetism senzual și femeile îi cădeau la picioare, în al nouălea cer. Și ea căzuse, la fel ca celelalte. Realizase că voia să fie al ei. Într-adevăr, era un bărbat seducător. Părul acela roșcat-închis, tuns scurt; ochi de culoarea vinului, cu o expresie senină. Ținuta lui impunătoare capta atenția oricărei femei, transformând-o în dorință și pasiune când, cu privirea lui toridă și entuziasmul nedisimulat, își concentra atenția spre cea pe care o dorea.

Ce om îngrozitor fusese în ultimele săptămâni! Era agresiv și aproape insuportabil în grija față de bunicul lui. Se purta suspicios cu ea, și tot nu era sigură dacă-l iertase pentru asta! O chestiona doar ca s-o tortureze și reușea, uneori mult prea bine.

"Dacă aș fi bolnav, m-ai părăsi?"

Câtă cruzime din partea lui, s-o facă să înfrunte angoasele

care-i guvernaseră viața!

Doar cu o singură întrebare ridicase vălul care îi acoperea ochii, o obligase să înfrunte adevărul. Dacă Reid ar fi fost bolnav, Margaret nu s-ar fi putut elibera vreodată de durere, chiar dacă ar fi fugit la capătul pământului, pentru că îl iubea. Îl iubea cu o dorință fierbinte de adolescentă, cu siguranță calmă de femeie. Îl iubea atât de mult, încât era convinsă că împlinirile din viața lor puteau învinge obstacolele.

El îi dăuse în schimb altceva: amintirea lui Luke, viu și sănătos, fără cea mai mică umbră. Lângă el își amintise de Luke cu tristețe blândă, și fără să simtă acea sfâșietoare durere. El era cauza și motivul la tot ce se întâmpla cu ea.

Omul ăsta, o baracudă lăudărosă cu aspect de barbat, era blând și loial. Nu era genul conducătorului obtuz, gândind într-o singură direcție. Era un geniu polivalent și neobișnuit ce reprezenta cealaltă jumătate a ei.

Deci, așa! El câștigase. Dar va câștiga și ea, și va avea mai mult decât o singură victorie. Va avea bărbatul ei, la care să țină și să-l prețuiască. Va avea un tată pentru Amy; unul care cultivase spritul de familie și nu se arătase vreodată gelos pe familia Guarneri.

Orice ar fi, și el se înțelege cu ei toți, foarte bine.

Strâmbându-se, culese jacheta și o trase pe ea.

Așa! Dacă urma ca propunerea să vină din partea ei, atunci

va trebui s-o facă așa cum trebuie. Mergând grăbită pe scări și apoi în hol, se opri la primul buchet care-i plăcu. Era un amestect eclectic de crini și ferigă care te saluta cu o frumusețe distinsă. Luă florile din vază și le scutură de apă, stropind peste tot podeaua de lemn, fără măcar să bage de seamă. Cu o mișcare elegantă, scoase un șiret de dantelă și înfășură tulpinile buchetului. Își drese nervoasă glasul, păși spre bibliotecă și ridică mâna să bată la ușă.

Înainte să apuce să ciocăne, o puternică bubuitură zgudui ușile masive de la intrarea principală. Mirată, privi în jur. Unde era Simon?

Nu se vedea nimeni.

Ca să ajungă la ușa principală, vizitatorul trebuia să aibă permisiunea cuiva din casă. Atunci, cum reușise un străin să se strecoare pe alee, fără să fie observat de paznicul de la poartă? Trebuie să existe cineva care să întâmpine ... pe oricine.

Bubuitura se auzi din nou și Margaret merse grăbită spre ușa principală. Cu două săptămâni în urmă, presa năvălise peste ei tropăind pe peluză, lovind ghivecele, cerând interviuri și ocazii pentru fotografi. Pe agenda știrilor, familia Donnovan devenise acum o poveste veche, însă, precaută, Margaret cercetă vizorul ușii. Prin sticla convexă, văzu un chip distorsionat, iscodind.

Un zâmbet îi înflori pe chip și deschise ușa.

– Pierre! Ce-i cu tine înapoi, în Houston? Chantal! Cum a fost călătoria în Franța?

Desigur, Chantal arăta încântător. Pantalonii scurți, reiați, atât de potriviți pentru toamna din Houston, îi alintau figura și o făceau să pară mai înaltă. Valiza îndesată se odihnea la picioarele ei, alături de geanta ei luxoasă.

– Franța a fost minunată, dar prea scurtă. Ea îi întoarse lui Pierre o privire de bucurie păcătoasă. Dacă n-am fi fost chemați înapoi mai devreme!

Balansându-se între geamantanul și servieta lui, Pierre o privi, dar îi răspunse lui Margaret.

– M-am întors să-i fac o favoare unui prieten și să particip la o nuntă.

Arăta atât de stingherit, încât Margaret zâmbi.

– A voastră?

– Cum? întrebă el.

– Nunta voastră? spuse Margaret, arătând spre ei doi. V-ați purtat atât de ciudat, încât am crezut că tu și Chantal ...

Pierre se relaxă și schimbă o privire înțelegătoare cu Chantal.

– Noi suntem doar, cum se spune, buni prieteni, interveni el cu un rânjet. Apoi rânjetul păli, și el își șterse mâna pe pantaloni, de parcă ar fi avut mâinile transpirate.

Margaret ținea ușa larg deschisă.

– Sunteți transpirați și eu sunt o gazdă îngrozitoare.... Vreau să spun... un valet. Intrați!

Legănându-se de pe un picior pe altul, nu schițară nici o mișcare. Se tot înghionteau unul pe celălalt, până când Chantal spuse:

– Ai spus că o s-o întrebi!

– Să mă întrebe ce? zise Margaret.

Pierre își dădu ochii peste cap cu pioșenie și murmură câteva cuvinte în franceză, apoi spuse cu voce tare:

– Ești Amelia Margaret Guarneri?

Uimită și tulburată, ea confirmă.

– Știi că eu sunt!

Aplecându-se, scoase un plic din servietă. Margaret îl luă,privindu-l curioasă.

– Am fost rugat, în calitatea mea de mandatar legal, spuse el trăgând cu putere aer în piept, de parcă ar fi fost constrâns de o obligație nedorită, să-ți înmânez această înștiințare.

Ea rămase cu gura căscată, privind la plicul suspendat într-o mână și la florile care atârnau în cealaltă.

– Pentru ce?

Retrăgându-se câțiva pași, Pierre îi spuse:

– Reid Donovan te dă în judecată pentru concubinaj.

Margaret își pierdu controlul.

– Ce? țipă ea, înaintând către el. Ce face?

– Reid Donovan te dă în judecată pentru concubinaj, repetă Chantal cu blândețe. Va depune curând și o plângere patrimonială împotriva ta!

Ca o zeiță a răzbunării, Margaret se învârti în jurul lui Chantal.

– Ce fel de comentariu inteligent este ăsta? Văzuse camera pe care o ținea în mână Chantal. Ce faci cu ea?

– Înregistrez faptul că documentul ți-a fost înmânat! zâmbi ea superior. Poate voi vinde poza vreuneia din revistele alea ieftine. Aș putea obține o sumă bunicică pentru ea.

– Poate moștenitorii tăi, mârâi Margaret, îndreptându-și mâna cu palma desfăcută către Chantal. Acum, dă-mi camera aia, înainte s-o sparg.

– Ce ai să faci, dacă ți-o dau? glumi Chantal.

– O sparg!

Chantal o feri, ascunzând-o la spate.

– Nici o șansă! Reid, sunt bucuroasă că ai depus plângere împotriva acestei femei. Este evident că are înclinații spre violență.

Răsucindu-se, Margaret dădu nas în nas cu Reid. Stătea în cadrul ușii deschise, îmbrăcat în costum negru cu cămașă albă, și purtând cea mai roșie cravată pe care o văzuse vreodată.

– Ceva îmi spune, începu ea, strângând, cu o mână albită

de efort, coada buchetului de crini, că așteptai asta.

El o ignoră, zâmbindu-i lui Chantal cu cea mai mare inocență.

– Văd că Pierre ți-a spus despre plângerea împotriva doamnei Guarneri.

– Da, răspunse Chantal, și consider că este ru?inos modul în care te-a tratat. Cu adevărat rușinos! adăugă ea cu un plescăit.

Brusc Margaret realiză că era o glumă. Trebuia să fie o glumă și chicoti vag.

– Încetați imediat aberația asta! V-ați luat porția de râs! Acum să mergem înăuntru și să stăm jos ...

Vocea ei se târa, în timp ce trei perechi de ochi o priveau cu reproș.

Pierre își scutură capul.

– Plângerea este autentică!

Ea privi plicul cu neîncredere.

– Citește-l, o sfătui Reid.

Rupând sigiliul, Margaret trecu rapid cu privirea peste documentul împăturit ca la carte. Nu văzuse niciodată cum arată o plângere, dar, cu siguranță, acesta părea autentică. Confuză, ea întrebă:

– De ce faci plângere pentru concubinaj împotriva mea?

– Da, Reid. Chantal scoase un pix și un carnețel din servi-

eta ei. Spune-mi, de ce o acuzi pe Margaret de concubinaj?

– Ai de gând să vinzi povestea? spuse el, observând agerimea lui Chantal și eficiența metodei.

– Cuiva, răspunse ea ambiguu.

Se aplecă spre ea și se confesă:

– În cazul acesta, voi fi încântat să vă spun de ce am făcut această plângere. Motivele sunt de necontestat. La începutul relației noastre, doamna Guarneri a oferit indicii că nu era interesată de căsătorie, și am fost de acord pentru motive evidente.

Își schimbă atitudinea dintr-una tristă într-una competentă.

– Merg prea repede pentru tine?

– Nicidecum, îl asigură Chantal.

– În timp ce relația evolua, mi-am dorit mai mult, cu toate că doamna Guarneri continua să insiste pe o conviețuire neinstituționalizată.

– Neinstituționalizată? explodă Margaret.

– Am insistat ca, până când ne vom căsători, să păstrăm relația pură.

– Dumnezeule mare, exclamă ea, scuturându-și capul și afundându-și fața în palme.

– Dar m-a supus unui stres permanet și nu știu cât mai pot rezista așa. Vedeți, o iubesc și vreau să fie fericită. În final, am realizat că nu era interesată să facă din mine un om cinstit –

buza de jos îi coborî în semn de nemulțumire – și de aceea am depus acestă plângere. Doamna Guarneri trăiește cu mine fără să fim căsătoriți, bucurându-se de trupul meu. Aș spune că are obligatia de întreținere.

– Obligație de întreținere? Obligație de întreținere?

Abia putând respira de furie, Margaret o privi pe Chanta, cerându-i ajutorul. Pierre stătea cu brațele încrucișate pe piept, rânjind ca o hienă. Chantal avea o expresie de indulgență amuzată. Margaret privi pe deasupra ei. În hol, stătea, în scaunul lui, domnul Jim, și Amy se sprijinea de brațul lui. Abigail stătea în picioare, înconjurându-l cu brațul pe Nagumbi. Simon, camerista de la etaj, grădinarul, șoferul și echipa de curățenie erau înșiruiți toți în spate.

– Îți vine să crezi..., spuse ea cu o voce care muri într-o șoaptă.

Toată lumea zâmbea.

Văzu expresia rănită de pe chipul lui Reid. Când ochii li se întâlniră, chipul lui se chimonosi luptându-se cu un spasm de râs viclean, dar până la urmă reuși să se stăpânească. Își luă din nou chipul trist și dezamăgit al unui câine de vânătoare.

Era furioasă, deși înăuntrul ființei ei mocnea o bucurie tainică, fără margini. Îi spusese lui Abigail că este un derbedeu; dar oricum, ea înțelesese ce voia să spună.

Ce fel de bărbat era Reid? Se folosise de umorul ei person-

al și regisase genul de situație în care ea nu putea da înapoi. Aducând-o în fața familiei și a prietenilor, îi făcuse, practic, o farsă – o glumă serioasă, cu mesaj subînțeles. Făcuse asta ca să-i atragă atenția?

Reușise.

– Cum aș putea să întrețin un bărbat care obține într-o lună mai mult decât pot face eu în cinci ani?

întrebă ea, cântărindu-și vocea.

El oftă și mărturisi:

– Îmi doresc să trăiesc din venitul tău doar ca să fiu aproape de tine.

Cu mișcări precise, ea puse florile jos, și renunțând la ținuta formală, se apără.

– Nu am un venit.

– Ce spui, iubito? Își puse o mână pe piept și vorbi grăbit, cu mirare ostentativă. Vrei să spui că demisionezi doar ca să eviți să-mi plătești pensia de întreținere?

– Nu. Își descheie vesta și cravata și-și aruncă pantofii din picioare. Îmi voi părăsi postul doar ca să-ți pot da ceea ce meriți pe drept.

Văzându-i picioarele goale în poziție de atac, Reid se dădu câțiva pași înapoi.

– Ce merit de drept?

Ea ridică florile.

– Am venit să fac o propunere.

– Ah! Chipul lui oglindea un ameste de oroare și remușcare.

– Mă voi așeza în genunchi. Am să folosesc florile ca să te conving să fi de acord.

Ghicind, el spuse:

– Ți-ai schimbat părerea.

– Ah, sigur, voi folosi florile.

Luă buchetul și-l pocni cu el peste piept. Îl urmări, în timp ce el se eschiva și para, ridicând mâinile să se ferească.

– Ești imoral – jaap! – necioplit – jaap! – instigator – jaap!

Ea se opri, blocată de lipsa de adjective.

– Lipsit de scrupule? sugeră el.

– O haimana lipsită de scrupule – jaap! jaap!

– Încercam doar să obțin ...

– Crimă cu premeditare?

– Un tratament corect, protestă el.

La ultima lovitură petale de flori zburau prin aer și ea izbucni în râs.

– Ai fi în stare de orice ca să-ți atingi scopul.

Cu chipul luminat de zâmbetul de baracudă, o prinse strâns de mâna cu care ținea buchetul zdrențuit și, când trase brusc, ea se împiedică și ateriză în brațele lui.

– De aceea mă adori!

– Te ador, îl ironiză ea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtul lui și trăgându-l spre buzele ei. Cauți să mă pui într-o situație dificilă.

– Da! Ce părere ai? spuse el calm și râse când văzu că rămâne cu gura căscată de uimire în fața sincerității lui.

– Ei bine, o să te pun și eu pe tine, replică ea hotărâtă. Ai să fi legat de o lesă foarte scurtă ...

– Doar atâta vreme cât tu ai să te afli la celălalt capăt al ei. Acum pune-mi întrebarea, ordonă el. Întreabă-mă, dar suficient de tare ca să audă toată lumea, și s-ar putea atunci să-ți dau ceea ce dorești.

– Știi că voi ceda fără să am motiv mai bun decât acela că ești bărbatul viselor mele!

– Ce fel de vise?

Știa deja răspunsul.

– Viselor mele erotice. Ești un derbedeu!

– Știu, spuse el. Acum, întreabă-mă!

– Cine ar putea dori oare să se căsătorească cu tine?

– Tu! Acum, cere-mă în căsătorie!

Margaret îi mângâie părul la ceafă și descoperi o neașteptată timiditate. Își lăsă privirea în jos, dar el îngenunche și-i urmări ochii, zâmbind tandru, cu înțelegere, încât cuvintele ieșiră nedeslușit din adâncul sufletului.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

– Cu prima ocazie!

O lăsă să-l sărute, în timp ce camera lui Chantal lua instantanee, conservând pentru eternitate dovada că Reid Donovan o iubea pe doamna în negru.

Sfârșit